

YAŞAMAK İSTİYORUZ

Son günlerde twitterdan yükselen bir çılgılık: #Yaşamakİstiyoruz! Evet, yaşamak istiyoruz. Bu bir talep ya da istek değil, en temel insanlık hakkı olduğu kadar, bir varolma savaşının da ilanı.

Evet, işçi sınıfı olarak yaşamlarımızın en ufak bir değeri yoktu bu sistem içinde. Ancak, yaşamakta olduğumuz salgın koşullarında, yaşamlarımızın birer rakamdan öte geçme şansı yok.

Burjuva sistem kendi varlığını kurtarmaya çalışırken, halkları gözü görecek durumda değil. Bir taraftan virüse karşı bir yaşam savaşı veriyoruz; "Evde Kal"amıyoruz. İşyerinde, sokaklarda, toplu taşımada sağlığımızı kendi kendimize korumaya çalışıyoruz. Yetmiyor, işyerimizde virüse olduğu kadar her zaman ensemizde sallanan bir kılıç olan iş cinayetleri ile de savaşıyoruz.

Tutsağız... Bir tweetten, bir eylemden, okuduğumuz-yazdığımız bir kitaptan, devrimci olduğumuzdan... Ve virüse olduğu kadar yeni çıkarılmaya çalışılan infaz yasasına, baskılara, saldırı ve cezalara, salgın nedeniyle ağırlaştırılan tecrit koşullarına karşı mücadele ediyoruz.

Sağlık emekçisiyiz, virüse karşı savaşım hayat kurtarıırken, hala şiddete karşı, dışlanmaya karşı, işten kovulmaya karşı mücadele ediyoruz, virüse yenik düşüp ölüyoruz.

Doğamızı talan etmeyi sürdürüyorlar her koşulda. Nefes alacak bir ağaç, ekecek toprak, bir temiz akarsu da kalmayacak yakında... Para yenilemeyecek...

Yeni yaşamlar aramak için yola düşen göçmenleriz... Sınırlardan sınırlara dolaşıp yaşamaya çalışıyoruz silahınıza, gazınıza, hapislerinize, açlığa, soğuğa karşı savaş verirken, şu an bir de virüse karşı savaşıyoruz.

Her yerden yükseliyor "Yaşamak İstiyoruz" çılgılığı... Bu haykırışlarımız yıkacak rakam kadar değerimiz olmayan bu sisteminizi. Yaşamı Savunuyoruz!... Yaşamak İstiyoruz!...

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

15-29 Nisan 2020 / S 98-Özel

GELECEK BİZİMDİR!

Korkak ve beceriksiz bir yönetimin derinleştirdiği kaos günlerinde işçiler yitip gidiyor hastalığın pençesinde. Salgın fabrikalarda, tersanelerde, şantiyelerde kol geziyor. Üçer beşer alıyor arkadaşlarımızı aramızdan. Bu kapitalist hükümet, bu aşağılık düzen göz göre göre ölüme gönderiyor işçileri. Kılını bile kıpırdamıyor.

İşçiler... sayıları milyonlarla. Bir maliyet unsurundan başka nedir ki kapitalistlerin nazarında!

Oysa her biri bir yaşam öyküsü... sevenleri ve sevdikleri... her biri bir dünya. Daha dün yanı başımızda birlikte ekmeğimizi paylaştığımız, birlikte şakalaştığımız... Yaşamak için çalışmak zorunda olan... Hayatta kalabilmek için ölüme sürülmeye yazgılı olan işçiler.

Ne için? Çünkü çarklar dönmezse çöker bu kapitalist özel mülkiyet düzeni. Damla damla alınterimizi sömürmezse yaşamaz bu emek hırsızlarının sistemi. Bu, doğaya, insana, emeğe düşman düzen, bu bir avuç asalağın üç buçuk milyar insanın toplam kazancından daha fazla servet sahibi olduğu sistem sürüp gitsin diye dönmeli çarklar! Sanmayın çarklar bir süre duracak olsa yıkılıp gider insanlık. İnsanlığın devamı için değil, bu saçma çelişkilerle yüklü sistemin devamı için sürülüyor o ölüm kamplarına.

Bugün virüsün pençesine atıyorlar bizi. Yarın milyonlar halinde işsizliğin cehennemine atacaklar. 500 milyon insan bir çırpıda açlık çukuruna yuvarlanacak. Bakın ABD'de sadece üç haftada neredeyse 17 milyon işçi kapı dışarı edildi. Türkiye'de ise salgın öncesinde atılan 2 milyon. Salgınla birlikte kapanan küçük işletmeler, şimdiden işsizler ordusuna katılan milyonlar... Ve bütün bunlar fizik yasası katılığındaki kapitalizmin nüfus ya-

sasının sonucudur. Salgın hastalık bu yasanın ivmesini hızlandırdı; o kadar!

Hayır, bu günler geçmeyecek! Bu düzende güneşin doğacağı günler yok bizim payımıza! Bu kapitalist egemenlik altında gelecek günler daha karanlık bizim için. Bize dayatılan ölmekle sürünmek arasında bir tercih değil artık. Ölmekle ölmek arasında seçim yapmamızı istiyorlar. Her hal ve şartta ölüm çıkıyor karşımıza! Hastalıktan, açlıktan, virüsten, iş cinayetinden...

Sopayla, dipçikle işe koşuyorlar bizi. Razi gelmeyeceğiz bu karanlık günlere. Zora karşı zor! Yaşam hakkımızı savunmak için, yaşamı savunmak için harekete geçmeliyiz. Bakın grev çağrıları yükseliyor çeşitli işçi örgütlerinden. Mücadele kararlılığı büyüyor. Dünyanın dört bir yanda işçiler eylemlere geçiyor. Grevler, gösteriler yayılıyor. Kavga adım adım değil, koşar adım geliyor.

Bu kavgadan kaçış yok. Engellenemez bir şekilde koptu geliyor fırtına. İki karşıt kuvvet var. Ya biz, ya onlar! Sadece kendi hayatımızı değil, yaşamı savunmak için kazanmak zorundayız. Aksi halde gelecek çok daha karanlık olacak. Çok daha büyük acılara yuvarlanacağız.

Oysa bakın, tüm dünya bizim sırtımızda. Dünyayı ayakta tutan biziz. Salgınla ölümüne mücadele eden, hastanelerde kendi hayatlarımızı ortaya koyarak insanları iyileştiren... koruyucu araç gereçleri üreten, inşa eden, taşıyan... kentleri, ülkeleri doyuran, giydiren, aydınlatan... Biziz en olağanüstü şartlarda da hayatın sürmesini sağlıyoruz. Dünya ellerimizde dönüyor! Bizim bu asalaklar sınıfına ihtiyacımız yok. Bu sistem ömrünü tamamladı.

Gelecek bizimdir!

Soma'da Şılam Patlaması

Bağımsız Maden İş Sendikası bir açıklama yaparak, 10 Nisan günü Soma'da İmbat maden işletmesinde öğle saatlerinde D.10 Panosu ikinci ayakta meydana gelen Göçük (şılam patlaması) nedeniyle 5 madenciden üçünün göçük altında kaldığını, Ersin Özdoğan isimli maden işçisinin cansız bedeninin çıkartıldığını söylerken, bir madencinin hastanede tedavi altına alındığını diğer iki işçinin de halen göçük altından kurtarılmaya çalışıldığını açıkladı.

Bağımsız Maden İş Sendikası açıklamasında, "Sendikamız ve yöneticilerimiz tarafından yapılan yayınların yanlış ve yalan olduğunu söyleyerek yine bildiklerini okudular, gerekli önlemleri gerektiği biçimde asla almadılar; yine olan madencilere oldu, canlarımızı elimizden almaya devam ediyorlar" dedi.

"Evimize Dönmek İstiyoruz"

Irak'ta Kербelа'da Cihan Cem İnşaat Şirketi aracılığıyla alışveriş merkezi ve hastane yapımında çalışan inşaat işçileri, Irak'ta salgın nedeniyle uygulanan ülkeye giriş çıkışların yasaklanması nedeniyle Türkiye'ye dönemiyor.

1 Mart itibarıyla başlayan sokağa çıkma yasağı nedeniyle şantiyeden de çıkmadıklarını söyleyen işçiler, "Burada mahsur kaldık. 1 Mart itibarıyla sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Şantiyeden de ayrılamıyoruz. Firma elinden geldiğince ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalışıyor. Her yer kapalı, yiyecek sıkıntısı yaşamaya başladık" diyerek seslerinin duyurulmasını istiyor.

Sağlık Emekçilerine Polis Saldırısı

31 Mart günü Ankara'da İbni Sina Hastanesi önünde Coronavirus salgınına karşı önlemlerin yetersiz olması ve sağlık emekçileri arasındaki ayrımcı politikalar nedeniyle eylem yapmak isteyen sağlık emekçilerine polis saldırdı.

Polis, sağlık emekçilerinin binadan çıkmasına da izin vermedi. Saldırıda aralarında SES Ankara Şube Eş başkanı Kubilay Yalçınkaya'nın da bulunduğu 5 kişi gözaltına alındı.

>>Editör...

SOYLU'NUN KABUL EDİLMEYEN İSTİFASI

Şaşırtıcı gibi oldu, ama gerçekte normal bir gelişmeydi. Barajın arkasında o kadar su birikmişti ki, bir delik açılmaz, suyun basıncı az da olsa düşürülmez ise barajın tümünden yıkılma tehlikesi gündeme gelecekti. Bu tehlike, oluşması için gerekli tüm koşullar olgunlaştığı için, halen var. İktidar, bir kurbanla, ki olayımızda bu S.Soylu'dan başkası değil, bu tehlikeyi atlatabileceğini düşündü; emekçi sınıfların önüne bir kurbanlık attı.

Ancak böyle "kurban" atarak gaz alam politikasının barajda bir çatlak oluşması anlamına geleceği düşünülmüş olmalı ki, karardan vazgeçildi ve SS'nin görevine devam etmesi kararı verildi.

3

Veni Bir Dünya Toplumsal Devrimle Kurulacak

C.Dağlı

2

Veni Dönem Ve Görevlerimiz

Taylan İşik

4

Olağan Gerçekler Olağanüstü Düşler

Abbas Gün

5

İrin Patladı

Umut Çakır

8

Sosyal İzolasyon

Temade Çınar

11

Bu Virüs Kime

İnan Çelik

12

YENİ BİR DÜNYA TOPLUMSAL DEVRİMİLE KURULACAK!

C.DAĞLI

BAŞYAZI

Coronavirüs bütün ülkelere yayılarak, bir salgın halini aldı. Toplumsal bir felakete dönüştü. Her yerde kitlesel ölümlere yol açan salgın, somut olarak görüldü ki, bir dünya sorunudur. Buna karşı mücadele küresel ölçekte ve uluslararası tam ve etkin bir işbirliğini gerektiriyor.

Fakat nasıl bir işbirliği olmalıdır? Bugünkü işbirliği çıkara, kara dayanan bir karakterdedir. Özel çıkar ilkesine dayanan bir toplumda işin doğası gereği, başka tür bir işbirliği olmaz. İşbirliğinin niteliğini belirleyen toplumun biçimidir (toplumsal biçim); bireyler ve uluslar arasında kurulan toplumsal ilişkilerin niteliğidir.

Buradan şu sonuç çıkar ki, dünya sorunu olan, sorunların üstesinden gelmek ve insanlığı bir felakete sürüklenmeden önlemek, çözmek için yeni bir toplum temelinde, yeni tip bir toplumsal ilişki ve yeni karakterde bir uluslararası işbirliği gerekiyor. Karnı, özel çıkarların değil, insanlığın yararının hizmetinde olan önceden farklı ve karşıt bir işbirliği. Bu işbirliği veya eş ifadeyle el birliği toplumunda, dayanışmaya dayanır. Yeni toplumda, dayanışma ilkesi egemen ilkedir, tüm toplumu kapsar. Bireyler arasında geçerli olan bu ilke, uluslararası da geçerlidir, geçerli olmalıdır. Dayanışmaya, işbirliğine (elbirliğine) dayanan yeni tipte bir ilişki, öncekine ancak karşıt biçimde konabilir. Eski ilişki türünün yerini alan bir ilişki türüdür.

Yeni tip bir işbirliği (elbirliği) doğa ile yeni bir ilişki kurulmadan gerçekleşmez. Coronavirüs salgını, insanın doğa ile yeni temelde ilişkisi olmadan, insanlığı etkileyen sorunlarda, başarılı olunamayacağına ortaya koyuyor. Kapitalizm doğa ile karşıt olduğu için, bugüne kadar doğayı toplumsal, tarihsel ilişkilerin dışında tutmuştur. Doğanın kendisiyle karşıt olan bir üretim biçiminden, insanlardan bunun öcünü alacağı bilinmez bir şey değildir. Dolayısıyla kapitalizm çerçevesinde kalarak, doğa ile yeni ve aktıcı bir ilişki kurulamaz.

Bu son felaket, bu yönde, binlerce

sözden daha eğitici ve ders çıkarıcı oldu. Kendi içinde uyumlu, uzlaşmaz çelişki ve karşıtlığı geçmişte bırakmış bir toplum, komünist toplum, doğası gereği, doğa ile uyumlu, yeni, akla uygun bir ilişki kurabilir. Bugün çok daha fazla insan komünist toplumun zorunluluğuna ikna olur. Bu eğitici sorundan (salgından) sonra komünist fikirlere, politik hareketlere yeni bir yöneliş dalgası oluşur. Bu yeni dalgayı karşılayabilmeliyiz.

Bugün, insanlığın karşısına çıkan dünya sorunu özelliğindedir olan başka sorunlar da var. Bunlar çevre sorunlarıdır. Çevre sorunlarının öyle bir özelliği var ki, yeryüzünün herhangi bir köşesindeki çok küçük bir sorun bile, tüm yeryüzünde büyük sorunların dürtüsü olabilir. Dünya sorunları, tek tek ülkelerin üstesinden gelecekleri sorunlar değildir. Asıl mesele, insanın kendi eliyle bu sorunlara yol açmamasıdır. Ama kapitalizm sınırları içinde kaldığı sürece sorunlar kendisinden ileri gelen birçok doğa sorununa yol açar.

Fidel Castro, 1992'de Rio'da yapılan Dünya Zirvesi'nde, insanlığın karşı karşıya olduğu büyük çevre yıkımını keskin bir şekilde gözlerimizin önüne seriyor:

"Doğal yaşam koşullarının hızla ilerleyen bir şekilde tahrip edilmesi nedeniyle önemli bir biyolojik tür yok olma tehlikesi ile karşı karşıyadır: insanlık. Durdurmanın neredeyse çok geç olduğu bir zamanda bu problemin farkına vardık."

"Çok uzun süre önce yapmış olmanız gerekeni yapmak için yarın çok geç olacaktır."

İnsanlık ve doğadaki canlı cansız tüm türler açısından yarın çok geç kalmamak için, bugün çok etkin biçimde hareket geçmeli ve gidışı müdahale etmeliyiz.

Küba, Rio'da ve başka yerlerde doğaya yönelik olumlu görüşler belirtmekle kalmıyor, pratikte ona uygun davranıyor.

"1992 Dünya Zirvesi'nden sonra Kübahılar sözlerine ve taahhütlerine

uygun olarak davranmışlardır." (Ian Angus)

Sosyalizmin bu soruna yaklaşımı ile burjuvazinin yaklaşımı arasında temel bir ayrım var. *"Martinez'in (Kübalı -bn) tanımladığı ve yetmiş yıldır sosyalist olarak algılanan uygulamalar ile açık ayrım dikkat çekmektedir. Amacımız daha fazla eşya değil, daha iyi yaşama dayanan bir toplum yaratmak olduğunu söylemenin en iyi yoludur. Niceliksel büyüme değil, niteliksel değişim."* (Ian Angus)

Bir sorunun, günümüzde, insanlık sorunu olması ya da eş deyimle dünya sorunu olması, sorunun sınıfsal karakterini ortadan kaldırmıyor... Dünya sorunu haline gelen bu sorunlar, kapitalizmde ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla çözüm için burjuvaziye ne kadar baskı yapılsa yapılsın, sorun çözülmez; tersine yeni ve çok daha yıkıcı felaketlere yol açar. O halde, soruna teşhiste ve çözümde burjuvaziyle temel ayrımlarımızı ortaya koymalıyız.

Burjuvaziyle ayrımlarımızı belirgin olarak ve kesin biçimde ortaya koymalı ve kitleleri bu konuda aydınlatmalıyız. İnsanlar, bu soruna büyük bir dikkat gösterdiği bir sırada soruna komünist devrimci bakış açımızı temel çizgileriyle açıklamak gerekiyor. Ayrımların net olarak çizilmesi gereken bir sırada kendilerine sosyalist, komünist diyen, (gerçekte ise küçük burjuva demokratları olan) çevreler, burjuva kamusalık anlayışı tekrar öne sürdüler. Onlara göre coronavirüs salgını "devletin sosyal işlevini" bir kez daha göstermiştir. Kamuda, sağlıkta, özelleştirmeye karşı çıkarken bunun karşısına koyduklarıysa "devlet kapitalizmi"dir. Sağlıkta ve başka sorunlarda "devletçi" önlemler önermek, kapitalizmle bu sorunlarda bir ayrım koymak değil, burjuva bir önlemleri sürmekten başka bir şey değildir. Bu anlayış sahipleri, 90'lardaki yoğun özelleştirmeler karşısında da devletleştirmeleri, kamu-laştırmaları savundular. Fakat bir arpa boyu yol gitmediler. Bu sorunda devrimci bir çizgi izleyeceklerine, tamamen re-

formlar yolunu izlediler. Fakat sözlerinin pratikte hiçbir değeri yoktur.

Kapitalist toplumda, burjuvazinin egemen olduğu bir yerde her çeşit devletleştirme ya da eş deyişle devlet kapitalizmi, kapitalizmin gelişimine hizmet eder, burjuvazinin yararına çalışır. Günümüzde, yalnızca "bir devlet kapitalizmi"nden değil, tekeli devlet kapitalizminden, devletle bütünleşmiş tekeli kapitalizmden söz edebiliriz. Tekeli devlet kapitalizminin, tekellerin yararına piyasaya müdahale ettiğini herkes bilir. Sermaye sınıfı çok zor duruma düştüğü zaman, devlet kapitalizmi önlemlerini devreye soktuğu yine herkesin bilgisi dahilindedir. Yani bu önlemleri, sizin önermenize gerek yoktur, burjuvazinin kendisi bunu yapmaktadır.

İşçi sınıfının, işçi sınıfı partisinin savunması gereken, devletleştirme değil, toplumsallaştırma, devlet kapitalist toplumsallaştırma değil, komünist toplumsallaştırma, yani üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temelinde üretim araçlarının toplumsal mülkiyetidir. Proletarya kamu iktidarına elkoyar -elkoyma, zor alımı gerektirir- üretim araçlarının kapitalistlerin elinden çekip alır. Proletarya bunu toplum adını yapar. Bu toplumun köklü devrimci dönüşümünü gerektirir. Hedefi toplumun devrimleştirilmesi olmayanlar, burjuvazinin toplum üzerinde denetimini devam ettirmesi anlamına gelen devlet kapitalizmi taleplerini ortaya sürüyorlar.

Daha ileri gidenler, şu popüler sloganı yeniden yükselttiklerdir: "Başka Bir Dünya Mümkün!" Biz dakikasında söyleyelim: Toplumsal devrim olmadan mümkün değil. Başka bir dünyadan anlaşılması gereken, kapitalizmden daha ileri bir toplumdur. Bu ise komünist toplumdur. Muğlak bir slogan ancak bu şekilde anlaşılır olur. Yeni bir toplum ancak toplumsal devrimle, eski toplumun yerini alabilir.

Coronavirüs salgın krizi, doğrudan bir insani kriz olarak gelişti. Tam da bundan ötürü insanlar kapitalist dünya siste-

mine karşı büyük bir devrimci öfke içindeyken, kapitalist devletleştirmeleri savunmak, emekçi kitlelerin devrimci gücünü kirmaya yöneliktir. Emperyalist-kapitalist sistemde toplumsal devrim bir çok ülkede büyük bir yükseliş içinde. Kapitalizmin ekonomik ve toplumsal krizinin bu salgın hastalık sırasında çok daha derinleşeceği kesin.

Burjuvazi şu aralarda, salgın hastalık nedeniyle insanlar bir araya gelemediği için emekçi halk kitlelerinin devrimci baskısından kurtulduğuna sevinebilir. Fakat sevinç kaynağı mutsuzluk kaynağına dönüşebilir. İşsizlik, halk kitlelerinin yoksullaşmasının, yeni devrimci eylemlere yol açacağı çok açık. Tam bu sırada kapitalist sistemin yarattığı bu krizden yararlanıp bu sistemi yıkmak doğru proletar devrimci tavidir. Küçük burjuva reformist çevreler koro halinde kitlelerin devrimci bilincini güçlendirip onu devrimci eylemler yönünde teşvik edeceğine, azmini bileyeceğine, devrimci sınıf kavgasını yumuşatma çabası içindedir. Komünistlerden tamamen farklı şeyler söylüyorlar.

"Bizim için mesele özel mülkiyetin el değiştirmesi değil, tamamen yıkılması, sınıfların ortadan kaldırılması, var olan toplumun iyileştirilmesi değil, yeni bir toplumun kurulması olabilir." (Marx)

Küçük burjuvazi krizden yararlanıp, burjuvaziden kendi durumunu iyileştirecek ödünleri koparmaya çalışıyor. Bu amaçla işçileri ve diğer emekçileri egemen sınıfın peşine takmak istiyor. İşçi sınıfı ve proletar olmayan emekçiler, küçük burjuva siyasetlerin bu anlayışının sınıf karakterini açığa çıkarmalı. Kendi sınıfsal çıkış yolunu kendi hedeflerini öne çıkarmalıdır. Çünkü proletaryanın tarihsel görevlerinin hayata geçmesi insanlık için tek kurtuluş yoludur.

Devrimin güncel olduğu, dünya devriminin güncel olduğu daha çok insan için anlaşılır hale geliyor.

Şimdi Devrim Zamanı!

GÜNGEL HEDEF

Salgın tüm dünyada emekçileri uçurumun kenarına getirdi. Bir çıkışsız cehennem çevirdi mevcut düzende emekçilerin yaşamalarını. İşçiler mevcut düzende her iki ucu da ölüme açılan bir yol ayırmasına sürükleniyor. Ya aşıldıktan, ya virüsten ölmek. TKEP/Leninist yayımladığı bildiriyle bir başka seçeneği, seçenektan de öte, yaşamın hızla önümüze çıkarmakta olduğu görevi öne çıkararak, *"devrimci öncü işçileri, sınıf bilincini işçileri, devrimci gençliği ve birleşik devrimin tüm güçlerini tam tersi bir yoldan, devrimci yoldan, devrim yolundan yürüme çağırıyoruz"* dedi

Salgın hızla yayılmaya devam ederken emekçileri ölüm pahasına işe koşan düzen ve dinci faşist iktidar, işçilerin tüm feryatlarına kulaklarını tıkamış, ücretli izin bir yana, tüm hastalıklara para diler olmuştur. *"Salgın hastalık Türkiye ve Kürdistan'ı etkin biçimde etkisi altına alıp kitlesel ölümler başlarken net biçimde anlaşıldı ki, dinci faşist iktidar ve devlet, toplumun tüm kaynaklarını tekeli sermaye ve hükümetin etrafındaki asalak zenginler için; Suriye'de, Rojava'da, Libya'da savaş ve çetelere maas vermek için harcamış, emekçi, yoksul sınıfların sağlığını korumak için harcaycak tek kurulu kalmaştır. Devletin kasası, halkın kullandığı tabirle 'tamta kır kuru bakar.' Şimdi, 'bağış' adı altında zorla para topluyarak kasaya para koymaya çalışıyor.*

İşçi sınıfından, emekçilerden, çalışanlardan topladığı vergiler ve temel tüketim mallarına koyduğu 'dolaylı vergiler'den topladığı trilyonlarca lira zenginler sınıfına, kapitalistlere verilmiş, israf ve şatafata harcanmıştır."

Bildiri tüm bunların gözümüzün önünde yaşanan gerçekler olduğuna dikkat çekiyor. Ve mevcut gelişmelerin

emekçi yığınların bilinç durumlarında sıçramaya yol açtığına işaret ediyor: *"Tüm toplumun gözü önündeki bu tabloda devrimci öncü işçilerin, devrimci gençliğin üzerinde durması gereken iki önemli olgu öne çıkmıştır. Birincisi, bu felaket toplumun en uyanık, en geri kesimini dahi sarsıp politik yaşama uyanırmış, emekçi sınıflarda, yoksullarda, ezilen halklarda bir bilinç değişimine ve sıçramasına yol açmıştır. İkincisi, bu değişimle birlikte ve bunun ifadesi olarak, birleşik devrimin bu toplumsal güçlerinde, hükümete, devlete, zenginler sınıfına, kapitalist sisteme karşı kin ve öfkenin çığ gibi büyümesine neden olmuştur."*

Bir ayaklanmanın hızla yaklaştığına işaret eden bildiri özellikle uzlaşmacı eğilimlerin, acil görev olarak reformları dile getiren eğilimlerin tam da bu dönemde aşılması gereken engeller olduğunu vurguluyor: *"Yaklaşmakta olan ayaklanmayı zafere, burjuva düzeni yıkan bir ayaklanmaya kadar ilerletmek için hazırlıklar hızla yapılmalıdır. Bu hazırlıkların başında, 2013 Haziran halk ayaklanmasından dersler çıkararak, ayaklanmanın yönetimini, önderliğini uzlaşmacıların, teslimiyetçilerin, sosyal reformistlerin eline vermeden kendi ellerinize almanızdır."*

2013 Haziran halk ayaklanması, uzlaşmacı, teslimiyetçi, sosyal reformistler tarafından, en geri direnme çizgisinde, burjuvazi için kabul edilebilir sınırlar içinde tutularak utanç verici bir uzlaşmayla bitirildi. 'Bu resmen devrim', 'galiba bu kez başarıyoruz' diyen umut dolu emekçilerin tarihsel devrim hakkı bir tas çorbaya satıldı.

Aynı duruma düşme hakkımız yok, düşmemeliyiz. Bunun yolu, işçi sınıfına, emekçi kitlelere, ezilen halklara devrim

ve iktidar yolunu gösteren TKEP/Leninist bayrağı altında, onun etrafında toplanmak, Leninist Partinin devrimci politikaları yolundan yürümektir:

Ayaklanma, burjuva düzeni, kapitalist sistemi yıkan, iktidarı işçi sınıfı ve emekçilerin eline veren bir devrim düzeyine ulaştığında zafere ulaşmış olur. Emekçi sınıflara, yoksul kitlelere, ezilen halklara bu hedefi göstermek, bu yolda onlara önderlik etmek devrimci öncü işçilerin ve devrimci gençliğin tarihsel görevidir. (.....)

Bu dönemde 'reformları öne çıkaralım bunlar daha gerçekleşebilir; devrim uzun vadeli; sonra devrime de sıra gelir' diyenler çıkacaktır. Onların bu yolu, burjuva sınıfa egemenliğini tekrar ayağa kaldırması ve sağlamlaştırması için ihtiyaç duyduğu zamanı kazandıracak yoldur. Bu reformlar yolu, emekçi sınıfların tarihsel devrim hakkını bir tas çorbaya satma yoludur. Bu yol, anlık, geçici 'başarılar' uğruna geleceği feda eden yoldur. Bu yol, çökme olan burjuva düzeni, bir kaç reform pahasına ayağa kaldırma yoludur.

TKEP/Leninist devrimci öncü işçileri, sınıf bilinçli işçileri, devrimci gençliği ve birleşik devrimin tüm güçlerini tam tersi bir yoldan, devrimci yoldan, devrim yolundan yürüme çağırıyor. Burjuva düzeni, burjuva sınıf egemenliğini, kapitalist üretim biçimini, faşist devleti dinci faşist iktidarla birlikte bir devrimle yıkarak tüm iktidarı ele geçirmek birinci ve ilk hedefimiz olsun. Bu hedefle birlikte tüm sağlık sistemini, tüm fabrikaları, bankaları, büyük toprakları, tüm zenginliği kamulaştıralım.

Bizi kurtuluşa götürecektir devrimci politika budur!"

NOT: Bildirinin tamamına www.leninist.net adresinden ulaşabilirsiniz.

Batman'da İsyan ve Sürgün

4 Nisan günü Batman M Tipi Cezaevi'nde infaz yasasından ayrı tutulan adli tutuklar isyan çıkardı. "İsyan" sloganları atarak koğuşları ateşe verilirken çok sayıda ambulans ve itfaiye ekibi cezaevine geldi.

Akşam saatlerinde koğuşlara biber gazı ile müdahale edildi ve 650 tutuklu darp edilerek çevre cezaevlerine sevk edildi. Tutukluların çoğunluğu Diyarbakır T4 Cezaevi'ne götürüldü.

Birlik Tam Böyle Zamanlar İçindir

Gazeteci, yazar, akademisyen, sanatçı, siyasetçi, hukukçu ve insan hakları savunucularının da aralarında bulunduğu çok sayıda isim, AKP-MHP ortaklığıyla 31 Mart günü Meclis'e sunulan ve siyasi tutukluların kapsam dışı bırakıldığı infaz yasasına karşı, "Birlik ve beraberlik işte tam böyle zamanlar içindir!" başlıklı bir metin yayınladı.

Açıklama metni şöyle: *"Çok zor zamanlardan geçiyoruz. Bizlerin hayat süresi içinde dünya hiç bu kadar zor duruma düşmemiştir. Bir süredir parçalayıcı toplumsal ayrıştırmalar ve sosyal-politik-ekonomik krizler içinde sendeleyerek ülkemiz, şimdi de bu küresel virüs salgınına uğradı. Halkımız yorgun ve şimdiden çaresiz durumda. Şayet toplumsal duygu ve ihtiyaçları göz ardı edersek, çok daha kasıtlı zamanlarla karşı karşıya kalmamız kaçınılmaz olacak. Artık bu ayrışmaları ve gerilimleri bir an önce sonlandırmak zorundayız.*

Peki biz ne istiyoruz? Tüm halkımızla barışık yaşamak, rahatlamak, özente; toplumsal normalleşme istiyoruz. Bugüne kadar hep konuşularda kalan 'Birlik ve Beraberlik' yaşama geçirmenin zamanıdır artık. Yarın çok geç olabilir. Hızla adım atmalıyız. Coronavirüs gibi bir şer'den, hayır çıkarmak zorundayız.

'Can dedin mi, inanç-ideoloji farkı olmaz', bilim ki ağzına kadar dolmuş taşmış cezaevlerinde 1 yatakta 2 kişi yatmak yüzünden, korona felaketinin kapısında uyanık sayısız tutuklu ve mahkûm var. 'Adli suçlu'lar var; bazıları daha savcıya ifade bile vermeden, yıllardır yatan ve 'siyasi suçlular' diye etiketlenen tutuklu ve hükümlüler var. Bunlar arasında ayırım yapmak isteyen bir İnfaz Yasası sunuldu Meclis'e.

Devlet, yurttaşlara karşı 'suç' işleyenleri salıvermek, kendi otoritesine karşı gelenleri içeride tutmak istiyor. Başka bir deyişle; birincileri ölümden kurtarmak, ikincileri içeride ölümün kucağına bırakmak söz konusu. İnsanlığın gerçek bir varlık yokluk sorununu yaşadığı bu zorlu günlerde, toplumsal ayrıştırmayı güncelleştirerek büyütme anlamına gelecek böyle bir infaz yasası çok kaygı verici.

Toplumsal vicdan artık biraz fazla zorlanıyor. Coronavirüs salgınına karşı mücadeleyi kazanmak için bir yandan toplumu nihayet normalleştirmek diğer yandan zaman kaybetmeden cezaevlerini boşaltma iradesini göstermesine bağlı. Cezaevinde yatanlar arasında ayırım yapmayı artık bırakmasına bağlı. Aksi halde, muhalif veya muvafık yarın hiçbirimiz birbirimizin yüzüne bakamayacağız."

Editör

SOYLU'NUN KABUL EDİLMİYEN İSTİFASI

Baş tarafı 1. sayfada

Bu konuda olası yanılsamalara baştan dikkat çekmek için şu noktanın altını çizmek gerekir: SS'nin istifası, tek başına, sokağa çıkma yasağından dolayı değil, bir birikimin sonucudur. Sokağa çıkma yasağında yaşanan kaos, bardağı taşıran son damla oldu; o kadar. İstifa kararı, istifanın kabul edilmemesi, SS'nin görevine dönmesi; bunların hepsi dinci faşist iktidar saflarında kargaşanın, keşmekeşin, dağınıklığın, kararsızlığın, ne yapacağını bilememenin artarak hüküm sürdüğünü gösteriyor. Önümüzdeki günlerde, haftalarda bu tür olaylarla daha sık karşılaşacağımızı bilmekte yarar var.

Sokağa çıkma yasağında yaşanan kaos, dinci faşist iktidarın başındaki adam başta olmak üzere tüm dinci faşist iktidarın beceriksizliğinin, çaresizliğinin, dağınıklığının, ne yapacağını bilmez haldeliğinin bir sonucuydu. Bir anlık bir kararın değil, bütün bir sürecin geldiği doruk noktaydı. Bu süreçte biriken toplumsal öfke, kızgınlık, isyancı ruh halinin basıncı bu son olayla birlikte dinci faşist iktidar için ürkütücü noktaya ulaşmıştı.

Yapmaya çalıştıkları sadece RTE'yi kurtarma operasyonu değil; ama RTE ile birlikte tüm düzeni kurtarma operasyonudur. Bir devrimin önüne geçme operasyonudur. Bir yandan bir günah keçisi yaratarak sonra tüm günahları yüklenmiş bu keçiyi kitlelerin önüne kurban olarak atarak bunu yapmaya çalışıyorlar, ama öbür yandan bu politikanın barajda bir çatlak oluşacağı korkusuyla yaşıyorlar.

Devlet Bahçeli'nin sözleri buna büyük bir açıklık getiriyor; o sözler şöyle: "Böylesi kırılmalı bir dönemde İçişleri Bakanı sayın Süleyman Soylu'nun istifaya niyeti sürdürülen mücadele ruhunu sekteye uğratma riski taşımaktadır. (...) Türkiye her alanda çok yoğun ve sıcak bir mücadelenin içindedir"

Evet, Türkiye, tekeli sermaye egemenliği ve dinci faşist iktidar, "böylesi kırılmalı bir dönem"den geçiyor ve "her alanda çok yoğun ve sıcak bir mücadelelenin içinde"dir. Basıncı azaltmak için de olsa barajda delik açma "sürdürülen mücadele ruhunu sekteye uğratma riski taşımaktadır"; bunu göze alamadıklarını, kararsız, ikircikli, ne yapacağını bilemez halde olduklarını gösterdiler.

Ama gelecekte, devrimin baskısının gücüne bağlı olarak bu "riski" göze almayacakları anlamına gelmez. "Ne yapacaklarını bilemez haldeler" dememizin nedeni de, anlamı da budur. Asıl olanı, sınıf egemenliğini, burjuva düzeni kurtarmak için feda etmeyecekleri ne bakan, ne de hükümet vardır.

Dolayısıyla şimdi, emekçi sınıfların, işçi sınıfının devrimci öncülerinin hükümetten birilerinin istifası ya da tüm hükümetin istifası gibi talepler öne sürmesi büyük ve tarihi bir hata olacaktır. Yakın tarihte örneğini pek çok kez gördüğümüz gibi, tekeli sermaye sınıfı, düzeni, egemenliğini kurtarmak için tüm hükümeti feda etmeye hazırdır. Düne kadar, "dik duran reis" görünümü çizen RTE'nin, bir kaç saatliğine ve tereddütlü de olsa, ilk defa böyle kurban verme politikasına yönelmesi bunu gösteriyor."

Emekçi sınıfların, proletaryanın devrim hakkı, bir celladın yerini bir başka celladın alacağı, bir burjuva hükümetin yerine bir başka burjuva hükümeti geçirecek bir taleple değiştirilemez. Bir halk ayaklanmasının tam ortasında henüz bulunmadığımız bugünün koşullarında (Ve üstelik böyle bir talep ancak Geçici Devrim Hükümeti hazırlıklarıyla birlikte ele alınabilir) "hükümet istifa" talebi tam da bu anlamda geliyor. Sosyal reformist partiler, uzlaşmacı kesimler, liberaller emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, ezilen halkların devrim hakkını bir tas çorbaya değiştirmek için, şimdiki kolları sıvamış durumdadır. Proletaryanın, emekçi

sınıfların, yoksulların, ezilen halkların devrim hakkı bir tas çorbaya, günlük geçici başarılarla feda edilemez; edilmemelidir. Bu konuda sınıf bilinçli devrimci öncü işçilere, devrimci güçlere tarihsel bir sorumluluk düşüyor.

Bütün bu çatışmanın, kargaşanın, kitlelerin çaresizliğinin, öfkelerinin ortasından bir devrim doğuyor. Bir devrim üstümüze üstümüze geliyor. Bloomberg "Bu Pandemi Toplumsal Devrimlere Yol Açacak" sözleriyle dünya burjuvazisini uyuyor, devrimi önlemek için "populizm" yani populist politikalara yönelmelerini öneriyor.

Ancak bu akıl sadece Bloomberg ve yazarlarına mahsus değil; dünya burjuvazisi bunu çok daha iyi biliyor ve yapabileceği ortamı yapıyor. Şu kadını söyleyelim: Emekle sermaye, proletaryayla burjuvazi, zenginler ile yoksullar arasındaki sınıf savaşı kaçılmaz biçimde son mantığına, zirve noktasına varacak. Bu zirve noktasının adı toplumsal devrimdir. Bu toplumsal devrim, kapitalist üretim biçiminin bütün bir tarihsel gelişimi tarafından hazırlanmış ve bugün pratik bir olguya dönüşmüştür.

Ama biz konumuza dönelim. Bir devrimin doğmakta olduğu konusunda burjuva dünyada uyarı üstüne uyarı yapıldığına göre, proletaryanın devrimci öncülerinin, devrim güçlerinin bir devrimin yaklaşmakta olduğunu tespit etmeleri artık çok şey ifade etmez oldu. Şimdi şu soruya yanıt verme zamanı: Devrimde zaferi göze alacak mıyız? Bu soruya verilecek olumlu yanıt somut hazırlıkları gerektirir.

Somut hazırlık denince genellikle akla örgütlenme, silahlanma vb vb faaliyetler gelir. Bunlar hiç kuşkusuz son derece yakıcı ve birincil görevlerdir. Ama biz bunun ötesinde, gelecekte devrimde yukardan müdahaleden, devrimden öğrendiklerimize karşılık

devrimde bir şeyler öğretmekten; devrimde zaferi göze almaktan söz ediyoruz.

Devrimde zaferi göze almak, halk ayaklanmasını sonuna kadar, burjuva egemenliğin, bu egemenliğin dayandığı devlet makinasının yıkılacağı noktaya kadar götürmeyi göze almaktır. Halk ayaklanması ya da devrim, kararlı devrimci güçlerin önderliğinde bu noktaya gelebilir; kendiliğinden değil. Haziran Halk Ayaklanması bu konuda yaşamsal derslerle doludur. Ayaklanmanın önderliğini ele geçirenlerin uzlaşmacı, teslimiyetçi politikaları ayaklanmanın hedefine ulaşmadan çok önce sönmeye yol açtı. Oysa kitlelerin ne derece kararlı olduğunu bütün dünya gördü.

Devrimin öncü güçlerinin ayaklanmada ya da devrimde zaferi göze almaları, her şeyden önce yıkılacak burjuva hükümetin yerine nasıl bir hükümetin geleceğini; böyle bir hükümeti oluşturmaya hazır olduklarını, böyle bir hükümetin hemen, işin başından itibaren hangi devrimci önlemlere başvuracağını kitlelere açıkça açıklamalarını gerektirir. Devrimin öncü güçleri böyle bir zamanda devrimin otoritesi olarak davranmaya ve bunu kabul ettirmeye hazır olmalı. Bu hazırlık önceden yapılırsa başarı mümkün olur.

Nesnel olarak, sayısız çatışmanın, çelişkinin, çatışmanın üst üste gelmesinden, üst üste binmesinden, yoğunlaşmasından doğacak bir devrimde yukardan müdahale etmek; zaferi göze almak, sonuna kadar gitmek budur.

Bloomberg'in dünya burjuvazisine yaptığı uyarıyla söylersek: "Bu pandemi toplumsal devrimlere yol açacak."

Devrimde zaferi göze alırsak ve hazırlıklarına vakit geçirmeden başlarsak zafer bizim olacak!

*17 Aralık'ta "rüşvetçi bakanların" kızığa alınması tamamen farklı bir durumdur.

PTT Kolisiyle Gelen Cenaze

Ezilen ulus ile egemenler arasında giren kan denizi her geçen gün büyüyor, aşılmaz hale geliyor. Bugün Amed'den gelen bir fotoğraf karesi ve bir haber, öfkemizi daha da biletti. 3 yıl önce bir çatışmada hayatını kaybeden gerillanın cenazesi, PTT ile bir kutu içinde geldi...

Dersim Xelasor tepesinde 23 Mayıs 2017'de yaşamını yitiren HPG'li Agit İpek'in cenazesi aileye verilmemiş, ancak Mayıs 2019'da cenazenin bulunduğu bilgisi gelmişti. DNA testi ile kimliği belirlenen Agit İpek'in cenazesi, Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından PTT'ye verilerek ailenin ikamet ettiği

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderildi. 2 Mart'ta Dersim'de PTT'ye verilen cenaze, bugün İpek ailesinin Diyarbakır Adliyesi'ne çağrılmasıyla teslim edildi...

Agit İpek'in cenazesi Martin'de defnedildi. Cenaze öncesi köy jandarma tarafından abluka altına alındı, köylülerin cenazeye katılmasına da izin verilmedi.

Roketsan Vuruldu

7 Nisan günü öğle saatlerinde Ankara Elmadağ ilçesinde bulunan TSK'ya bağlı bir kuruluş olarak roket ve füze üretimi gerçekleştiren ROKETSAN üretim fabrikası'nda patlama meydana geldiği duyurulmuştu. HBDH Tekoşer Gever İntikam Birimi, "TSK'nın göz bebeği Roketsan'ı Ankara'da vurdu"ğunu duyurdu. Yaşanan patlamada üretim tesisinin bir bölümü ve roket yapımında kullanılan hammadde deposunun tamamen imha edildiğini söyleyen İntikam Birimi, ölü ve yaralıların sayısını netleştiremediklerini açıkladı.

"Hükümet sizden çaldıklarının bir kuruşunu bile salgına rağmen size harcamamakta ve halen Libya'da, İdlid'de, Rojava'da, işgalcilik hayalleri içerisinde asker ve silah sevkiyatı yapmaktadır" denilen açıklama, "Erdoğan dünya liderliği, AKP-MHP faşizmi bölgesel güç rüyalarına yatarak, mazlum savunmasız halklara güç gösterileri yaparken sadece koronavirüs bile acizliklerini, çaresizliklerini ortaya serdi. Bir sağlık maskesini dahi dağıtma organizasyonunu yapamayan bir iktidar, her gün yüksek teknoloji uydularından bahsetmekte, lazer teknolojileri ile övünmekte, füzelerinin, İHAların, SİHAların önünde poz vermekte. Ancak hep birlikte gördük ki; gün ortasında başkent'in göbeğinde servetler harcadıkları yerler korumasız, o çok ileri teknolojik füzeleri üretkenler, güçlerimiz karşısında çaresizdir" diyerek devam etti.

Açıklama, "TSK'nın 20 Ağustos 2019 günü hava saldırısı sonucu gerilla sahalardan ölümsüzleşen bileşenlerimizden PKK Komutanı Tekoşer Gever roket saldırısı sonucu şehit düşmüştür. Komutan Tekoşer Gever aynı zamanda insanlık düşmanı AKP destekli DAİŞ çetelerinin bölgede yok edilmesinde bizzat görev yapmış bir komutandı. HBDH olarak tüm şehitlerimizi saygıyla andığımızı belirtir; mücadelelerini zafere taşıyacağımızı bir kez daha ilan ederiz. Sahalarımıza ve yoldaşlarımıza yönelik roket saldırılarına misilleme olarak, füze üreticisi, TSK'nı gözbebeği ROKETSAN'ı Ankara'da vurduğumuzu duyuruyoruz" denilerek sonlandı.

19. Yılında... Sibel...

19 Aralık 2000'de öncülerimizi zindanlarda teslim almak için girişilen katliama karşı 4 gün 4 gece eşitsiz koşullarda girişilen savaşta zafer, devrim ve devrimci tutsakların oldu. Teslim alınamayan devrimci tutsaklar, zorla kapatıldıkları F Tiplelerinde bedenlerinden başka hiçbir silahlarının olmadığı koşullarda yiğitçe öne atılıp, Sibel yoldaş gibi "ideallerin için yaşamakla, bu uğurda ölmek arasında bir fark görmüyorum" diyerek bedenlerini ölüme yatırdılar. Sibel Yoldaş 22 Nisan 2001'de, Ölüm Orucu eyleminin 122. gününde Ölüm Orucu eyleminde bayraklaştı.

"...Sonra bir gün/ elin değdi güneş/ sonra incecik bileklerin/ sonra gözlerin değdi/gülüştün sonra/sonra yüreğin değdi/ sarı sarmaladı seni güneş/ sarıydı sıcaktı kolları/ sen sarıya, sıcağa hasret/ sınıksız sardın onu/ kaçamadı daha/ "Güneş" oldun/ şimdi/ yine haylaz güneş/ yine oyunlar oynuyor havalandırmada/ ve yine sarı/ sıcağık.../ yalnız kocaman bir yüreği var/ iri güzel gözleri/ birde incecik bilekleri."

Yoldaş; senin yanındayım. Mezarının başında... Toprağın çatlamış, belli ki baharı inatla selamlayacak papatyaların... Güller de çok sarıp sarmaladı seni biraz budasak iyi olacak, sanki ne dersin? Tıpkı senin gibiler dizginlenemez bir asilik ve güzellikte...

Gök çatlıyor yoldaş, en önde ona karşı savaşştığın kapitalizm hiç bu kadar çürümüş, bu kadar halkların gözünde hedef noktası seçilmiş miydi ve dünya halkları sosyalist düşüncelere hiç bu kadar yaklaşmış mıydı?

Bir virüs tüm dünyayı kasıp ka-

vurdu yoldaş. Burjuvazinin bentlerinin önünde yığılmış hastalıklı bedenler... Trilyonlarca servet ve bütçeleri olan koca koca ülkeler halklarını ölüme teslim etti. Ama sanma ki kendi kontrollerinde yaşadığı her şey. Tam tersine...En tepedekilerin kellelerini almaya hazır bir virüs dolaşıyor. Bu nedenle yoldaş, kontrolsüz ve plansızlığıyla kapitalist ülkeler büyük bir panik içinde.

Devlete ait hiçbir kurumun halklar yararına çalışmadığını, küçücük bir virüs, görmek istemeyenlerin gözlerine işledi. Ceset torbaları yetişmez oldu ölümlere. Kapitalizmin merkezlerinden her gün binlerce ölüm haberleri geliyor. Evde kal diyorlar ama yoksul emekçiler üretim tezgahlarında erimeye devam ediyor. Yani yoldaş bu çelişkileri görseydin bunları derinleştirmek için elinden geleni yapacağından eminim. Belki de yere eğilir incecik boynunda atan şah damarının ritmine karşırdı gelmekte olanın ritmi, kulağını toprağa dayar ve savaşı bir kadın olarak söylediğinin ağırlığı ve coşkusuyla seslendirir: "geliyorlar".

Siz yoldaş bize ne uğruna savaşılacağını öğrettiniz, mirasımız bizi güçlendirdi: Tereddüt yok, geri adım atmak yok; "son sözü parti söyler" iradesiyle gözlerimiz gözlerinizde yoldaş... Sevgi ve özlemle...

Yoldaşın

Helin Bölek'i 288. Günde Kaybettik

Konser yasaklarının sona erdirilmesi ve adil yargılanma talepleri ile 288 gündür ölüm orucunda olan Grup Yorum üyesi Helin Bölek yaşamını yitirdi... Helin Bölek'in ölüm haberini Grup Yorum sosyal medya hesabından duyurdu ve herkesi Küçük Armutlu'ya çağırdı.

Grup Yorum; "Sürekliliğe uğrayan, terörize edilmeye çalışılan ve Grup Yorum'un çalışmalarını yürüttüğü İdil Kültür Merkezine polis baskınları son bulsun, -Grup Yorum üyeleri Bakanlığın arananlar listelerinden çıkarılsın,

-Yaklaşık 3 yıldır neredeyse tüm konserleri yasaklanan Grup Yorum üzerindeki konser yasakları kaldırılınsın,

-Yorum üyeleri haklarında açılan davalar düşürülsün,

-Tutuklu Grup Yorum üyeleri serbest bırakılınsın" diye zindanlarda başladıkları açlık grevini ölüm orucuna çevirmişlerdi. Tek istedikleri özgürce müzik yapmak, konser verebilmektir...

İçişleri Bakanlığı ise ancak ölüm orucunu bırakmaları halinde talepler konusunda görüşebileceklerini açıklamıştı. Pek çok aydın ve sanatçı da taleplerin kabul edilmesi çağrısını yapmıştı.

Helin'in yoldaşları, sevenleri Küçük Armutlu'da halaylar çekerek, törenle, kızıl karanfillerle uğurladılar onu.

Ertesi gün (4 Nisan) Helin'i uğurlamak için çok sayıda devrimci çağrının yapıldığı Okmeydanı İdil Kültür Merkezi önüne hareket etti. Ancak polis, İdil Kültür Merkezi ve Okmeydanı Cemevi'ne giden yolları kapatarak ve çevreyi ablukaya alarak girişleri engelledi. Bunun üzerine mahallede toplananlar sloganlarla polise tepki gösterdi. Sık sık "Helin Bölek

Ölümsüzdür", "Grup Yorum Susturulamaz" sloganları atıldı.

Helin'i Okmeydanı Cemevi'ne getiren cenaze aracı da Nurtepe Kavşağı'nda durduruldu, cenaze aracının şoförü ve Helin Bölek'in ailesini taşıyan servis aracının şoförü gözaltına alındı.

Cenazenin direkt Feriköy Mezarlığı'na götürülüp defnedilmesini isteyen polise karşı çıkan Helin'in ailesi ve avukatları Okmeydanı'nda bulunan Cemevinde cenaze töreni yapılacağı, ardından Feriköy Mezarlığı'na götürüleceğini söylediler.

Yapılan görüşmelerin ardından Helin'in cenazesi zırlı araçların kuşatmasında Feriköy Mezarlığı'na doğru yola çıktı.

Okmeydanı Cemevi önünde Helin Bölek'i uğurlamak üzere toplananlar da sloganlar atarak Grup Yorum şarkılarını söylediler.

Cenazenin Feriköy Mezarlığı'na götürüleceğinin duyurulmasının ardından kitle mezarlığa doğru yürüyüşe geçti ancak kitlenin önü mezarlığa girmeden polislerce kesildi. Tepki gösteren halk oturma eylemine başladı, polis saldırarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Mezarlığa girmek isteyen ve polis tarafından engellenen kitle sık sık "Türküler Susmaz Halaylar Sürer", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Helin Bölek Ölümsüzdür" sloganları attı. Polis kitleye biber gazı ve tomalarla saldırdı ve 12 kişi işkenceyle gözaltına alındı.

Evet, "Türkülerimizi söyletmiyorlar bize / Korkuyorlar Robson / Şafaktan korkuyorlar/ Görmekten / Duyumaktan / Dokunmaktan korkuyorlar... Sevmekten korkuyorlar..."

Grup Yorum şahsında, özgürlüğü için savaşan herkesi selamlıyoruz, tüm devrimcilere başsağlığı diliyoruz.

YENİ DÖNEM VE GÖREVLERİMİZ

Taylan Işık

Bütün dünya gibi, Türkiye de tarihi bir dönemden geçiyor. Covid-19 bütün dünyada yeni bir döneme yol açtı. Ancak yeni dönem dönün koşullarından tümüyle farklı bir dönem değil; aksine dönün koşullarının aniden, birden bire, bir salgınla birlikte görülmemiş derecede derinleşmesi anlamında yenidir.

Bir Çinli bilim insanın dediği gibi, "salgın geleceği yakınlaştırdı." Çinli bilim insanı bu tespitini, bilim, eğitim (örneğin uzaktan eğitim), teknolojik gelişmeler vb için yapmış olsa da, biz bu tespiti kapitalizmin koşullarına da uygulayabiliriz. Evet, salgın geleceği yakınlaştırdı.

Örneğin, kapitalizmin süregelen krizinin derin bir buhrana dönüşmesi bekleniyordu, ama bunun hemen, bugünden yarına olabileceği biçiminde değil. Böyle bir dönüşümün aylar, belki de yıllar içinde gerçekleşmesi beklenirdi. Covid-19 salgını bunu bir iki aya sığdırdı, hatta bir kaç haftaya sığdırdı. Gelecek böyle yakınlaştı.

Emperyalist-kapitalist sistemin kalıcı, yapısal bunalımı, 2008 kriz dalgasından çıkamadan derin bir buhrana girdi. Sistemin tarihinde böyle bir krizin yaşanmadığı bizzat emperyalist devlet yöneticileri, IMF gibi emperyalist kurumların tepesindeki tarafından itiraf ediliyor. Durum bir savaşa

benzetiliyor ve dahası, bu savaşın görünmez düşmana karşı verildiği ifade ediliyor. Çok açık, emperyalistler ve tüm bir dünya burjuvazisi açısından durum vahimden de öte bir felakettir.

Birkaç hafta içinde işsiz sayısı beş milyon arttı. Bütün kapitalist ülkelerde kentlerin küçük burjuvazisi ya iflas etti ya da iflas noktasına geldi. Sanayi üretimi, sanayinin bir çok dalında ya tamamen durdu ya da durma noktasına geldi. Bütün ülkelerde kapitalistler, salgın hastalık koşullarını, fabrikalar durduğunda işçileri ücretsiz izine göndermek ya da hiç bir ödeme yapmadan tümünden işten atmak için bir fırsat olarak kullandılar. Yoksulluk, dolayısıyla asıl tüketiciler kitlesinin yıkımı birden bire görülmemiş boyutlara ulaştı.

Emekçi sınıflar, yoksullar, işsizler, evine bir ekmeğe bile götüremeyecek duruma düşenler, birden bire kendilerini dipsiz bir kuyuda bulanlar, burjuva hükümetlerin, devletlerin ellerindeki tüm kaynakları, tüm olanakları kapitalistler için kullandıklarını gözleriyle gördüler. Bu olgu Türkiye'de tüm çıplaklığıyla, tüm yoksulların görebileceği yalınlıkla ortaya çıktı.

Yoksul emekçi kitleler, kendileri hastalık ya da açlıktan ölme ikilemiyle karşı karşıya iken, dinci faşist iktidarın kendileri için hiç bir önlem almadı-

ğını, devletin sağlık sisteminin kofluğunu, sağlık sisteminin kendileri için değil zenginler sınıfı için var olduğunu gözleriyle gördüler.

Bu yeni koşullar emekçi sınıflarda bir bilinç sıçramasına yol açtı. Bilinç sıçramasına, yoksulluğun, çaresizliğin, açlığın verdiği öfke ve kızgınlık eşlik ediyor. Dahası, sosyal medya sayesinde bu durum bir salgın gibi hızla yayılıyor, emekçi, yoksul, ezilen, çaresiz insanları isyancı bir ruh haline getiriyor.

Öte yandan, karşı-devrim cephesine, faşist iktidar ve egemen sınıf cephesine dağınıklık, keşmekeşlik, ne yapacağını bilememe, kaos durumu hakim. Ne devlet, ne hükümet ne de egemen sınıf ne yapacağını biliyor. Bir gün aldıkları kararı ertesi gün iptal etmek; bir gün çıkardıkları yasanın ertesi gün tersini yapmak zorunda kalıyorlar. Kapitalist ekonominin krizi ve üstüne binen salgın onları kuşatmış halde. Buna Suriye, Rojava ve Libya'da giriştikleri işgal ve savaşın masrafları, sorunları, halkta neden olduğu öfkeyi eklemek lazım.

Ekonomik ve politik krizin üstüne gelen salgın hastalık, krizi katmerleştirerek hem süreci olağanüstü hızlandırdı hem de kapitalist ekonominin çarklarını durdurarak yeni koşullar yaratmış oldu.

Bu yeni koşullarda devrimci öncü

işçiler, Leninistler, devrimci güçler, salgın öncesinde olduğu gibi yollarına devam edemezler. Devrimin öncü güçlerinin hareket noktası, sürecin, dönemin her anının, ortaya çıkan her değişikliğin somut, bilimsel, kanıtlanabilir bir tahliline dayanmaktır. Sınıflar arası güç ilişkileri değişiyor. Küçük dükkan sahibi bu gün açık bir yıkımla karşı karşıya. Küçük tarla sahibi de öyle. Denebilir ki, kapitalizm küçük dükkan sahibini, küçük çiftçiyi dün de yıkıma uğrattıyordu. Doğrudur. Ama bu günün dünden farkı, bu yıkımın görülmemiş hız ve açıklıkla gerçekleşmeye başlamış olmasıdır.

Şimdi birleşik devrim safları, bu kesimlerden akın akın gelen, birden bire yoksulluk çukuruna düşmüş, açlık ve sefaletle karşı karşıya kalan; bu yüzden zenginler sınıfına ve onların iktidarına, devlete kin ve öfke dolu yığınlarla dolmaya başladı.

Bir devrim üstümüze üstümüze geliyor! Bu devrim, binlerce olayın, çatışmanın, çelişkinin, yoksulluğun, akacak kanal arayan aç ve çaresizlerin öfkesinin ortasından doğuyor. Devrimci güçlerin, Leninistlerin, devrimci öncü işçilerin görevi, doğmakta olan bu devrimi zafere taşımaktır. Hazırlıklar buna göre yapılmalıdır.

Bu hazırlıkların başında, bir ayaklanma anında neler yapılacağına; doğacak ayaklanmanın zafere nasıl ta-

şınacağına dair kafaları düşünce netliğine kavuşturmak geliyor. Emekçi sınıflarla, yoksul kitlelerle, Kürt halkıyla ve ezilen ulusal topluluklarla iktidar bir devrimle ele geçirilmeden kurtuluşun mümkün olmadığı açıkça konuşulmalıdır.

Sağlık sistemi, bankalar, büyük şirketler, büyük kapitalist işletmeler batıyor. Bunların toplumun sırtında bir kambur, atılması gereken bir yük olduğu bu salgın sırasında ortaya çıkmıştır. Kamulaştırılmaları gerektiği anlaşılmıştır. Ancak bu kamulaştırmayı toplum adına bu faşist devlet değil, emekçi sınıfların devrimci iktidarı yapmalıdır. Faşist devletin "devletleştirilmesi" toplum adına ve toplum yararına olmaz. Burjuva faşist devletin yapacağı, "devletleştirme" emekçi sınıflar yararına değil, sadece bu kurumları zor durumdan kurtarıp uygun zamanda tekrar zenginler sınıfına devretmek içindir.

Emekçi, ezilen, yoksul, işsiz kitlelerle; Kürt halkıyla, ezilen ulusal topluluk halklarıyla daha sıkı ve daha çok bağ kurulmalı, onlara gidilmeli, onların gözüne görünür olunmalıdır. Ayaklanmanın öncülüğü için bu yamsalsal önemdedir. Birleşik devrimin bu toplumsal güçleri zor günlerde kendilerini yalnız bırakmayanları unutmazlar.

İzmir Çiğli'de "Harekete Geçelim"

İzmir Mücadele Birliği Platformu 2 Nisan Perşembe günü saat 20.00'da Çiğli'de "Harekete Geçelim" bildirisini dağıttı. Dağıtım esnasında sokak sokak gezilerek bildiri yüksek sesle okundu.

Bildirin sesli okunması sokaklarda olumlu tepkiler yarattı, insanlar camlardan ve balkonlardan çıkarak alkışlarla destek verdiler.

Bildiride "Sistem çöküşsüz. Sistem çöküyor. Bizi de girdabında sürüklüyor. Susarak, durarak kazanacağımız bir şey yok! Biz işsiz kalma korkusuyla sustukça daha çok üzerimize geliyorlar. Sustukça büyüyor işsizler ordusu!"

Artık harekete geçmek zorundayız. Durmak, hükümetten ve patronlardan bir şey beklemek faydasız. Hayatta kalmak istiyorsak adım atacağız. Sermaye egemenliğini yıkmak ve emeğin iktidarını kurmak ilk hedefimiz olmalı" deniliyordu. Ve birleşme, örgütlenme çağrısı yapıyordu: "Her platformda güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor. Komite ve konseyler, forumlar, meclisler, dayanışma ağları... çeşitli telefon uygulamaları, Whatsapp grupları, sosyal paylaşım ağları... mümkün olan her türlü araç ve yöntemle örgütlenelim. Ya bu salgınla birlikte bu düzeni yıkacağız, ya da korkunç bir felakete sürükleneceğiz!"

Harekete Geçiyoruz

Mücadele Birliği İzmir'in emekçi mahallelerinde kapı kapı gezmeye devam ediyor.

Sistem çöküşsüz. Sistem çöküyor. Bugün fabrikalarda, atölyelerde, şantiyelerde, yaşamın birçok alanında çalışmaya devam ettirilen işçiler, güvencesiz ve sağlıksız çalışma koşullarına mahkum ediliyor.

"Evdde kal" çağrısı yapanlar emekçi halkın evinin kirasını, faturasını düşünmüyor. İşsizlikle, açlıkla, yoksullukla baş başa bırakılıyor. Burjuva hükümetin işçileri-emekçileri salgından kurtarma gibi bir amaçları yok. Burjuva hükümet ve patronlar kendi çıkarlarını gözettiklerini artık saklayamıyorlar. Bu çöküşsüzlükten kurtulmak istiyorsak harekete geçmek zorundayız.

Durmak, hükümetten ve patronlardan bir şey beklemek faydasız. Hayatta kalmak ve daha insanca bir yaşam için sermaye egemenliğini yıkacak, emeğin iktidarını kuracağız. Bugün bizler sokaklarda sesimizi yükseltmeye devam ediyoruz.

9 Nisan Perşembe günü İzmir'in emekçi mahallelerinde bildiri dağıtımı ve ajitasyon çalışması gerçekleştirildi. Mahallelilerin alkış ve ıslıklarla yoğun destek verdiği çalışma sohbetleriyle sona erdi.

Küba Halkına Kardeş Kucaklama

6 Nisan Pazartesi günü, İtalyan Komünist Partisi (PCI) Küba sağlık çalışanlarının Covid-19 konusundaki işbirliği üzerine açıklama yayımladı. 60 yılı aşkın süredir ABD ablukası-ambargosu altında olan bu ülkenin gösterdiği bu dayanışma herkeşçe takdir ediliyor;

64 ülkede hastaları tedavi eden doktorlarıyla 60 yıldır, tüm dünya halkları için dayanışma ve insanlık konusunda harika bir ders veren bir ulus diyerek tanımladıkları Kübalıların "kapitalizmin gereksiz olduğunu, sosyalizmin ise ge-

rekli olanı verdiğini" gösterdiğini vurguladılar.

PCI, "Yıllarca süren halk sağlığı harcamalarını kestikten sonra sağlık sistemi-biz büyük zorluklar yaşıyor. Bununla birlikte, Küba doktorlarının ve sağlık çalışanlarının aralıksız çalışmaları bugün koronavirüse karşı bariyerdir" dedi.

Kübalı doktorlar pandemiden en çok etkilenenlerden biri olan Lombardiya'da 52 doktor ve hemşire ile çalışıyorlar ve her üç İtalyan hastadan birinin taburcu edildiği öğreniliyor.

Sağlık Emekçileri Hocalarını Uğurluyor

16 Mart'tan bu yana İÜ Tıp Fakültesi Hastanesi'nde Corona virüs tanısıyla tedavi edilen Prof.Dr Cemil Taşçıoğlu 1 Nisan günü hayatını kaybetti.

İ.Ü.Rektörü, 15 gün boyunca çok sayıda uzman hekimin olduğu bir kurul tarafından tedavi edildiğini ancak kurtarılamadığını açıkladı. Ve Cemil hoca, Corona pandemisi ile mücadele ederken hayatını kaybeden sağlık emekçilerinin sembolü haline geldi.

Cemil Taşçıoğlu, yoğun bakıma kaldırılırken, öğrencisi olan doktorlara "Tüm deneysel ilaçları üzerimde deneyebilirsiniz" demişti. Bu sözler, bir doktorun, bir bilim

insanının son anında bile bilimin hizmetinde olduğunu gösteriyordu. O biliyordu ki, ilaçlar başarıya ulaşırsa tüm hastaları tedavi edebilir. 67 yaşındaki Cemil hoca 2 Nisan günü

Hasan Oğuz Hayatını Kaybetti

7 Nisan'da çalıştığı Galataport şantiyesinde rahatsızlanarak hastaneye kaldırılan inşaat işçisi arkadaşımız, dostumuz Dev Yapı İş Sendikası Avrupa Yakası Temsilcisi Hasan Oğuz yaşamını yitirdi.

Corona virüs salgınına rağmen evde kalamayan inşaat işçilerinden biri, genç bir işçi önderi idi. Yıllar boyu çalıştığı inşaat sektöründe işçileri örgütlemiş, emeğin sermayeye karşı mücadelesinde en önde düşünen devrimci bir işçi idi. Ve 33 yaşındaki Hasan Oğuz, şantiyede çalışırken kalp krizi geçirerek hastaneye kaldırıldı. O güçlü kalbini yeniden çalıştırmakta zorlandılar. 2 stent takıldı kalp damarlarına. Risk devam ettiği için uyutularak gözlemlendi.

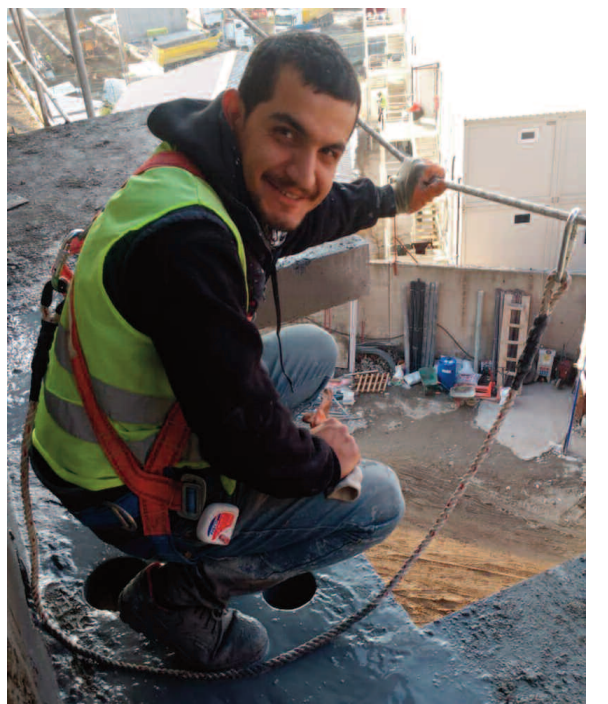
Çalıştığı şantiyede covid-19 pozitif çıkan işçiler vardı ve bu koşullar altında çalıştırıl-

maya devam ediyorlardı. Akciğerlerinde enfeksiyon görülen Hasan'a covid tedavisi de uygulandı.

Ve Hasan Oğuz, yaşam mücadelesini 13 Nisan günü erken saatlerde kaybetti. Hasan'ın ölüm raporunda "bulaşıcı hastalık" deniyordu. Üzülerek, Covid 19 salgını nedeniyle cenaze töreni yapılamayacağını duyuruyoruz.

"Durduracağız Bu Ölüm Saçan Şantiyeleri" diyen Dev Yapı İş, Hasan Oğuz'un ölümü ve corona pozitif çıkan 4 işçinin ardından işçiler iş bıraktı!

İşçi sınıfının yiğit bir mücadele nefesini, devrimci bir işçiyi kaybettik. Tüm sevenlerine, ailesine ve yoldaşlarına başsağlığı diliyoruz.

OLAĞAN GERÇEKLER OLAĞANÜSTÜ DÜŞLER

Abbas Gün

“...Zaferin resmini kanatlı çizerlerdi. Oysa, toz toprakla kanla örülmüş ağır ve yaralı ayakları var zaferin.”

Devrim, her şeyden önce olağanüstü bir düşür bizim için. Yeni yepyeni bir hayatın başlayacağı, yepyeni bir dünyanın kapılarını açan bir düş. Her devrimci hayalleriyle, düşledikleriyle adım atar bu yola ama yolun kendisi çokta belirgin değildir henüz. Ne kadar bilindiği zannedilirse zannedilsin, ne kadar hazırlıklı olduğu sanılırsa sanılsın, ne kadar kendine güvenilirse güvenilsin, başlangıç sadece başlamaya yeterlidir.

Yol ancak yürüyünce görülecek ve ancak yürüyerek öğrenilecektir. Zorlayan ama zorladığı derecede de ilerleten, insanlaştıran, devrimcileştirilen de budur. Zorlanma olmadan ilerleme olmayacağı bizim yaşamımızın tartışmasız gerçekliğidir. Buna göre zorlanmayan yürümüyor ya da temposu artık yürümek anlamına, ilerlemek anlamına gelmiyor demektir.

Devrimin kadrosu olma anlamında, öznel bir tercih olarak devrimcilik gönüllülük temellidir. Yani hiç kimse bizi illa devrim için çalışacakmış, devrimin militanı, devrimin kadrosu olacağını diye zorlayamaz. Zaten istenilmeden yapılabilecek bir şey de değildir devrimcilik. Olağan hiçbir kriterle değerlendirilemeyecek bir yaşam ve olağan bir tarzla yürünemeyecek bir yoldur. Her adımda olağanın (biz düzen diye okuyalım) dışına çıkmamızı bekleyecek ve her olağan çıkmazda ola-

ğanüstüye çıkacak bir rota çizmemizi, yaratmamızı isteyecektir. Hep isteyecek, ısrarla isteyecek hiç vazgeçmeyecek. İşin kötüsü(!) isteklerine cevap vermemiz için ve isteklerine cevap vermemiz gereken anda ve yine olağan koşullarda, hiç de çekici, cezbedici vaatlerde bulunmayacaktır. Ve bu yanı sıra olağan hiçbir dışsal olgu devrimciliği çekici kılmayacak aksine bütün dışsal olgular tersi yönde hareket zorlayacaktır.

Bir gelecek düşümüz var ama bir de anın korkusu!

Gelecek düşümüzü her ne kadar toplumsal ilerlemenin kaçınılmaz bir sonucu olarak formüle etsek de, o düşün bugün biz inandığımız kadar vardır. Ama anın korkusu, kaygısı, çekincesi çoğunlukla çirliçiplak birer gerçekçiler. Sömürünün olmadığı sınıfsız ve sınırsız bir dünya, olağanüstü bir düşür. Oysa baskı, zulüm, işkence, sürgün, zindan ve katliamlar buz gibi olağan gerçekler! Sadece bunlar da değil, başa çıkılması zor bir sürü yoksunluk, olağan bir yaşamı alt üst eden zorunlu tedbirler, yeraltı, gizlilik... Bizi hangisi ve ne derece harekete geçirecektir?

“Yükselişin en güç anı nedir bilir misin? Aşağıdan yukarıya tırmanmaya başlanıldığı sıra tepeye bakıldığı an değil. Tam ortaya varıldığında, her dönemin ne olduğu öğrenildiğinde yaşanır en güç an. Koşarak aşağı inilebilir ama çıkmak için yürümek, yürümek gereklidir. Bu yol korkunçtur, taşlarla, çamurla, kanla kaplıdır! Ama

yni de bir yoldur işte...!”

Zorlanma olmadan ilerleme olmaz. Sıkıntılar, yetmezlikler, engeller içerisinde umut ve başarı çıkarabilmek için elbette zorlanılacaktır. Tüm bu olağan gerçekleri aşmanın yolu yaşam ya da aynı anlama gelmek üzere mücadele pratiğimizle bu olağanlığın dışına çıkabilmemizdir.

Bütün üstyapısal kurumlarıyla kapitalizm çürümüşlüktür. Tüm kültürel ve ahlaki normlarıyla sadece ve sadece pislik üretir. Sıçratır, buluşturur, kelimenin gerçek anlamıyla hasta eder! Bu düzen bataklıktır ve bataklıktan etkilenmeye açık olmamız için tam ortasında olmamız gerekmez. Emperyalist-kapitalist dünyada bu sistemle etkileşime kapalı bir yer yoktur. Bu anlamda kapitalist sisteme karşı mücadele aynı zamanda bireyin burjuva kültürden ve onun etkilerinden arınma çabasıdır. Arınma en çok da kapitalizme karşı konulanmış, ona meydan okumuş onlarla kavgaya tutuşmuş olanlar için, bizler için ihmal edilmez bir zorunluluktur. Öyle olmalıdır! Görüntü her ne kadar başka başka biçimlerde ortaya çıksa da birey için esas zorlanma ve paralelinde ilerleme buradadır.

Bizim yaşamımızda yeninin ortaya çıkışının sınırdığı yer pratiktir. Pratik, hareketle ortaya çıkar ve sonuçlarla görünür olur. Pratik sonuç bazen can sıkır hatta boğar. Bazen ise coşku verir sıçratır. Bazen çabalarımız kısa süre içerisinde sonuçlar doğurur. Bazen ise sonucu görmek için yıllarca süren bir

çaba, sebat, hatta inat gereklidir. Bu iki olgu birbirini reddetmez, yadsımaz. Aksine aynı hareketin, çok yönlü gelişiminin parçaları olarak birbirini bütünler. Sonuçların bizde yarattığı zorlama, değişim, verdiği hız ve ortaya çıkan sonuca verdiğimiz tepkinin yönü yani her açıdan çabamız ve onun niteliğidir esas olan. Çok fazla tekrar etmiş olacağız (ve sanırım daha da edeceğiz) ama olsun, esas olan harekettir. Burada pratik sonuç değerlendirilmesi gereken olgulardan sadece bir tanesidir. Pratik sonuçlar da görüntü de önemlidir. Ama bu sonucun görüntüsü her ne olursa olsun komünistin ondan yararlanarak yaratması gereken şey değişmez. Yanlışsa yerine doğruyu koyarak, eksikse tamamlayarak, sapmışsa doğrultarak, yaranmışsa sağaltarak yürümeye, yeni yaratma çabasına, devam etmek!

Grinin yeşile, teorinin pratiğe çevrilmesi zor iştir. Gri ile yeşil arasında, teoriyle ilk kavgayı düşman değil onu bir somutluk olarak ortaya çıkarmakla yükümlü olan verir. Ve bu kavga öyle kolay bitmez. Hatta hiç bitmez! Bu yüzden yenilgi ancak ne için savaştığını bilmeyen, zafer ise nasıl kazanıldığını yaşamayan için mutlak! Aslanan yürümek ve yürümekte ısrar etmektir. Devrimcinin yaşamındaki en büyük kavga budur! Düzenle devrimin, olağan gerçeklerle, olağanüstü düşlerin kavgası!

Devrim düz bir yol değildir! Devrimcinin yaşamı da. Engebeli yolları, sarp yamaçları, nefes kesen dik çıkış-

ları, bıçak kesdiği inişler ve ulaşılan dorukları da kapsar. Uzun bir yoldur bu.

Hayatın bütünlüklü bir hareket olma durumunu ifade eder. Sürekli ve bütünlüklü bir akıştır. Ama bu akış her süreçte her aşamada aynı değildir. Bazen nehrin içerisinde ufak bir damla, bazen yangınlar çıkartan bir kıvılcım, bazen ise sert esen rüzgara karşı bir kaya olmayı gerektirir. Bazen en önde tüm gövdenizle ortaya çıkmanızı, bazen halklar denen deryanın içinde kaybolmanızı gerektirir. Bazen her seferinde sözünüzü sakınmamanızı, bazen zamanı gelene kadar susmanızı gerektirir. Ne zaman ne olunması gerektiğini bulmak zordur ve dahası bunu bulduktan sonra OLMAK daha da zordur. Hiç bir zaman kolaylaşmaz ama ilerledikçe, derinleştikçe zorlukları aşacak gücü de yaratır.

Devrimci mücadele hiç bir zaman kolay olmadı. Şimdi de öyle! Yol hep taşlarla, çamurla, kanla kaplıydı ama bir sürü yolunu bulduk bu yolda yürümünün. Bazan hızlı bazan ağır aksak. Yolun zorluğundan yorulanlar da oldu bazan. Ama yürümek yolun zorluğu kadar, bütün olağan gerçekler yolun bir çıkamaz olduğunu iddia ederken, onun doğruluğunu haykırdığı kadar değerliydi hep. Şimdi de öyle!

* I.Ehrenburgun Fırtına romanından

Zincirsiz Balinalar

Renas TOPRAK

İngilizlerin dönemin ruhuna uygun yasalarından birisi kendi sularında elde ettikleri “balinanın kafası kralın kuyruğu ise kraliçenin” yasasıdır. Hazır söz balinalardan açılmışken Melville’nin Moby Dick eserinde bahsettiği Amerikalı balıkçıların yazılı olmayan kurallarından birisine daha değinelim “bağlı bir balina bağlayanın malıdır!” Tüm dünyanın Covid-19’dan kırıldığı günlerde yüz yıllar öncesinin balinaları, kraliçeleri, kraları biraz ilginiz dağılsın diye yazıldı aslında.

Malum devletin başında ulu şef olma iddiasındaki kişi, karantina ile ilgili bir dizi açıklamalarda bulundu. Her açıklamasından sonra ya tepki çekti ya kimi burjuva yazarlarca “dağ fare doğurdu” diye eleştirildi. #BizBizeYeteriz tag’ının karşısına twitterda #ZırmıkYok tag’ı çıktı. Herkes milli şefin canlı yayında IBAN paylaşmasına adeta öfke kustu. Tüm dünyada virüs yayılırken TOBB başkanına “keyfin yerinde” diye komiklik yapıp emek ordusunun veba günlerinde çalışma kamplarına sürüleceği mesajını verdiğinde de aynı öfke doğmuştu. Bu arada bu kadar halk ile iç içe olmakla övünen siyasi iktidarın halk arasında yaygın olan “IBAN ekran fotosu atılmaz” yazısız kuralından da bir haber oldukları ayrı konu tabii ki.

Bizimkileri Nazi Almanyasına benzeten çok oldu. Madem öyle biz de bir alıntı ile devam edelim. Hitler’in propaganda bakanı Gobbels’e atfedilen meşhur bir söz var: “bana vicdansız bir medya verin size bilimsiz bir toplum yaratayım”. Bay Gobbels’in kendi iktidar zamanları içinde halklara karşı alman tekellerinin çıkarı için işledikleri suçlar bakımından bunu başardıkları söylenebilir. Gene de halkların anti-faşist mücadelesi ve Kızıl Ordunun emeği ise ayrı bir yazının konusu şimdilik.

Bizimkilerin çapının yetenek anlamında Gobbels ile yarışabileceğini sanmıyoruz. Gene de mevcut hükümetin güvenlik bakanı Bay SS, “Evdde Kal” çağrılarında “Emekli, memur, zengin değilim. İşçiyim. TIR şoförüyüm. Çalışmam ekme yok. Beni bu virüs öldürmez, senin düzenin öldürür” diyen TIR şoförünü gözaltına alması sonrası bir açıklama videosu yayınladı. Gözaltı işleminin bizzat kendisince yaptırıldığı konuşmasından belliydi.

Bay SS’e göre basit, sıradan, alttaki bir ses bunca gerçek konuşmamalı idi. Böyle buyurmak istiyor, çalışma taburlarının vergileri ile sıcakık evinde oturarak. Oysa güvenlik bakanının sesi titrek, gerçek karşısızda güçsüz, inancsız, kopuk ve sadece tehditkar o kadar. O da görüyor bilinçsiz kitleler diye gördüklerinin homurtularını ve tüm toplumun ortak vicdanı olduğunu. Tüm kaygısı bunun tüm toplumu harekete geçirecek kartopuna dönüşme ihtimali. O yüzden adli mekanizmadan önce idari mekanizma işçiyi gözaltına alıp devlet babayı hatırlatma ihtiyacı duyuyor. Üstüne bir de koca bakan açıklama yapıyor bir tır şoförü işçisinin tiktok videosuna hem de.

Tüm toplum tıpkı bir balina gövdesi gibi yaşamak için sulara yön bulmaya çalışırken, başını ve kuyruğunu yemekten bıkmayanlar hala halkla dalga geçiyorlar. Bu yazı yazılırken twitter gündemine “#hükümet istifa” tag’ı girilmiş bile. Bu kendiliğinden istencin tamamlayıcısı #yaşamısavunmakomitleri öncülüğünde “iktidar halka” demek olabilir ancak. Bu bir hükümet değil sistem krizi, üretim biçiminin vahşeti. Cevaplanması gereken soru şu: daha ne kadar krallar ve kraliçelerin tabanlarının ölülerimizin üzerinde tepinerek yaşamasına müsaade edeceğiz?

İşten Çıkarmalar Yasaklanmış Kimi kandırıyorsunuz?

Çağdaş Hukukçular Derneği İşçi Komisyonu, “işten çıkarmalar yasaklandı” kanun teklifini değerlendirdi. Sizlerle paylaşıyoruz:

Basına “İşten çıkarma yasaklanıyor” diye servis edilen kanun taslağı iktidarın salgın sürecinde patronlar lehine sürdürdüğü politikaların bir başka adımından ibaret. Sözü edilen, 4857 sayılı İş Kanunu’na eklenen “Geçici İstihdam Güvencesi” başlıklı geçici maddeye göre, maddenin yürürlüğe girdiği tarihten itibaren üç ay süreyle, İş Kanunu’nun md. 25/II’de gösterilen sebepler dışında, işçi işten çıkartılamaz; ancak, işveren, işçiyi ücretsiz izne ayırabilir.

Toplu işten çıkarmaların, ücretsiz izin dayatmalarının giderek yaygınlaştığı, milyonlarca emekçinin açlık veya salgın hastalıktan ölümle burun buruna yaşamaya mecbur bırakıldığı koşullarda, yine, sermayenin çıkarlarını gözetken bu düzenlemenin işçilerin lehineymiş gibi pazarlanması kandırmacadan başka bir şey değil.

Her şeyden önce ücretsiz izin verilmesi, mevcut düzenlemeye göre işçinin yazılı kabulüne bağlı iken bu düzenlemeyle patronlara işçileri istediği gibi ücretsiz izne çıkarma hakkı veriliyor. Öte yandan, patronların geçerli bir nedenle işçiyi işten çıkarması halinde kıdem ve ihbar tazminatlarını ödeme yükümlülükleri varken, bu düzenlemeyle bu yükümlülük en azından ötelenmiş oluyor. Şimdilik üç ay süreyle getirilen ve Cumhurbaşkanı’nın keyfine göre 6 aya kadar uzatabileceği bu düzenleme ile zorla ücretsiz izne çıkartılan işçiler, aç kalmamak için başka işte çalışmaları halinde sadakat yükümlülüğüne aykırılık iddiası ile haksız olarak işten çıkartılma tehdidi ile karşı karşıyadır. Öte yandan ücretsiz izin devam ettiği sürece patronlar sigorta primlerini yatırmayacak ve bir ayı aşan ücretsiz izinlerde işçiler sosyal sağlık güvencesinden yararlanma haklarını kaybedeceklerdir.

Düzenlemede öngörülen, ücretsiz izin verilen işçilere günlük 39,25 TL ödenmesi şeklindeki düzenleme ile de pek çok iş yeri açısından mevcut durumun çok gerisine düşülmüş olacaktır. Öngörülen miktar, mevcut düzenlemeye göre ücret-

siz izne çıkartılan işçilerin kısa çalışma ödeneğinden yararlandırılmaları halinde ödenecek miktarın çok çok altındadır. İşsiz bırakılan işçiye, “asgari ücretin yarısıyla yaşa” denmesi korunmak istenenin işçiler ve işsizler değil, patronlar olduğunu ortaya koyan bir başka veridir. Diğer yandan, kısa çalışma ödeneği uygulamasında, kısa çalışma döneminde zaten işverenin işten çıkarması yasak olduğu düşünüldüğünde, “işten çıkarmalar yasaklanıyor” kandırmacası ile devletin, işçilere cüzi ücret ödeme amacının olduğu da açıkça ortadadır.

“İşverenin haklı nedenle tazminatsız feshinin” düzenlendiği İş Kanunu 25/II’de belirtilen sebeplerin kapsamı dışında bırakılması ile de patronlara bu düzenlemeden faydalanıp faydalanmamaları konusunda seçenek sunulmuştur. Bu muafiyetle, patronlar, istedikleri zaman işçileri ücretsiz izne çıkartarak yukarıda sözünü ettiğimiz olanaklardan faydalanabilecek, ayrıca, haksız olarak işçileri işten de çıkarabileceklerdir.

İşçilerin maaşlarından kesilerek oluşturulan ve biriken, tam da bu günler için kullanılması gereken işsizlik sigortası fonunun, işçiye ait olan paranın işçinin en zor zamanında dahi işçi için kullanılmamakta, aktarılan kısımlar da iyice budanarak aktarılmaktadır.

Tüm bunları söyledikten sonra tekrar soruyoruz. “İşten çıkarmalar yasaklandı” diyenler, kimi kandırıyorsunuz? Bu düzenlemeyi “başarı” diye alkışlayan, hükümete arkasında duramadıkları süreler vermek dışında hiçbir şey yapmayan sendikalar alay konusu haline geldiklerinin farkında değil mi? Patronlara işçileri kafalarına göre ücretsiz izne çıkarma hakkı verirken, işsizlik oranlarının olduğundan düşük gözükmesini sağlayarak “imajınızı” koruyacağınızı mı sanıyorsunuz? İş yerlerinde yayılan Koronavirüs vakalarına rağmen çalışmaya zorlanan, ücretini alamadığı için evine ekmeğe götüremeyecek, kirasını veya faturalarını ödeyemeyecek milyonlarca işçi yalanınızı görmeyecek mi?

Her zamanki basit oyunlarımız, alttan alta büyüyen öfkeyi dizginlemenize yetmeyecek. Biz her zaman olduğu gibi gerçekleri anlatacağız. Bugün anlatacağız, yarın hatırlatacağız. Unutmayacağız, affetmeyeceğiz!

CORONAVİRÜS VE İŞÇİ SINIFI

Coronavirüs salgını Türkiye’de ve dünyada büyük bir hızla yayılmaya devam ediyor. Güncel verilere göre Türkiye’de yaklaşık 30.000 vaka, dünyada ise 1 milyon 200.000’i aşkın vaka mevcut. Ölüm sayıları ise Türkiye’de 830, dünyada ise 60.000’i geçmiş durumda. Bu veriler sadece kayıtlı veriler olmakla beraber bu sayıların çok daha yüksek rakamlar olduğunu biliyoruz. Coronavirüsün hızla yayılması işçiler, emekçiler, kadınlar açısından birçok önemli sorunu da beraberinde getiriyor.

Pandemik hale gelen Coronavirüs tüm çevremize yayılırken devlet 19 maddelik “Ekonomik İstikrar Kalkınma” paketini açıkladı. Bu 19 maddelik ekonomi paketi işçilere, emekçilere hiçbir güvence sağlamamakla birlikte, tamamen sermayedarları kurtarmak adına açıklanan bir paket. Keza yine küresel ekonominin çökmemesi için dev sermaye gruplarına 7 trilyon dolar ekonomi destek paketleri açıklandı. Bu paketler merkez bankalarının yeni para basması, tahvil ve hisse senedi fonları satın almasının yanında kamu harcamaları, kredi garantileri ve vergi indirimlerini de içeriyor.

Tüm bu ekonomik destek paketlerinden işçi sınıfının payına düşen ise açlık, yoksulluk, işsizlik, salgın tehdidi altında hiçbir tedbir alınmaksızın, fabrikalarda, şantiyelerde, inşaatlarda, organize sanayi bölgelerinde zorla çalıştırılmaya devam edilmesidir. Toplumun tüm yoksul ve emekçi kesimleri bir uçurumun eşiğinde. Bir yandan emperyalist-kapitalist sistem toplumu bu şekilde ölüme mahkum ederken, diğer yandan da yine aynı topluma “Evde kal” çağrılarını yapıyor. Aynı zamanda ise üretimin hiçbir koşulda durmayacağını açıklıyor.

Evet herkes evlerinde kalmak ister. Bu salgın durumunda kimse dışarıya çıkmak istemez. Ama ya kiralar, faturalar, kredi ödemeleri? Bunu en iyi bir şekilde geçen günlerde yaptığımız açıklama için gözümlenmiş bir işçi dile getiriyor: “Evde kal diyorsunuz ya, nasıl kalamam baba? Emekli değilim, memur değilim, zengin değilim, işçiyim ben.

Tır şoförüym, çalışmasam ekme yok. Elektiğimi, suyum, kiramı ödeyemem. Eee zaten bunları ödemek ölmekten daha beter baba. Öleyim daha iyi. Siz evde kal demeden önce, bizi rezil etmeden önce, kendinizi rezil etmeye çalışmayın. Bizi bu duruma getirmeden önce bizim için önlem alın. Biz de kendi hayatımız için bir önlem alalım. Yani ha senin lafınla evde kalarak açıktan, rezilikten, kepezalikten ölmüşüm, ha virüsten ölmüşüm. Ama beni bu virüs öldürmez, beni senin bu düzenin öldürür. Bu böyle biline!”

Yine inşaat işçileri bir video paylaşmıştı. İnşaatta çalışırken bir tahtaya “Evde kalırsak aç kalırız” yazmışlardı. Geçtiğimiz günlerde Coronavirüs ile ilgili sistem karşıtı sosyal medyada paylaşım yapanlar da gözümlenmiş. Pekii Coronavirüs günlerinde işçilerin çalışma koşulları nasıl, biraz bu konuyu irdeleyelim. Ne kadar otobüs ve minibüslere yolcu sayısı sınırlaması getirilseler de işçiler, emekçiler her sabah işlerine gidebilmek için otobüslere, minibüslere tıklım tıklım binmek zorunda kalıyor. Şehrin merkezi noktaları ve sokakları boş iken bazı sektörlerde çalışan işçi ve emekçiler sabahın ilk saatlerinde işine gitmek zorunda kalıyor.

Örneğin tersane işçilerinin, sanayide çalışan işçilerin, sağlık emekçilerinin, inşaat işçilerinin otobüslerden inip işlerine koştuklarına şahit oluyoruz. Sektörlerde çalışan işçileri emekçileri dinlediğimiz zaman temel sorunlarının neler olduğuna bir bakalım. Öncelikle çeşitli sektörlerde işyerlerinde coronavirüse karşı alınan önlemler hayli yetersiz. Temizlik, hijyen gibi önemli olan bir konuda da yetersizliklerin olduğunu görmekteyiz. Salgın ile birlikte tüm izinleri iptal olan sağlık emekçilerinin ekipman yetersizliğinin olduğu gün gibi ortada.

Bu yüzden sağlık emekçileri arasında koronavirüs vaka sayısının da arttığı görülmekte. Çeşitli ülkelerde hiç ödün verilmeden tedarik edilen ekipmanlar, Türkiye’de ise yeterince sağlanmıyor. Market çalışanlarının daha yeni yeni maske ve eldiven kullandığını görüyoruz. En son maske ve eldiven takma

zorunluluğu getirilmeden önce, market işçilerine ne eldiven ne dezenfektan ne de maske verdiklerini görüyorduk. Geçen günlerde haberlerde de okuduğumuz bir inşaat şirketi, inşaat işçilerine yani çalışanlarına coronavirüse yakalanmaları durumunda sorumluluğun işçilere ait olduğunu söyleyen bir belge hazırlamış ve imzalamaya zorlamıştı.

Aynı zamanda inşaat işçileri hiçbir önlem alınmaksızın çalıştırılıyor. Yüksek risk taşıyan inşaat sektöründe yaklaşık 15 bin işçi de işten çıkarıldı. Kafede ve alışveriş merkezlerinde çalışan birçok arkadaşımızı ya zorla istif ettirdiler ya da ücretsiz izne gönderdiler. Ofis çalışanları da güne kadar işyerinde çalıştırılıyor sağlık ortamlarında. Geçen hafta evden çalışmaya geçtiler.

Tüm yaşanan bu sorunlara dair sessiz kalmayan iş bırakan, eylem yapan işçi ve emekçiler de var. En temel hakkı olan yaşam ve sağlık hakkını savunan, eylem yapan ve bunun sonucunda gözümlenmiş olanlar da oldu. Ama yaptıkları eylem sonucu talep ettiği hakları kazanan işçiler de oldu. Tüm bu sorunlar karşısında işçi sınıfının, emekçilerin öfkesinin nasıl kabardığını, isyanının dipten gelen bir dalga halinde geldiğini net bir şekilde görmekteyiz.

Emperyalist-kapitalistler işçi sınıfının baskısıyla yarım yamalak da olsa önlemler almaya başladı. Çin’de ortaya çıkan ve yayılan Coronavirüsün, sosyalist sistemde yaşayan Rusya, Coronavirüs ile ilgili ciddi önlemler aldı ve yakın zamanda virüse karşı ilaç geliştirdiğini de duyurdu. Sosyalist Küba bu salgına karşı kendiliğinden önlem aldı, tıpkı sosyalist eğilimli Venezuela hükümeti gibi.

Türlü ambargolara rağmen Maduro, işletme ve konut kiralarının ve kredi faiz ödemelerinin 6 ay askıya alındığını bildirirken, kamu ve özel sektör çalışanlarına devlet tarafından ekstra bir

ödeme yapılacağını, küçük ve orta ölçekli işletme çalışanlarının da maaşlarının Eylül ayına kadar devlet tarafından ödeneceğini bildirdi. Maduro ayrıca karantina sebebiyle işten çıkarmaların yasaklandığını da açıklamıştı. İşte kapitalist dünyanın vahşiliği, toplumsallığa ve toplumun yararına düşmanlığı, diğer tarafta sosyalizmin (Küba) insanı ön planda tutması, örgütlü davranması ve sosyalizmden geri kalan (Çin, Rusya) ne varsa (kendisi işçi sınıfının baskısıyla) örgütlü davranması, insanı ön planda tutmak zorunda kalması.

Coronavirüs kapitalizmin çelişkilerinin acımasızlığını ne kadar da görünür kıldı değil mi?

Bir tarafta milyonlarca yoksul işçi, emekçiye “Evde kal” çağrılarını yapan, evinde keyif çatan sermayedarlar, burjuva dünyanın önde gelen tipleri, diğer taraftan hastalanır mıyım ya da aileme virüs bulaştırır mıyım diye korkusuyla işe gitmek zorunda olan, sağlıksız, önlemlerin alınmadığı milyonlarca işsiz olduğu bir ülkede çalışmak zorunda olmak gerçekliği. Evet artık en ortalama bilince sahip bir emekçi, işçi, genç bile sosyo-ekonomik sistemin dayattığı bu acımasız yaşam koşullarını ve buna sebebiyet veren egemen sınıfı görüyor. Sermaye sınıfının hemen imdadına yetişen dinci-faşist devleti de, sosyal medyadan düzeni eleştirdiği için insanları gözümlenmiş devletin tepesindeki leri de biliyor, görüyor, belleğine kaydediyor.

Sermaye sınıfını kurtarmak için trilyonlar harcayanlar işçilere ücretsiz izin, ekonomik güvence, borçlarının iptali imkanı sunmuyor, sunmayacak. Çünkü kapitalizmde yaşadığımızı göre devlet aygıtının sermaye sınıfının baskı aygıtı olarak işlev gördüğü dünyamızda devlet de sınıfsaldır ve tam da işçi sınıfının karşısında duran bir baskı aygıtına dönüşür. İşçilerin iş bırakmasını engellemek için genelge yayınlamak, kamu sektöründe, özel sektörde veya tarımda çalışmak zorunda olan binlerce 20 yaş altı genci yasaktan muaf tutup salgının kucağına atmak, sonra da kendi OHAL’inizi ilan edin deyip insanlarla

alay etmek...

Yok, artık yeter. Sosyal medyada, sokak röportajlarında, kendi çektiği videolarda işçi sınıfının korku duvarlarını aşıyla yüzleşmeye başladığında, evinin kirasını ödeyemediğinde, evine ekmeğe götüremediğinde kıracağına gayet iyi biliyoruz. Yukarıda verdiğimiz ülke örneklerinde sosyalist Küba’nın, sosyalizme eğilimli Venezuela’nın, sosyalizmden arka kalan örgütlenme alışkanlıklarıyla Çin’in bu virüse karşı toplum için nasıl savaştığını hepimiz gördük. Bir de emperyalist ABD’de sokakta yatan milyonlarca işsizde, evsizde tanık olduk.

Şimdi giderek zekası keskinleşen, sınıf bilinci devrimcileşen, sınıf kını bilenen milyonlarca işçi ya kendi geleceğini kurtarmak ve toplumun geniş emekçi kesimlerinin hayatta kalabilmesi için harekete geçecek, grev yapacak, sınıf mücadelesini yükseltecek, sermayenin egemenliğine karşı devrim kavgasını büyütecek ya da ölüme mahkum kalacak. Şimdiden onlarca fabrikada, tersanede, atölyede yüzlerce işçinin enfekte olduğunu görüyoruz, bu sayının gerekli adımlar atılmazsa yarın binleri bulacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Bizim yaşamımızın sermayedarlar için kar elde etmek dışında bir anlamı olmadığı, bu salgın günlerinde bile bizleri ücretli izne çıkarmadıkları, binlerce işten atıldıkları, bu durumda nasıl yaşayacağımızı umurlarında dahi olmadığı sermaye sınıfının cennetini yapmak için daha neyi bekliyoruz?

Genç işçiler devrimin enerji ve dinamizm gücü olarak, fabrikalarda, atölyelerde, işletmelerde komitelerini kurmalı, işçi sınıfının öncü işçileri öne çıkmalı, yaşadığı semtlerde mahalle emekçileriyle #yaşamısavunmakomitelerini örgütlemeli.

Kaybedecek zaman yok, yaşamak ve yaşatmak için harekete geçelim, faşizm ve kapitalizme karşı devrim mücadelesini büyütmek için on kat, yüz kat daha fazla çalışalım!

Roza

Korona Günlerinde Eğitim Sistemi

Tüm dünyanın baş gündemine oturan, kapitalist sistemin gerçek yüzünü gözler önüne seren pandemik bir salgın; Coronavirüs... Namı diğer Covid-19...

Tüm dünyada her kesimden insan, bu sistemin miadını doldurduğunu, kapitalizmin daha fazla sürüp gidemeyeceğini fısıldaşmaya, ardından yüksek sesle konuşmaya başladı. Kapitalizm, kendini önsüz, sonsuz ve değişmez bir sistem olarak gördüğü rüyalarından uyanmış varlık-yokluk savaşı verirken, yıkılıp parçalanacağı, tarihin çöplüğüne yollanacağına dair sanrılı kabuclar görmeye başladı.

Tarihin dayattığı gerçeklik, tam da bu kabuslardaki gibi. Ve hiç de uzak bir geleceği ya da bir distopyayı işaret etmiyor. Son aylarda yaşadığımız virüs salgını, kapitalist sistemin bunun önünü almada nasıl yetersiz olduğunu, sosyalist geleceği/eğilimi olan devletlerde ise virüsle nasıl başa çıktığını gösterdi. Türkiye’de ise evde kalma çağrılarını karşısında işçilerin önlem alınmaksızın çalışmaya mahkum olduklarını, ücretsiz izinlerin, kira, fatura, kredi, vergi ödemelerinin durdurulmasının söz konusu olmadığını gördük. Bununla birlikte bu tablonun eğitimi nasıl etkilediğine bakalım.

Öncelikle EBA TV’den bahsetmeliyiz. Eğitim sistemini o kadar iyi özetliyor ki. Derslerden önce ilahiler okur, Menderes’in idamını izletirler, yirmi dakikalık ders günü yapıp her derse 4 dakika ayırırlar. Ortaokul ve lise öğrencileri EBA TV’yi ciddiye bile almadı. Bundan sonra esas

yükseköğretime bakalım. Devletin tesisleri yoksunluğuna öğrenci yurtlarının karantina bölgesi yapıp umreden dönen insanların yerleştirildiğini, yurdu tek gecede boşaltmak zorunda kalan öğrencilerin mağdur edildiklerini gördük. Kimi yurtlarda öğrencilerin eşyalarının koridorlara yığıldığını gördük. Özel yurtlarda ise öğrenciler, kalmaları dahi toplam ücretin yüzde otuzunu ödeyecek.

YÖK başkanı bu sene bahar döneminin yalnızca uzaktan eğitim şeklinde olacağını, yüz yüze eğitim olmayacağını, bu şekilde sunulamayacak olan derslerin ise yaz aylarında tamamlanacağını açıkladı. Ancak öğrenciler bunun hiç de verimli bir yöntem olmayacağını baştan biliyorlar. Birçok üniversitenin ders ve sınav takvimi belirsiz kaldı, online eğitime başlayan üniversitelerin birçok öğrencisi internet erişimi sıkıntısından dolayı bundan faydalanamadı. Sürekli çöken sınav portalları öğrencileri mağdur etti. Kimi öğrenci ise yazın derslere devam edilecekse, zorunlu stajların nasıl yapılacağını sordu, yanıt bulamadı. Yani görünen o ki geleceksizlik ve kriz içinde boğuşan gençliğin kaygıları katlanarak artıyor. Buna karşılık YÖK, isteyen öğrencilere bahar yarıyılı için kayıt durdurma hakkı verdi. Nasıl çözüm? Korkunç. Buna yanıt olarak bir öğrenci diyor ki: “Biz bunlara alışkınız. Maaşın yetmiyorsa kendini öldür. Çocuklarına bakamıyorsan kendini yak. Eve para götürmüyorsan kendini as. Ülkemde sorun çözme yöntemi bunlar.” Yine görüldüğü üzere bu gerçek dışı çözümler artık

gençliği şaşırtmıyor bile.

Karantina yurdu olan yurtların öğrencileri eşyalarının akıbetini sorduğunda onlara cevap verilmedi. KYK genel müdürlüğü resmi bir açıklama bile yapmıyor. Ancak karantinadaki insanların öğrencilerin eşyalarını kurcalayıp kullandığına dair fotoğraf ve videolar sosyal medyada dolaşıyor.

Online eğitimin sağlıklı bir şekilde yürütülmesi için operatörler ile anlaşma yapılarak öğrencilere ücretsiz internet sağlanmadı. İnternet paketi yapmak online eğitim için yeterli değil.

YDS, Yök-Dil ve ALES sınavları ertelendi ve yüksek lisans yapmak isteyen öğrencilerin karşısında belirsiz bir süre var. Sınavların ertelenmesi, başvuru süreleri yüzünden birçok öğrenciyi mağdur etti.

Yazın devam edecek dersler için öğrencilere barınma imkanı sunulacağı konusunda açıklama yapılmadı.

Öğrencilerin karşı karşıya olduğu bu tabloya bakınca, kapitalizmin çürümüşlüğüne onun tüm kurumlarına sirayet ettiğini açık görüyoruz. Bu sistem artık hiçbir yanıyla çözüm üretmediği gibi sorun üretmekten başka bir işlev görmüyor. Varlık yokluk savaşı verirken doğayı ve tüm canlıları yıkıma sürüklemekten başka bir şey yapmıyor. Görünen o ki toplumun çelişkilerini sınıf savaşımında görmeyip eğitim ile her şeyin düzeleceğini düşünenlere soracak bir sorumuz var: Hangi eğitim?

İstanbul’dan Bir DÖB’lü

Elimizde Büyük Bir Koz Var!

Covid-19 gibi çok kısa bir süre içerisinde dünyanın her tarafına yayılan ve ölümlere yol açan, insan sağlığının büyük bir tehlike içerisinde olduğu bir salgın ile karşı karşıyayız. Türkiye açısından, virüsün yayılmaya başladığı günden itibaren devlet yetkilileri "Evde Kal" çağrılarını yaparak, okulları tatil ederek ve belli kesimler için sokağa çıkma yasağı getirerek toplumun sağlığı için ciddi önlemler aldıklarını düşünüyorlar. Hatta 21. yüzyıl koşullarında teknolojinin büyük bir ilerleme ve gelişme kaydettiği bir dönemde, salgını neredeyse yok edecek(!) tavsiyeler veriyorlar. Örneğin, Sağlık Bakanı yaptığı bir konuşmada; "Bu hastalığa karşı elimizde büyük bir koz var, o da yakalanmamak" diyerek hepimizi aydınlatıyor. İşin şakası bir yana, Sağlık Bakanı'nın verdiği bu tavsiye gibi, Türkiye'de virüse karşı alınan önlemler de sığ, yetersiz ve mantık dışı...

Coronavirüs salgınıyla birlikte, emperyalist-kapitalist devletlerin plansızlığını, emeğin düşmanı olduğunu ve kapitalist ekonominin ne kadar kırılabilir durumda olduğunu bütün ayrıntılarıyla görmüş olduk ve görmeye devam ediyoruz. Zaten dünyayı kapsayan bir kriz içerisinde olan emperyalist-kapitalist ülkelerde, salgınla beraber işsizlik fazlasıyla artmış durumda. Ücretsiz izne zorlanan, işinden atılan, işine gidemeyen ve işi dışında başka hiçbir geliri olmayan işçi, emekçilerin sayısı çok fazla ve kira, fatura, yiyecek ve diğer ihtiyaçlarını gidemiyor. Öğrenciler de aynı durumda.

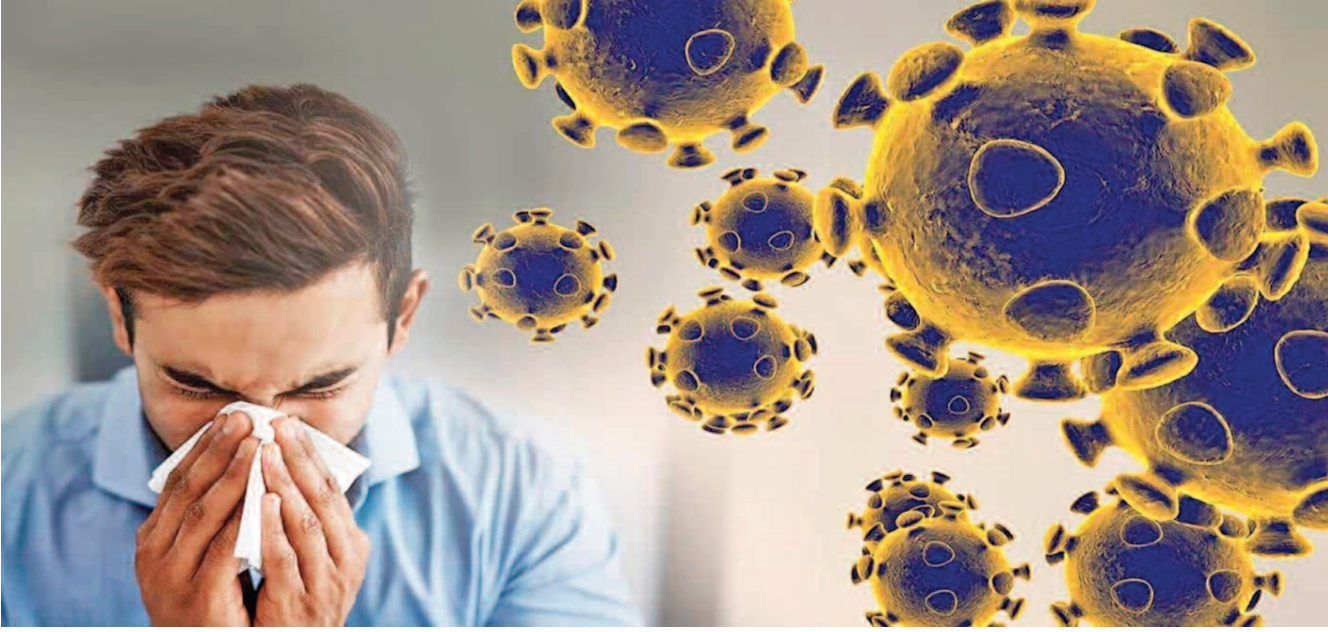
Peki ekonomik yardım var mı? Halktan istenen yardımlarla, belli sayıda insana verilen ve kirayı bile karşılamayan 1000 TL'yi yardım olarak görüyorsak, evet var. Karaborsaya düşen maske, dezenfektan ve makarnalar, hastanelerde yetersiz maske ve solunum cihazları... Bütün bunlara çözüm getirmesi gereken siyasal yöneticilerin bu durumda tavrı ise "Biz bize yeteriz" kampanyası ile IBAN numarası vererek halktan maddi destek istemek. Dua, sabır ve kolonya tavsiye etmek... Bir de Uşak valisi var, sokaklarda maskesiz dolaşarak halka sosyal mesafeyi koruyun diye bağırıp çağırıyor. Evet, ekonomik krizin yanına bir de bütün halkın dalga konusu olan devlet yöneticilerini de ekliyoruz.

Tabii ki bunlarla bitmiyor. Kapitalizm nasıl da çürümüş, yetersiz bir sistem anlatmaya devam ediyoruz. Biliyoruz ki, birçok okulda örgün eğitime ara verildi ve uzaktan eğitime geçildi. Ama uzaktan eğitimin nasıl yapılacağı, öğrencilerin uzaktan eğitim alabilecek imkanlarının olup olmadığı sorgulanmadı. Yırtık ayakkabılarıyla okula gelen, okuldan sonra çalışmak durumunda olan öğrencilerin olduğu bir ülkede her evde mutlaka internet, televizyon ve bilgisayar olduğunu varsayarak uzaktan eğitim ilan ettiler. Uzaktan eğitim derslerinde ise ilkokul ve ortaokul öğrencilerine ilahiler dinletiyor, Menderes'in idamını izletiyorlar.

Sosyal mesafe ise işçi-emekçi mahallelerinde, PTT önünde yardım almak için kuyruklar oluşturan ve mesai saatleri boyunca bekleyen insanlar için veya fabrikalarda, işyerlerinde maskesiz, eldivensiz çalışan işçiler için bir söylemden ibaret. Daha fazla kar ve büyümeden başka derdi olmayan bir sistemde, konu insana, insan sağlığına geldiğinde tablonun böyle olması çok normal aslında. Corona için devletin aldığı önlemleri eleştirdiği video nedeniyle gözaltına alınan tır şoförünün söylediği gibi; Bizi bu virüs değil, sizin düzeniniz öldürür!

Elimizde bir koz var, evet. Ama bu virüse yakalanmamak değil. Bu çürümüş ve bize, çoğunluğu oluşturan işçi-emekçi halklara zarar vermektan ileriye gidemeyen kapitalizme son vuruşu yapmak. Bu, ancak demokratik bir halk devrimiyle olacaktır.

Nazlı CAN

Gelecek Biziz

Kapitalist sistemde yaşıyorsanız her an her şey olabilir. Bir anda ortaya çıkan, kısa sürede dünyaya yayılan ve can almaya devam eden korkunç bir virüsün bütün bir yaşamı alt-üst etmesi gibi...

Eğitime verilen ara, dükkanları kapatmaya başlayan esnafın, boşalan sokaklar, buram buram gelen kolonya kokuları ve akıllara takılan binlerce soru... Peki şimdi ne olacak, bu virüsten nasıl kurtulacağız, çalışmak zorunda olan insanlar ne yapacak? Eğitim sisteminde ortaya çıkan aksaklıklar nasıl giderilecek? Öğrenciler birçok sorunla karşı karşıya kalmış durumda.

Üniversite son sınıf öğrencisiyim ve bu sene formasyon eğitimi almaya başladım. Edebiyat, Psikoloji, Kimya, Coğrafya ve daha birçok bölüme okuyan öğrenciler öğretmenlik yapabilmek için formasyon eğitimi alıyor. Formasyon eğitimi için ise ödeme yapmak zorunda kalıyor. Bu dönem liselerde staj yapmamız gerekiyor, fakat ortaya çıkan salgından kaynaklı formasyon eğitimine devam edemedik. Yani bir dönem boyunca sürdürdüğümüz, emek sarf ettiğimiz, bin bir zorlukla ödeme yaptığımız formasyon eğitimimiz yarıda kaldı. Eğitime internet ve TV üzerinden verilen uzaktan eğitimle devam etmeye başladık.

Bilgisayarı, telefonu ya da internet erişimi olmayan öğrenciler için bilgisayar temin etmek yerine, kayıt dondurma ve gelecek seneden devam etme gibi bir tercih sunuldu. Maddi im-

kansızlıklar içinde okulunu bitirmeye çalışan öğrenciler büyük bir mağduriyet içerisinde. Dinci gerici faşist eğitime, ders aralarında gösterilen kafa

kesme görüntüleri, Adnan Menderes'in idamı ve söylenen ilahilerle uzaktan eğitim dersleriyle bir kez daha tanık olduk. Bununla birlikte karantina yurdu olarak kullanıldığı için öğrenciler kişisel eşyalarını bile alamadı. Okulu bittikten sonra ne iş yapacağım kaygısı içinde yaşayan insanlar daha okul bitmeden bir sürü sıkıntının içinde buldu kendini.

Hastanelerde çalışan doktorlar, hemşireler ya da temizlik işçileri günlerinin büyük bir çoğunluğunu hastanede geçirmek zorunda kalıyor. Daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olan sağlık emekçilerinin ölüm haberlerini duyuyoruz. Kapitalizm öyle bir hastalıktır ki insanları iyileştirmek, canlarını kurtarmak isterken kendi canınızdan olursunuz.

Yaşanan tüm bu sıkıntılara karşı bizlere söylenen tek şey ise evde kalın demek oldu. Evet korunaklı evlerinde ve saraylarında lüks bir hayat sürenler için evde kalın demesi oldukça kolaydı. Fakat ailesini asgari ücretle geçindirmeye çalışan, günü kurtararak

yaşayan, çalışmazsa aç kalan, sokakta yaşayan insanlar için oldukça zor. Uzaktan eğitim için çocuğuna tablet ya da bilgisayar alamayan bir baba için oldukça zor. İnternet erişiminin olmadığı bir yerde yaşayan insanlar için oldukça zor.

Bu durum bizleri şaşırtmıyor tabiki. Kapitalist sistemler ne eğitim ne de sağlık sisteminde ortaya çıkan sorunların derinine inemediği için köklü çözümler üretmez. Ki köklü çözümler üretmelerini beklemiyoruz zaten. Onlar, kendi çıkarları için milyarlarca doları gözden çıkarırken emekçiler için göstermelik önlemler alırlar.

Evet salgın, deprem, hastalık vs. durumunda kimlerin zor durumda kaldığını bir kez daha görmüş olduk. Dünyayı sırtında taşıyanlar, emeğini satarak geçinmek zorunda olanlar: İşçiler, emekçiler, yoksullar... Yoksul ailelerin çocukları. Bizi geleceksizliğe sürükleyen bir sistem var. Oysa geleceğin kendisi biziz. Öğrenci gençlik, işçi sınıfı, ezilen kadınlar...

Bizi açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe mahkum etmeye çalışan bu sisteme karşı tek yumruk olmanın zamanı!

İnsanlık dışı bu sistemi yıkıp emeğin iktidarını kurmadığımız sürece her gün biraz daha öleceğiz.

Gelecek bizleriz ve geleceğimizi kendi ellerimizle inşa edeceğiz. Sınıfsız, sömürsüz, hastaliksız, eşit ve özgür bir dünya!

SARYA

KAPİTALİZM ÇÖKÜYOR, YENİ BİR DÜNYA DOĞUYOR!

K.Taylan Kızıldağ

Coronavirüs felaketi son dört aydır dünya gündeminde en tepedeki yerini koruyor. İnsanlığın başına gelen birçok korkunç felaketten birisi olarak yerini alan Coronavirüs salgını, dünya genelinde Antarktika dışında 6 kıtaya yayılmış durumda. Bir milyondan fazla insana bulaştığı ifade edilen virüsten kaynaklı (Dünya Sağlık Örgütü'nün açıkladığı rakamlara göre) 60.000'den insan hayatını kaybetti ve bu rakamlar artmaya devam ediyor.

Aralık ayında Çin'de tespit edilen virüsün hızla dünyaya yayıldığına tanık olduk. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik, ticari, mali olarak bu kadar iç içe girdiği günümüzde bu salgının sadece Çin'le sınırlı kalmasını beklemek saf-lık olurdu. Hastalığın Çin'in ardından Güneydoğu Asya ülkelerine, ardından Ortadoğu'ya, Avrupa'ya, Afrika, Kuzey Amerika ve Latin Amerika'ya yayılış hızı ve ölümlerin artış oranı öylesine büyüdü ki, kendi egemenlikleri ve çıkarları dışında hiçbir şey düşünmeyen kapitalistler, dünya emekçi halkların ve işçi sınıfının alttan gelen baskısıyla göstermelik de olsa bir dizi önlem almak zorunda kaldı.

Emperyalist ABD ve Avrupa'nın temsilcilerinin insan aklıyla alay eden açıklamaları, onların vahşi yüzünü ve bu salgının emekçiler için bir yıkımı ifade ederken sermaye sınıfının ölen, açlığa mahkum olan geniş emekçi kesimleri umursamadığını bir kez daha açığa çıkarıyordu. Diğer taraftan salgının daha başlangıç aşamasında bu açıklamaları yaparken, kapitalist ekonominin tıkır tıkır işleyeceğini, bunun kendileri için bir sorun teşkil etmeyeceğini düşünüyorlardı. Ancak gerçek anlamda burjuva ideolojilerin sınırlı, dar bakış açısının yüzlerine sert bir tokat vurulduğunu görüldü. Virüsün bu inanılmaz yayılış hızı ekonomik, ticari, iktisadi olarak bu kadar iç içe geçmiş ve birbirine ciddi anlamda ihtiyaç duyduğu bu kapitalist sistemde sınai üretimin, ticaretin durması, kapitalist sistemin mezar kazıcısı olan işçi sınıfının geniş kesimlerinin açlıkla yüz yüze kalması anlamına geliyordu, öyle de oldu.

Sistemin çökmesini engellemek için kapitalist devletler işçileri zorla çalıştırmaya, ücretli izne çıkarmamak için birbiriyle yarıştı. Elbette işçi, emekçilerin tepkisi gecikmedi. Tunus, Lübnan, İtalya, İspanya, Fransa, El Salvador gibi birçok ülkede işçiler ücretli izin hakları için greve çıktılar, açlığa, yaşamdan kovulmaya, kapitalist iktidarların iktidarsızlıklarına karşı sokakları doldurdular. "Açlıktan öleceğimize, coronavirüsten ölüyoruz daha iyidir" diyen Lübnanlı emekçilerin sözleri, dünya proletaryasının öfkelerini ve artık yaşamak için harekete geçmek zorunda olduğunu, kaybedecek bir şeyi kalmadığını açıkça ifade eden sözlerdir.

Gelelim yaşadığımız topraklara... Dinci-faşist iktidarın sürecin başından beri hiçbir önlem almadığı, tehlikenin giderek yaklaştığı zamanda bile harekete geçmediği herkes tarafından biliniyor. Giderek artan, hatta patlayarak ilerleyen coronavirüs salgınına durdurmak için işçilere ücretli izin vermeyeceği, emekçiler için göstermelik birkaç ekonomik önlem açıklanması dışında gerçek anlamda işçilerin hayatını korumak yerine, evde açlığa, borca mahkum edilen yoksullara kolonya, sabır ve duayı telkin edeceği en başında açıktı. Çünkü Türk tekeli sermaye sınıfı da, onun iktidarı da tıpkı Avrupa ve ABD'li emperyalistlerin gösterdiği yolu takip ediyor, üretimin durmaması için elinden geleni yapıyor.

Geçtiğimiz günlerde Kocaeli valiliğinin üretimi durduran işçilere eylem yapmanın yasaklandığını söylemesi ve tepkilerin ardından bunu geri çekmesi, onların bu konudaki niyet ve isteklerini açıkça ortaya koyuyor. Devletin en yetkili ağızından IBAN numarası verilip para istenmesi, test kitlerinin zenginlere parayla satılması, işçi emekçilere evde kal çağrılarının yapılarak, kiralarnın, faturaların, banka borçlarının iptal edilmemesi toplumda ciddi bir öfke birikimine yol açmış durumda. Sağlık emekçilerini 24 saat çalıştırıp, sermayedarların iflas etmesini engellemek için milyarlarca liralık destek paketleri açıklarken, emekçilere kısımların verilmesi emekçi sınıflar nezdinde artık kaybedecek bir şeyin kalmadığını ifade ediyor.

Gerçek vaka sayısının gizleyen, sosyal medyadan dinci-faşist iktidarın pervasızlığı ve umursuzluğu eleştiren insanların gözaltına alırken dinci-faşizm, geri adım atma şansını olmadığını biliyor. Salgının yayılmaya başladığının ilan edilmesinin ardından en geniş önlemleri almak yerine öğrenciler yurtlarından edilip, yerlerine karantinaya alınacak kişiler yerleştirildi. Uzaktan eğitimde öğretmen olarak çıkıp konuşanlar Ensar vakfından olan dinci-faşistlerin olduğu, çocuklara idam videolarının izletildiği bir ortamda egemenlerin iğrenç yüzünü bir kez daha gördük.

Geniş emekçi kesimler can derdine düşmüşken, infaz yasasıyla tecavüzçüleri ve uyuşturucu baronlarını salıverecek maddeleri geçirirken, devrimci tutsakları zindanlarda ölüme terk ederken, Kanal İstanbul projesi için ihaleleri başlatırken bu pervasızlığın, iktidarsızlığın, sermayeyi kurtarma çabasının emekçilerin gözünden kaçtığını kimse iddia edemez. Sosyal medyada dinci-faşizm karşıtı hashtaglerin yüzbinleri bulunduğu, bir tır şoförünün çektiği videonun milyonlarca izlendiği böylesi bir dönemde hem gençliğin, hem de emekçilerin zekası giderek keskinleşiyor ve geniş kesimler sosyo-ekonomik yaşam koşullarının etkisiyle giderek politikleşiyor.

İşte tam da böylesi bir süreçte sermaye sınıfının belli kesimleri ve sosyal reformistler işçi sınıfının mücadelede öne çıkacağı, dünya halkları gibi yaşadığımız topraklarda da halkların sokağa akacağı günlerin uzak olmadığını bildiği için, şimdiden sermaye sınıfını uyarıyor ve harekete yönünü saptırmak için çabalyor. Halk TV gibi sermaye sınıfının gerici bir partisine ait bir kanalda her gün ama her gün programlarda sınıf mücadelesinin keskinleşeceği, sosyalizm, devrim gibi tartışmaların yapıldığına tanık oluyoruz. Bunun bir yanı hem gelecek hareketin yönünü saptırmak hem de sermaye sınıfı ve faşist devlete gidişatın ciddiyetini anlatmaya çalışmaktır. Peki böylesi bir dönemde Leninist gençlik ne yapmalı sorusunu sormak önem kazanıyor?

Leninist gençlik yaklaşan fırtınada gençliğe devrimci iktidar ve sosyalizmin bütün acılara son vereceğini bıkmadan, usanmadan bütün araçları kullanarak anlatmalıdır. Özellikle sosyal medyanın ve dijital tartışma platformlarının öne çıktığı, sıklıkla kullanılır olduğu bugünlerde etkin bir sosyal medya kullanımı, canlı yayınların, e-panellerin, e-forumların yapılması, video konferans aracılığıyla tartışmaların düzenlenmesi büyük önem arz ediyor.

Ve böylesi bir dönemde emekçi sınıflarında gençliğe devrimci iktidar ve sosyalizmin bütün acılara son vereceğini bıkmadan, usanmadan bütün araçları kullanarak anlatmalıdır. Özellikle sosyal medyanın ve dijital tartışma platformlarının öne çıktığı, sıklıkla kullanılır olduğu bugünlerde etkin bir sosyal medya kullanımı, canlı yayınların, e-panellerin, e-forumların yapılması, video konferans aracılığıyla tartışmaların düzenlenmesi büyük önem arz ediyor.

Ve böylesi bir dönemde emekçi sınıflarında gençliğe devrimci iktidar ve sosyalizmin bütün acılara son vereceğini bıkmadan, usanmadan bütün araçları kullanarak anlatmalıdır. Özellikle sosyal medyanın ve dijital tartışma platformlarının öne çıktığı, sıklıkla kullanılır olduğu bugünlerde etkin bir sosyal medya kullanımı, canlı yayınların, e-panellerin, e-forumların yapılması, video konferans aracılığıyla tartışmaların düzenlenmesi büyük önem arz ediyor.

İRİN PATLADI

Umud Çakır

Bir panik, bir korku, deymeyin gitsin! Asırlar var ki, burjuva sınıf, emekçi yoksul kitleleri defalarca kırıp geçiren hastalıklardan uzak ve güvenli saymıştı kendisini. Oysa şimdi karşılarına öyle bir virüs çıktı ki, ne saray dinliyor, ne garnizon kuleleri koruyabiliyor onu. Bu yüzden sıtma görmemiş sesleriyle bastılar yaygarayı: "Karantina! Herkes evine kapansın. Ama siz değil proleterler! Siz eskisi gibi fabrika kapılarında sıraya girmeye, tezgah başında ter dökmeye devam."

Şimdilerde dönekliği, şairliğine baskın gelmiş adını anmaya değmez biri, çok eskiden kalemini keskin işletmiş:

"Soframızla kesemizi birleştiren biyoloji

Hadım tarih, kundakçı matematik, geri zekalı gramer

Hepsi bir olup alınımız

Verem olmak üretimi düşürür" ibaresi çizer.

Birileri şu manzaraya bakıp, bunun sınıflar üstü bir kriz olduğu vaazlarına başladılar. Tam bir ahmaklık! Oysa tarihte pek az olay vardır ki, böylesine burjuva sınıfla proletarya arasındaki yaşamsal çelişkileri dünya çapında bu denli görünür kılsın. Bir yanda tavana kadar yiyecek ve ilaç dolu evlerine kapatan korku ve endişeyle yaşamsal pratiği felç olan burjuvalar; diğer yanda

kendini bir felaketin gözden çıkarılmış kurbanları gibi fabrika kapılarında bulan proletarya. Bir yanda ter görmemiş sırtını korkuyla evinin duvarlarına yaslayan bir sınıf, diğer yanda kırk derece ateşle makinenin hızına yetişmeye çalışan ve toplumun tek yaşamsal faaliyetini cesaretle sürdüren bir sınıf.

Ama sanmayın ki, burjuvazi sadece virüsten korkuyor. Hayır. Bu felaketin daha şimdiden bütün gücüyle harekete geçirdiği yıkım dinamikleri ve elbette, sonuçta başını kaldıracak bir devrim pandemisi, burjuva sınıf için çok daha korkutucu bir gelecek vaad ediyor.

19 Şubat-12 Mart arasında dünya borsalarındaki kayıp %40'ı buldu. Başka bir zamanda olsa, sekiz sütuna manşetlerde, son dakika bantlarında akacak bu haber, şimdilerde konuşulmuyor bile. Çünkü burjuvazi asıl tarihsel korkusunu ele vermek istemiyor. Kırk derece ateşle çalışmaya alışkın bir sınıfı hastalıkla korkutmaya çalışmak ancak burjuva gerçekliğin eseri olacaktır. Ama o sınıf işsizlikten ve açlıktan korktuğu kadar korkmuyor hastalıktan. Sonunda pandemi çekip gidecek, geride ekonomik ve siyasi bir enkaz bırakacak ve işte o zaman asıl büyük fırtına kopacak. Sekiz sütuna manşetler bu yüzden suskun!

Marksizmi yeniden baş aşağı çevirmeye heveslenmediği ender anlarda aklı başında laflar etmeyi bilen Zizek

haklıdır: "Artık komünizmi konuşmaya başlayacağız." Zizek, en azından, marksizmden öğrendiklerini sürekli kendini kaptırdığı "ya şundadır ya bunda" fallarına alet eden Ergin Yıldızoğlu'ndan daha net konuşmuş. Konuya dair ne hikmet bahsetmiş Yıldızoğlu: "Sanırım büyük değişimlerin arifesindeyiz." Nasıl da berrak, iki anlama gelmeyecek bir saptama değil mi? İnsanın boğazı düğümleniyor, can sıkıntısından ölesi geliyor insanın.

Burjuva sınıfta zirve yapan korkunun, pandemi öncesine ait bir hikayesi var. Kapitalist dünya sisteminin bir kez daha 2008 benzeri bir çöküşe doğru gittiğini, bizzat sermayenin sözcüleri dile getirmişti. Davos'ta toplanan dünyanın efendileri, durumu özetlemek için şu ifadeyi kullanmışlardı:

"2007'yi yaşıyoruz" yani en azından bir seneleri olduğunuz varsaydılar. Oysa korona pandemisi işleri öylesine kontrol edilmez bir güçle altüst etti ki, burjuva sınıf tümüyle hazırlıksız yakalandı.

Borsalar tarihin en hızlı çöküşlerinden birini yaşadı, dünya çapında üretimdeki iş bölümünü düzenleyen tedarik zinciri ve para akışı durdu. Ve hemen o eski, işe yaramaz ezberlerine sarıldılar. Merkez Bankaları acil koduyla toplanıp faizleri sıfıra doğru çektiler, trilyonlarca dolarlık kredi-parayı piyasalara saldılar. Sonuç ne mi oldu? 2008'dekinin tam

tersi. Bu adımlardaki aciliyet paniği daha da arttırdı. Bir anda "Nakit kraldır" dönemine dönüldü. Borç zinciri kırıldı ve elinde parası olan kasasında tutmakta ısrar etti.

Henüz çöküşün başlarında, ama nereye doğru gittiğini öngörmek hiç de zor değil. Zincirleme iflaslar, kepenk indiren bankalar ve diğer yanda işini kaybeden, evini, arabasını, diğer biriktirdiği ne varsa fırtınaya kaptıran öfkeli on milyonlar. Kimi suçlayacaklar, kimden çıkaracaklar öfkelerini, koronavirüsten mi?

2008 çöküşü gelip kapıya dayandığında dünyanın sokakları devrim sloganlarıyla cınlıyordu. Devrimin en güçlü dalgası ancak üç yıl sonra 2011'de dünyayı etkisine almıştı. Oysa şimdi yalnızca ekonomik boyutu değil, 2008'den farklı olarak dört başı mamur bir siyasi krize karşı karşıyayız ve çöküş tam da dünya devrim fırtınasının ortasına düşüverdi. Kimsenin üç yıl beklemeye sabrı yok.

Proletarya ne yapmalı? Her şeyden önce gırtlaklarına kadar burjuvaziye güvenle dolu sefil reformistlerin kuyruklarına teneye bağlamalı. Duyuyorsunuz ne diyor şu sefiller; belki de bu toprakların tarihinde en çok nefret duyulan dinci faşist iktidarıyla işbirliği öneriyorlar: "Bu cenazeyi birlikte kaldıralım" diyorlar. "Ama bu işbirliğine işçi sınıfını da ikna edebilmemiz için bir lütufta bulunup işçi

çıkarmaları yasaklayın..." Pandemi kriziyle bir uçurumdan aşağı yuvarlanmaya başlayan dinci faşist iktidara, tutunabilmesi için dal uzatmaktan başka bir anlam taşıyor.

Proletarya yalnızca bu topraklarda değil, tüm dünyada, burjuva sınıfı tarihin çöplüğüne gönderecek bir devrim fırsatı yakalamıştır. Pandemi tüm dünyaya bir dizi devrimi yaşamsal bir aciliyet noktasına taşıdı. Bu fırsatı bir takım naif "insancılık" adına kasabın bıçağını yalayan kurbanlık koyun gibi davranarak kaçırmak, tarih ve insanlık adına en caniyene, en darkafalı tutum olacaktır.

Burjuva sınıf, pandemi günlerinde dünyayı, toplumları yönetmeye dair bir becerisi ve de yüreği olmadığını kanıtlamıştır. En kritik zirvelerini bile erteliyorlar. Proletarya ise, tek tek bireylerinin cesareti nedeniyle değil, ama temel varlık koşulları nedeniyle en korkutucu felaketler karşısında bile metanetle işini sürdürebilen bir sınıf olduğunu kanıtlamıştır. Açlık ve işsizlik korkusunun, tarihi ve evrensel amaçlar uğruna bir devrim için engel tanımayan bir cesaretle dönüşebildiği bir dönüm noktası vardır ve o şimdiki andır.

Virüsün son kurbanı toprağa verildiğinde, son mezarı boş bırakın. Çünkü oraya gömülecek, dört yüz yıllık köhne bir toplum var.

Yaşamı Savunmak İçin

Yaşanan Corona pandemisinin ardından pek çok işçi ve emek örgütlenmesi ardı ardına açıklamalar yaptı, taleplerini paylaştı. İşçi Temsilcileri Konseyi de, "Patronlar, Lüks İçinde Yaşamak İçin Yaşamımızı Cehennem Çevirenler"e karşı Yaşamı Savunma Komiteleri çağrısı yaptı.

- Bugün bizleri işsiz kalmak, açlıktan ölmek ya da Corona'dan ölmek arasında seçim yapmak zorunda bırakanlar!

- Doğayı talan ettiniz!

- Bütün doğal dengeleri alt üs edip insanlığı kasırgalarla, salgınlarla, kıtlıkla, kanserle baş başa bıraktınız!

- Bizler, kadınlar, çocuklar, yaşlılar, işçiler, gençler, aydınlar, köylüler... Hiçbirimiz sizin olduğunuz yerde güvende değiliz!

- Bilim insanlarını, gazetecileri, aydınları, devrimcileri, öncü işçileri tutsak ettiniz! Gerçekleri bizden kaçırabileceğinizi sanıyorsunuz ama biz her şeyi biliyoruz!

- Sağlığımız, çocuklarımızın geleceği tehdit altında!

- Çalıştığımız yerlerde, evlerimizde bizim ne durumda olduğumuzu soran yok! Devletin tüm olanakları zenginlerin servetini kurtarma telaşında!

- Yarattığımız birikim ve bilim bütün insanlığın sağlık ve mutlulukla yaşamasına yeter! Bizden çaldıklarınızı ve yaşamın yasalarını patronların elinden alıp insanlığa armağan edeceğiz!

- Unutmayaacağız! Affetmeyeceğiz!

- Geleceğimize sahip çıkmak, yaşamı savunmak ve yaşamı yeniden kurmak için harekete geçiyoruz!

- Patronlara ve onların servetlerini daha çok arttırmaktan başka bir şeye yaramayan kapitalizme karşı örgütleniyor, harekete geçiyoruz!

- İnsanlık ölüm kalım savaşı verirken işçi sınıfının her bir üyesini ve tüm taraflarını görevi çağırıyoruz!

- Ya patronlardan yanasın ya da işçi sınıfından!

- Ya ölümden yanasın ya da yaşamdan!

- Salgınlar, afetler, iş cinayetleri ve her türlü felaket karşısında insanlık birikiminin insanlık yararına kullanılmalı için,

- Yaşamı savunuyoruz!

- Her türlü baskıya, zorbalığa, saldırıya, savaşa ve katliamlara karşı,

- Yaşamı savunuyoruz!

- Bütün insanlığın ve canlıların evi olan doğayla uyum içinde yaşamak için,

- Yaşamı savunuyoruz!

- Kadınların, çocukların, yaşlıların özgürce ve sağlıklı yaşamaları için,

- Yaşamı savunuyoruz!

- Yabancılaşmaya, yozlaşmaya, çürümeye ve her türlü ayrımcılığa karşı,

- Yaşamı savunuyoruz!

- Sağlığa, bilime, sanata, eğitime ulaşma hakkı için,

- Yaşamı savunuyoruz!

- Güvenceli, sağlıklı çalışmak ve insanlığın birikimini ihtiyaca göre bölüşmek için,

- Yaşamı savunuyoruz!

Akar Tekstil İşçileri İş Bıraktı Kazandı

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Akar Tekstil'de çalışan bir işçide koronavirüs testi pozitif çıkınca, Deriteks'in örgütlü olduğu ve 2 bin kişinin çalıştığı fabrikada, haberi öğrenen işçiler, işten kaçınma haklarını kullanarak 4 Nisan günü üretimi durdurdu.

Fabrika bahçesine çıkan işçiler, açıklama yapılmasını ve fabrikada çalışmanın durdurulmasını beklerken, patron Hayrettin Akar işçilere "işyerinde vaka olmadığını, Sağlık Bakanlığının işyerinde alınan önlemleri onayladığını ve çalışılabilir" dediğini söyleyerek işbaşı yapmalarını istedi.

"Bu ayın 20'sine kadar siparişlerimizi var, ayın 10'unda maasımızı ödeyebilmem için çalışacağız sonrası için kısa çalışmaya başvuracağız" diyen patron, işçileri işten atmakla tehdit etti.

Bu sırada bir işçide virüs vakası çıktığı doğrulandı; işçi ile aynı bantta çalışan 20 işçide de test yapılarak gözetime alındı. Ve sağlık kurulu görevlileri, "Önlemler yeterli, çalışmaya devam edebilir" dedi. İşçiler ise işten kaçınma haklarını kullanarak işbaşı yapmadı. Bunun ardından eli sopalı bir grup, iş bırakan işçilere saldırdı, arbeye yaşandı.

Deriteks Sendikası'nın girişimiyle, iş bırakan 200 işçi, ücretli izin haklarını kazandı. Fabrika'da son durumu İTK'lı bir işçi anlattı ve "Bugün bizleri işsiz kalmak, açlıktan ölmek ya da Coronadan ölmek arasında seçim yapmak zorunda bırakanlar!"

Sağlığımız, çocuklarımızın geleceği tehdit altında! Çalıştığımız yerlerde, evlerimizde bizim ne durumda olduğumuzu soran yok! Devletin tüm olanakları zenginlerin servetini kurtarma telaşında!

Geleceğimize sahip çıkmak, yaşamı savunmak ve yaşamı yeniden kurmak için harekete geçiyoruz!

Güvenceli ve sağlıklı çalışmak ve insanlığın birikimini ihtiyaca göre bölüşmek için, Yaşamı Savunuyoruz" dedi.

Koronavirüse Rağmen Sipariş Yetiştirmek

Koronavirüs salgınına rağmen pek çok işyerinde işçiler ölüm riskine rağmen çalıştırılmaya devam ediyor. Salgın nedeniyle işyerlerinde zorunlu olanlar dışındakilerin çalıştırılmaması, çalışmak zorunda olanların da gerekli koruyucu önlemlerin alınarak çalıştırılması gerekirken patronlar, önce kar sonra işçinin canı diyerek çalıştırmaya devam ediyor.

Bağcılar'da bulunan Aytım Tekstil'de geçtiğimiz 3 Nisan Cuma günü C.A. adlı işçinin rahatsızlanması üzerine yapılan test sonucu pozitif çıktı ve işçi karantinaya alındı.

Aytım Tekstil'de 181 işçi çalışıyor. Kalabalık bir ortamda virüsün yayılma tehlikesi daha da artıyor. Aytım Tekstil daha önce kısa çalışma ödeneği kapsamında işçilerin yaklaşık yarısını izne çıkarmış, 100 kişi ile üretime devam etmekteydi. Fakat çalışma devam ederken C.A. adlı işçinin koronavirüs testi pozitif çıktı.

İşçiler testin pozitif çıkması üzerine ciddi kaygılar yaşarken, çalışmanın tamamen durdurulmasını ve işçilerin izne gönderilmesini beklerken Aytım Tekstil patronu "Elimizdeki işler acil bunların yetişmesi lazım" diyerek işçilerin üretimi sürdürmesini istedi.

Bir işçide koronavirüs testinin pozitif çıktığı ve 80 kişinin aynı anda yoğun bir tempoda çalışmakta olduğu bir tekstil fabrikasında işçilerin ölümle burun buruna demektir. Bu şartlarda bile patronlar "Elimizdeki işler acil" denilerek işçilerin ölümü pahasına karlarını düşünerek işçilerin siparişleri yetiştirmesini istiyor.

İşçiler, arkadaşlarının testinin pozitif çıktığını ve şu an tüm işçilere bulaşmış olabileceği ihtimalini hatırlattıklarında ise "İsteyen tabii ki gidebilir" yanıtı verildiğini belirterek "Bu şekilde söylenince işçi bırakıp gidemiyor. Çünkü bırakıp gittiğinde ücretli izinli sayılacak mı? Ya da işi bırakıp gitti diye sonradan işten atıldığını mı söyleyecekler belli değil" diyor.

Aytım Tekstil'de işçiler koronavirüsten ölmekle, açlıktan ölmek arasında seçime zorlanıyor.

Koronavirüs vakasının tespit edilmesine rağmen işçilere, "Elimizdeki işler acil" denilerek üretim yaptırılmak, işçiler ölsede ben paramı kazanmaya bakarım demekten başka bir anlam ifade etmiyor.

Aytım Tekstil'de derhal üretim durdurulmalı işçilere gerekli testler yaptırılmalı ve işçilere salgın sürecinde ücretli izin verilmeli.

Covid'le Mücadelede Sağlıkçılar İşten Atılır mı?

Tüm dünyayı kasıp kavuran Corona pandemisinde en ön saflarda sağlık emekçileri dövüyor. Kimi zaman an geliyor kendileri yeni düşüyor bu savaşa. "Kendimizi silahsız cepheye sürülmüş askerler gibi hissediyoruz" diyerek anlatmışlardı duygularını. Yetersiz ekipman, yetersiz ilaç, yetersiz hastane kapasitesi ve yetersiz sağlık elemanı... Tüm eksikliklere rağmen, evlerine ailelerine gidememe, toplumun kimi kesimlerine dışlanma, virüs kapma tehlikeleri ile yüzyüze salgına karşı savaşıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde bazı hastaneler en iyi sağlık emekçilerini ard arda kaybetmişti. KHK ile ihraç edilen sağlık emekçileri ise "işe geri dönmek, salgınla mücadele etmek" istediklerini söylemişti. Tutsak olan sağlık emekçileri de... Bunun yanı sıra sağlık örgütleri, şehir içinde olan ancak Şehir Hasta-

neleri'nin açılması nedeniyle boşaltılmış, atıl durumda olan hastanelerin de hizmete açılması; özel hastanelere el konulmasını gündeme getirmişti.

Bu gelişmeler yaşanırken, Şişli Etfal Hastanesi "hasta yok" diye ultrason bölümünü kapatarak 7 sağlık çalışanını işten attı, 40'a yakın taşeron işçiyi de ücretsiz izne çıkardı...

"Kamuda taşeronu bitirdik yalanımı yüzleri kızarmadan söyleyenlerin bu durum karşısında ne diyeceklerini merak ediyoruz" diyerek olayı duyuran DİSK Dev Sağlık İş Sendikası, "Yıllardır sağlık emek ve meslek örgütleri olarak sağlık hizmetinin piyasalaştığını, hastaların müşteri olarak görülüğünü söylüyoruz. Ama bu durum salgın döneminde bile hastanelerimizin bir ticarethane gibi işletildiğinin kanıtıdır. Pandemi

döneminde bir kamu hastanesinde çalışanların işinden olması herhalde sadece ülkemizde görülebilecek bir durumdur. Hastane yönetimi ile yapılan görüşmelerde ise şu anda yoğun olan birimlerde çalışmaya hazır olduklarını da açık bir şekilde ifade eden sağlık işçilerine verilen yanıt işten atılmak oldu.

Bakanlığın bir yandan '32.000 sağlık çalışanı alacağız' demesi bir yandan yıllardır hastanede halkın sağlığı için emek veren sağlık çalışanlarının işten atılması sağlık sistemimizin geldiği noktayı gözler önüne sermiştir" dedi. Sendika, işten atılan sağlık çalışanlarının hemen işlerine başlatılmasını söyledi.

Gösterilen tepkiler üzerine hastane yönetimi, iki gün sonra işçilerin işe geri alınacağını duyurmak zorunda kaldı.

Güvenceli, sağlıklı çalışmak ve insanlığın birikimini ihtiyaca göre bölüşmek için

YAŞAMI SAVUNUYORUZ

#YaşamıSavun

#YaşamıSavunmaKomiteleri

Corona'ya Karşı İş Bırakmalar

Corona salgını sırasında sağlıkları hiçe sayılan işçiler ard arda iş durduruyorlar.

Kocaeli Gebze'de Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlü olduğu Sarkuysan'da 6 işçi, Covid-19 şüphesiyle Farabi Araştırma Hastanesine kaldırıldı, bir işçinin Covid pozitif çıktığı öğrenildi.

Sarkuysan işçileri, gerekli önlemlerin alınmaması ve salgın tehlikesi nedeniyle İş Sağlığı ve Güvenliği Yasasının 13. Maddesine dayanarak işten kaçınma haklarını kullandılar ve üretimi durdurdular.

1 Nisan günü akşam vardiyasında çalışan işçiler sendikacıların çağrısı üzerine bölümlerinden çıkarak fabrika önünde toplandı, fabrika müdürü "Yaptığımız yasal değil, üretime devam etmeniz gerekir" diyerek işçileri tehdit etti.

İşçiler, sendika tarafından hazırlanan dilekçeleri fabrika yönetimine teslim etti, diğer vardiyadaki işçilere de iş başı yapmalarını ve dilekçeleri doldurup fabrika yönetimine iletmeleri için bilgi verildi. Dilekçede işten kaçınma haklarını kullandıklarını belirten işçiler, kendilerini 14 gün karantına altına alacaklarını ve bu sürenin ücretli izin sayılmasını istediklerini belirttiler.

Fabrika yönetimi ise iş bırakmanın, çalışma-

manın hukuken kabul edilemeyeceğini, bununla ilgili olarak hukuki yollara başvurulacağını söyledi. Yönetimle görüşen işçiler taleplerini patrona kabul ettirdi ve 2 haftalığına üretimin durdurulacağı kararını aldılar.

Ancak Kocaeli Valiliği 2 Nisan günü bir karar yayınladı ve "iş bırakma dahil her tür eylem ve etkinliğin 15 gün süreyle yasaklandığını" bildirdi.

İstanbul Tuzla Serbest Bölgede kurulu Valfsan Vana fabrikasında da aynı gün bir işçinin koronavirüs testinin pozitif çıkması sonrası, diğer işçiler fabrikada greve başladı.

Birkaç gün önce de İstanbul Maltepe'de bulunan yaklaşık 160 işçinin çalıştığı Sanel Elektronik fabrikasında bir işçiye Koronavirüs testi pozitif çıkarken, patronun üretimi durdurulmaması ve gerekli önlemleri almaması üzerine işçiler greve çıkmıştı. Birleşik Metal-İş'te örgütlü işçiler sendikaları aracılığıyla 30 Mart itibarıyla İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nun 13. maddesinde gereğince çalışmaktan kaçınma hakkını kullanacağını söy-

lediler.

Gebze'de bulunan Fontana Kalıp Fabrikasında da bir işçinin koronavirüs şüphesiyle hastaneye kaldırıldığı, test sonuçları gelene kadar işçilerin üretimi durdurarak fiili greve başladığı öğrenildi.

İstanbul Dudullu'da bulunan ABB metal fabrikasında bir işçinin Koronavirüs (Covid-19) testinin pozitif çıkması üzerine 2 Nisan günü 300 işçinin çalıştığı fabrikada üretim durdu. Tüm çalışanlara test yaptıran patronlar, fabrikada tatil ilan ettiler.

ABB'ye bağlı diğer fabrika ve işyerlerinde de test yapılması gündemde.

ABD'li e-ticaret devi Amazon'un tesislerinde bir işçinin Covid-19'a yakalandığı şirket tarafından doğrulandı. 30 Mart günü Floransa ve New York'ta depolarda iş bırakan işçiler Detroit'te de şirketi yeterli önlem almadığı için protesto etti. İşçiler Michigan Romulus'taki ikmal merkezi-

nin kapatılarak dezenfekte edilmesini ve tesiste çalışırken virüse yakalanan işçiler ile ailelerinin tüm sağlık masraflarının karşılanması talep etti.

Amazon, New York'taki iş bırakma eylemini düzenleyen işçiyi de şirketin iki hafta evde kalma talebini ihlal ettiği ve diğer işçilerin sağlığını riske attığı gerekçesiyle işten çıkardı.

ABD'de General Electric fabrikası işçileri, çalıştıkları fabrikada, Koronavirüs hastaları için kullanılacak solunum cihazları üretilmesi talebiyle eylem yaptı.

Massachusetts eyaletinde bulunan ve jet motoru üreten fabrikada çalışanlar, üretimin dönüştürülerek solunum cihazı üretilmesi için iş bıraktı, sessiz eylem gerçekleştirdi.

Şirketin Boston'da bulunan merkezinde çalışan sendika üyeleri de altı metre arayla yürüdüler ve şirketin fabrikalarının solunum cihazı ihtiyacının karşılanmasına yardımcı olmak için kullanmasını talep ettiler.

Yaşamak Ve Yaşatmak İçin

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Mart ayı iş cinayetleri raporunu paylaştı.

"Yaşamak ve yaşatmak için salgın sürecinde çalışmaktan kaçınma hakkımızı kullanmalıyız..." diyen İŞİG Meclisi, 14'ü koronavirüs nedeniyle olmak üzere Mart ayında en az 113 işçinin yaşamını yitirdiğini söyledi.

Rapora göre;

-113 emekçinin 100'ü ücretli (işçi ve memur), 13'ü kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi, balıkçı ve esnaf) oluşuyor...

-Ölenlerin 11'i kadın işçi, 102'si erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, gıda, büro, metal, enerji ve sağlık işkollarında gerçekleşti...

-İki çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım ve metal işkollarında gerçekleşti...

-51 yaş ve üstünde ise çalışırken ölen 18 emekçi bulunuyor: Çiftçi, balıkçı ve esnaf ile gıda, büro, inşaat, enerji taşımacılık, konaklama, güvenlik ve genel işler işçileri...

-Mart ayında 6 göçmen/mülteci işçi yaşamını yitirdi, 2'si Suriyeli, 1'i Afganistanlı, 1'i Gürcistanlı, 1'i Özbekistanlı ve 1'i Rusyalı...

-Ölen işçilerin biri sendikalı. Sendikalı işçi (kamu çalışanı) eğitim işkolunda çalışıyordu.

-Ölümler en çok tarım, taşımacılık, inşaat, metal, enerji, ticaret/büro, metal, sağlık, belediye/genel işler, konaklama ve gıda işkollarında gerçekleşti.

-En fazla ölüm nedenleri sırasıyla trafik/servis kazası, ezilme/göçük, covid-19, yüksekten düşme, kalp krizi, zehirlenme/boğulma, şiddetli elektrik çarpması ve intihar.

İŞİG Meclisi, 20 Mart tarihinde yaptıkları "İşçi Sağlığı Mücadelesinin En Güncel Sorunu: Koronavirüs Salgını ve Taleplerimiz" başlıklı çağrılarını ve 12 acil talebini yineledi:

1-Patronların ekonomik kaybı gerekçe göstererek işçileri işten çıkarmaları, zorunlu ücretsiz izin ve zorunlu yıllık izin kullandırılması yasaklansın.

2-Çalışma saatleri ücretler ve haklarda bir kayıp olmaksızın en çok günlük 6 saat olacak biçimde sınırlandırılmalı. Çalışma süresinin kısaltıldığı işyerlerinde patronların, bu süreleri işçilerin izinlerinden düştüğü hukuksuz uygulamalarına son verilsin.

3-Kişisel hijyen ve korunma malzemeleri işçilere ve halka ücretsiz olarak dağıtılmalı. İşçilerin sağlık taramaları yoğunlaştırılmalı ve işyerlerinin çalışma

organizasyonu salgında hijyen kuralına göre düzenlensin.

4-Özellikle tuvalet, yemekhane, ortak çalışma ve dinlenme alanlarının kullanımını acilen düzenlensin. Sık ve ortak kullanılan yemekhane, soyunma odası, dinlenme odası, tuvalet gibi alanların temizliği ile işçi servisleri ve şehir içi toplu ulaşım araçlarının hijyeni sağlansın.

5-Sağlık ücretsiz ve herkesçe erişilebilir hale getirilsin. Testler ve muayeneler kamu hastanelerinde ve özel hastanelerde ücretsiz olarak yapılsın.

6-Kendisi ve yakını virüs nedeniyle karantinaya alınan işçi hastalık süresi kapsamında olsun ve bu süredeki gelir kaybı önlemlensin. Enfekte işçilerin işten atılması yasaklansın.

7-Temel gıda ve hijyen yardımı karşılansın, gıda ve hijyen ürünlerine yapılan fahiş zamlar geri çekilsin, temel gıda malzemelerinde KDV sıfırlansın. Kontrolsüz fiyat artışına karşı ihbar ve denetim mekanizması kurulsun.

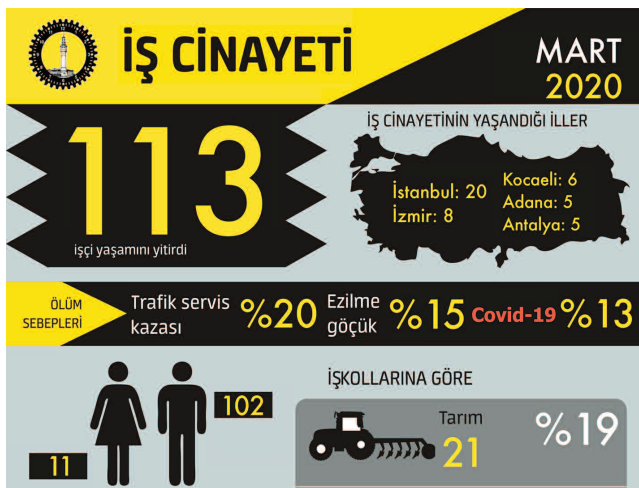
8-Elektrik, su, doğalgaz, tüketici kredisi ve prim borçları ertelensin, salgın süresince temel hizmetler ücretsiz olsun.

9-Alınan karar ve tedbirlerin ancak kamunun bir bölümünde değil, özel sektör, kayıt dışı sektör ve 50'den az çalışanı olan işyerlerinde uygulanması ve yaptırımını sağlansın, gerekli önlemlerin alınmadığı işyerlerinin bildirimini için ihbar hattı kurulsun.

10-Koronavirüsün en riskli yaş grubunu oluşturan 50 yaş ve üstü işçilere salgın bitene kadar izin hakkı tanınsın, en düşük emekli maaşı asgari ücret düzeyine çıkarılsın.

11-Hangi şehirde kaç hastanın teşhis edildiği, kaç kişinin hayatını kaybettiği gibi bilgileri öğrenme hakkımız var. Bu bilgiler halkla açık ve şeffaf biçimde paylaşılmalı.

12-Tüm bu maddeleri de içeren ana talebimiz ise bu süreçte işçilerin sağlığı için üretimi sürdürmenin zorunlu olduğu sektörler dışında işyerlerinde üretimin durdurulması gerektiği ve işçilerin salgının kritik evresi bitinceye kadar ücretli izinli sayılması gerektiğidir...

Yaşamını çalışarak sürdürmeye çalışan bir grup işçinin tam da yaşamlarının hiçe sayıldığı bu günlerde dayanışmayı, paylaşımı temel alarak kurdukları bir grup "İşçilerin Dayanışması Büyüyor" grubu.

İşçiler, "Amacımız kendi sınıfımızın en büyük inceliği olan dayanışmayı pratik bir güce, karşılığa dönüştürmektir. Kolektif gücümüzü emeği yaratırken, mücadeleye ederken hayata geçiren bizler, kapitalistlerin bizi her şeyden yoksun tutan düzeninde, onlardan da bir şeyler ummadan, yine kendi kolektif gücümüzle ayakta kalabiliriz."

Her bir işçi arkadaşımızın kullanabileceği imkanı, sergileyebileceği yeteneği, elini sımsıkı tutabileceği işçi arkadaş-

İşçilerin Dayanışması Büyüyor

HEP BİRLİKTE DAYANIŞMAYI BÜYÜTELİM!

İşçilerin Dayanışması Büyüyor grubu;

Yaşamını çalışarak sürdürmeye çalışan bir grup işçinin tam da yaşamlarının hiçe sayıldığı bu günlerde dayanışmayı, paylaşımı temel alarak kurdukları bir gruptur. Amacımız kendi sınıfımızın en büyük inceliği olan dayanışmayı pratik bir güce, karşılığa dönüştürmektir. Kolektif gücümüzü emeği yaratırken, mücadeleye ederken hayata geçiren bizler, kapitalistlerin bizi her şeyden yoksun tutan düzeninde, onlardan da bir şeyler ummadan, yine kendi kolektif gücümüzle ayakta kalabiliriz."

ÇALIŞTIRILAN İŞÇİLER İÇİN, MASKE, EL DİVEN, LOJİSTİK DESTEK

medya üzerinden oluşturulan bu gruba tüm işçileri davet ediyorlar.

İşçiler, "Omuz omuz veriyoruz, çaba gösterebiliriz. Biz işçiler ezilen topluma öncülük etmeli ve dayanışmayı göstermeliyiz. Şimdi iş zamanı! Dayanışmanın işçileri olalım!" diyorlar.

Yedi Acil Önlem

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, Covid-19 salgını ile etkin mücadelede halkın sağlığını, işini ve aşını korumak için 31 Mart günü 7 önlem açıkladı ve kişi-kurumların imzasına açtı.

Emek örgütlerinin metni şöyle:

Biz aşağıda imzası bulunan konfederasyonlar, birlikler, sendikalar, odalar, barolar, dernekler, demokratik kitle örgütleri ve inisiyatifleri, siyasi partiler ve kişiler olarak Covid-19 salgını ile etkin mücadele için, halkın sağlığını, işini ve aşını korumak için aşağıdaki 7 önlemin aciliyetini bir kez daha hatırlatıyor iş işten geçmeden gereğinin yapılması için Hükümet'i uyarmayı tarihsel bir sorumluluk olarak görüyoruz:

-Temel, zorunlu ve acil mal ve hizmet üreten işler dışında bütün işlerde salgın süresince çalışma acilen durdurulmalıdır.

-Salgın süresince işten çıkarmalar yasaklanmalı, küçük esnaf desteklenmeli, çalışanlara ücretli izin verilmeli ve işsizler için ise koşulsuz işsizlik maaşı ödenmelidir.

-Tüketici, konut ve taşıt kredileri ile kredi kartı borçları ve elektrik, su, doğalgaz ve iletişim faturaları salgın riski boyunca faiz iletmeden ertelenmelidir.

-Bu süreçte özel sağlık kuruluşları kamu kontrolüne geçirilmeli, yurttaşların sağlık hizmetlerine erişimi istisnasız ve ön koşulsuz bütünüyle parasız olmalıdır.

-Salgınla mücadelede koordinasyonda katı bir disiplin uygulanmalı, bilimsel yaklaşım ve bilgi paylaşımında açık ve şeffaf olunmalıdır. Güven kriteri haline gelen Covid-19 Testleri konusunda bilimsel-yaygın-hakkaniyetli ve sonuçların hızla açıklandığı bir işleyiş hakim kılınmalıdır.

-Başta hekimler, sağlık ve belediye çalışanları olmak üzere, tüm zorunlu işlerde koruyucu ekipman başta olmak üzere bütün eksiklikler giderilmeli, herhangi bir aksama yaşanmayacağına dair güven verilmeli ve bu işlerde çalışan herkes düzenli olarak testen geçirilmelidir.

-Salgın dönemlerinde dezavantajlı kesimler olarak kabul edilen; hiçbir geliri ve birikimi olmayan yoksullar, göçmenler ve tutuklu/hükümlüler için yaşamlarını ve sağlıklarını koruyacak fiili ve yasal düzenlemeler hayata geçirilmelidir.

Vladimir İlyiç Ulyanov LENİN

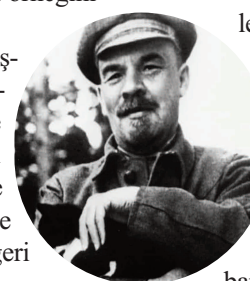
(22 Nisan 1870'de eski adı Simbirsk olan Ulyanovsk'ta doğdu. Eğitimli, altı çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğudur.)

Bu gözlerden yayılan ışık bu gün de yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Ekim Devrimi'nin mimarı olan Lenin, tüm insanlığın umudu; sosyalizmin ete, kemiğe bürünmesinin ilk örneğini yaratmıştır: Tarihin ilk büyük işçi devletini!

Lenin sayesinde proletarya tarihin akışını değiştirdi. O güne kadar yok sayılanlar, tarihin akışını değiştirip işçi devletini kurdular. Onun fikirleri ve bizzat pratik önderliği olmasaydı Ekim Devrimi belki de muzafer olamayacaktı. Lenin sayesinde Ekim Devrimi başarıya ulaştı ve bu devrim sayesinde bütün dünyanın ezilen ve sömürülen yığınları için geri dönüşü olmayan değişimlerin başlangıcı oldu.

Bir konuşmasında Fidel; Lenin hakkında şöyle demişti: 'O, Marx'ın fikirlerini tereddütsüz benimseyen ve onu uçuz bucaksız ve sadece kısmen sanayileşmiş olan bir ülkeye taşıyan parlak bir devrimci stratejist idi. Lenin gerçekten olağanüstü bir

adamdı; bir profesyoneldi ve Marksist teorinin özünü ve anlamını olanca derinliğiyle yorumlama kabiliyetine sahipti.'

Şu Korona günlerinde sosyalist ülkelerin sağlık sistemlerinin nasıl insanı her şeyin üstünde tutup, gerekli önlemleri aldığını ve insan hayatını önemseydiğini, kapitalist-emperyalistlerin ise Korona salgınına bile fırsata çevirip, insanlığı nasıl bir uçurumun eşiğine getirdiğini görüyoruz. Artık bazı şeyler için sözün bittiği yerdeyiz...

Dünyanın tüm yoksulları; emperyalist-kapitalist devletlerin sağlık sisteminde sınıfta kaldığını gördü. Dünyanın dev ekonomilere sahip kapitalist devletlerinin insan hayatını nasıl da hiçe saydığını her gün daha fazla yaşayarak görüyoruz.

Ve sosyalistler, komünistler tüm dünyada dayanışmayı örmeye, "bu virüsten" kurtulmaya çalışıyor. Küçük bir ada olan Küba ihtiyacı olan her yere sağlık ekibi, doktor gönderiyor... Tüm abluka ve ambargolara rağmen insanlığı Korona'nın etkilerinden kurtarmaya çalışıyor.

İşte bu zor günlerde; Lenin'in fikir ve düşünceleri, Lenin'den yayılan ışık yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Tüm dünya proletaryasının, emekçilerin, sömürülenlerin yolunu aydınlatıyor. Bizlere gidilecek yolu gösteriyor.

EV İDEOLOJİ SEN NELERE KADIRSIN!

Ali Varol Günel

Gerçekten de dünyadaki değişimin hızı göz kamaştırıcı! Kısa süre öncesinin "büyük olay"ları, karşı konulmaz bir hızla eskiyor; sıradanlaşıyor. "Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir" sözü herhalde tarihin hiçbir döneminde bu kadar göz doldurmuştu!

Değişen koşulları tahlil ederken nerede duracağınız ve olaylara hangi pencereden bakacağınız çok önemli. Bu sizin ideolojik duruşunuzu ifade ediyor. İdeoloji, genel olarak sözlüklerde "bir bireyin ya da grubun benimsediği, toplumu, siyasal ve ekonomik düzeni ondan kalkarak anlamlandırmaya çalıştığı fikirler bütünü" olarak tanımlanıyor. Burada bir parantez açıp her tanımlamanın içinde bir sınırlama taşıdığını, ideoloji kavramını bütün yönleriyle bir tanıma sığdırmanın güç olduğunu belirtelim ve konumuza dönelim.

'80'li yılların sonu ve '90'lı yılların başı "ideolojilerin de sonunun geldiği" şeklinde ideolojik yaklaşımlarla karakterize olmuştu. Asıl söylenmek istenen sosyalist sistemlerde yaşanan geri düşüşlerle birlikte Marksist-Leninist yani komünist ideolojinin de tarihin labirentlerinde kaybolacağı idi. Ortalığın tozu dumanı içinde "erken zafer"ini ilan eden "neo-liberal", yani burjuva düşünceler pek bir revaçta idiler.

Gerçekleşmiş sosyalizm deneyimlerinin bir kısmının başarısız olması, bu kesimlerde deyim yerindeyse önce "şeytan çıkarma" sonra da "şeytan taşlama" ayinleri yapılmasına sebep olmuştu. Önce "günah keçisi" olarak Stalin bulundu ve "vurun abalya" misali, yaşanan bütün olumsuzluklar, yetmezlikler ona mal edildi. İşin orada kalmayacağı belliydi; arkasından Lenin ve Bolşevik Parti'nin 10.Kongresi, arkasından Leninist Parti anlayışı, arkasından Marx ve Engels, proletarya diktatörlüğü, determinist tarih anlayışı ve nihayetinde diyalektik ve tarihsel materyalist felsefe...

Aslında bunun böyle olması kaçınılmazdı zaten. Bu saydıklarımızın hepsi bir bütünlük oluşturduğu için, birine karşı çıkarılmaları diğerlerine sahip çıkması beklenemezdi. Bunların hepsi komünist ideolojinin olmazsa olmaz parçalarıydı ve zincirleme şekilde birbirine bağlıydılar.

Dolayısıyla "neoliberalizmin" yani burjuva ve küçük burjuvaların "erken zafer"ini ilan ettiği yıllarda troçkist, anarşist, sivil toplumcu düşünceler de arz-ı endam eylediler. Gelişmelerin kendilerini haklı çıkardığını iddia eden bu şürekada Marksizm-Leninizme saldırılmak için yıllardır pusudalar tuttukları ne kadar ideolojik cepheleleri varsa hepsini birbiri peşi sıra kullanmaya başladılar.

Sosyalist sistemlerde yaşanan geri düşüşlerle ilk etapta bir şaşkınlık yaşansa da marksist-leninistler kendilerini toparlamayı başardılar ve ideolojik savaşın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladılar. Marksizm-Leninizmin ana direklerine karşı yapılan saldırılar püskürtüldü; ama durmadı. Bu kez, sürece yayılmış bir şekilde ideoloji alanındaki savaş devam etti. Önce "Leninizmin Marksizmden ayrıştırılması gerektiği; Leninizmin iradeci olduğu, tarihi zorladığı ve koşullar yeterince oluşmadan Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği" söylendi ardından da "Marksizmin batı merkezci olduğu"...Bu durumda özellikle doğuda yaşayanların sorunlarına Marksizm-Leninizmin çözüm olamayacağı, onların "yeni arayışlar"a yönelmeleri gerektiği vaaz edildi.

Aslında bütün bu saldırıların hepsi burjuvazi tarafından yönetiliyordu; toplumu yönlendirmek için kullanılan manipülasyonların hepsi bu kez topluma öncülük iddiasında olanlara karşı kullanılıyordu. İnsanların kafasında ne kadar karmaşa yaratılırsa, net olan düşünceler ne kadar muğlaklaştırılırsa burjuvazi kendini o kadar başarılı addedecekti. Ve ne yazık ki bu konuda geline aşamada tümüyle başarısız oldukları söylene-

mez. Birçoklarının kafasında bir ideolojik keşmekeş yaratabildiklerini kabul etmek gerekiyor. Marksizme yabancı ne kadar sınıf-dışı düşünce varsa hepsi adeta sökün et(tiril)ti. Olaylara, olgulara sınıfsal bakma düşüncesinden uzaklaşanlar başka limanlara yelken açmaya başladılar; yelkenlerini dolduran rüzgarın burjuva sınıfın estirdiği karşı-devrimci rüzgar olduğunu farketmediler...

Elbette Marx'ın "bizim öğretimimiz bir dogma değil eylem klavuzudur" sözünü unutarak, öğretiyi bilimsel gelişmeler ışığında dünyanın devrimci dönüşümü için kullanmak yerine donuklaştırıp, "ölü metinler"e dönüştürülenler, işi her şeyi formüle etmeye kadar götürülenler, sanki tarih önceden cetvelle çizilmiş gibi bir hat izleyecekmişcesine kalıpcı bir anlayış geliştirenler, bu tür anlayışlara çanak tuttular.

Eleştirilerin ucunu kaçıranlar, Marksizmin kaderci olduğu, dolayısıyla Marksistlerin gerçekleşmesinin zaten kaçınılmaz olduğunu düşündükleri komünizm için mücadeleyi tavsattıkları söylemeye kadar vardılar işi. Yani Lenin'i iradecilikle suçlayanlar Marx'ı ediletilikle suçlamaya kalkıştılar! Hatta Marx'ın "Kapital'i yazmak suretiyle kapitalizmi idealize ettiği"ni söyleyenler bile çıktı!

Mevlana'nın "Dünya beraber gitti cancağazım/düne ait ne varsa/şimdi yeni şeyler söyleme zamanı" sözü adeta kendilerine ilke edinen bu çevreler, "yeni şeyler söylemek" adına tam bir savrulmuş yaşadılar. Bugüne kadar sosyalizmin yaşadığı bütün sorunların "devletçi anlayışlar"dan, bunun da esas olarak "kapitalist modernite"den kopmamaktan kaynaklandığını iddia edenler, çözümünü "demokratik modernite" dedikleri şeyde buldular.

"Kapitalist modernite içinde eritilmeyen, uzlaştırılmayan görüş çok azdır" diyen bu çevreler, "iktidarıcı anlayışlar"a karşı çıkarak daha çok yerlerde özyönetime dayanan "ekonomik ve ekolojik komünal birlikler" kurmak

suretiyle "yeni bir yaşam" kurulabileceğini iddia etmektedirler. Daha çok Kürt Ulusal Hareketi içinde gelişen bu anlayışlar, "demokratik modernitenin temel unsurları olan ekonomik, ekolojik, ahlaki ve politik toplum bölge jeokültürünü esas almaktadır" diyorlar. "Tarih(in) sınıf savaşımı tarihi" olduğunu artık kabul etmedikleri için "coğrafya insanın kaderidir" anlayışından yola çıkarak "jeokültür" diye bir kavram geliştiriyorlar. "Dayanışmaya imkan veren, işsizliği önleyen, çalışmayı özgürleşme sayan, verimliliğe yol açan düzen"i, yani "demokratik komünalite"yi bu "jeokültür"ün kendilerine sağladığını varsaydıkları avantajlarla kuracaklarını iddia ediyorlar.

Sanırsınız bahsi geçen coğrafyada, yani Ortadoğu'da, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi yok, sınıf gerçeği yok; egemen sınıfın baskı ve zor aygıtı olan devletler yok; herkes bu düşüncenin ne kadar yerinde, akla yatkın olduğunu anlayacak ve varolan konumunu terk ederek bu düşünceyi benimseyecek ve Ortadoğu Demokratik Komünü kurulacak, sonrasında mutlu-mesut yaşanıp gidilecek. Endüstriyalizm son bulacak, ekolojik-demokratik bir üretim anlayışı gelişecek; "ucu kapalı ve katı kimlikli iktidar tekelciliği" yerine demokratik toplum inşa edilecek. Ezen ulus-ezilen ulus gerçekliği ortadan kalkacak, "parçalayıcılığı değil, bütünleştiriciliği esas alan" demokratik ulus gelişecek; "ideal sinerji mekanları", demokratik konfederalizm oluşturulacak. Deyim yerindeyse bir prenses gelecek kurbağayı öpecek, kurbağa bir anda prene dönüşecek, masal mutlu sonla bitecek, bizler de kerevetine çıkacağız! Diyeceksiniz ki "bir de komünizme ütöpik diyorlar", haklısınız.

Kimse bu düşüncelerin özgün olduğunu da sanmasın; neredeyse tamamı artık hayatta olmayan, kendini "komünalist" olarak tanımlayan Murray Bo-

okchin adlı düşünürden alınmış düşünceler. Bookchin, "hijerarşici" anlayışlara karşı çıkıyor ve "herkesin karar alma süreçlerine özgürce katılabildiği ve tüm maddi yaşam araçlarının komünal olarak sahiplenilip üretildiği ve bölüştürüldüğü bir özyönetim"den bahsediyor ve buna da "komünalizm" diyor. Sanırsınız ki, hijerarşi denilen şey yaşamın zorunluluğu içinde ortaya çıkan bir şey değil de bir tercihtir. Sanırsınız ki, insanlar kendi tarihlerini, doğrudan doğruya karşı karşıya kaldıkları, belirlenmiş olan ve geçmişten gelen koşullar içinde; bütün ölmüş kuşakların geleneği büyük bir ağırlıkla onların üzerine çökmüş haldeyken değil de, kendi keyiflerine göre, kendi seçtikleri koşullar içinde yaparlar.

Öyleyse "devlet olmasın" dersiniz devlet olmaz; "hijerarşi olmasın" dersiniz hijerarşi olmaz; "sömürü olmasın" dersiniz sömürü olmaz; "sınıflar olmasın" dersiniz sınıflar olmaz; "sosyal ekoloji" düşüncesiyle her şeyi dengeler, yerel yönetimlerle karşılıklı görüş alışverişi ile her şeyi demokratik bir şekilde düzenler; kelime biraz kulak tırmalayıcı ama, yönetirsiniz! Ya da zaten atomaltı parçacıklarının hareketlerinde olduğu gibi her şeyi bir belirlenimsizliğe (siz bunu kendiliğindenciliğe diye okuyun) bırakır; kaosa teslim edersiniz. Kim kime dum duma! Bundan ala özgürlük mü olur!!

Şimdi söyler misiniz bu ideolojik keşmekeş burjuvazi sevinmesin de kim sevinsin! "Birleşik bir yanlıgı"dan ibaret olan bu ve bunun gibi düşünceler, sermayenin, onun gerçek kabusu olan Marksist-Leninist ideolojiye karşı yükselttiği şatolardan başka bir şey değildir; ama şu virüs salgını da bir kez daha gösterdi ki, bu şatoların da hiçbir güvencesi kalmamıştır. Komünist bir devrim olmadan, dünyanın kurtuluşunun mümkün olmadığı gerçeği bu vesileyle bir kez daha insanlara kendini hatırlatmıştır.

Kendi Silahım Var

Buraya geldiğimden beri kaç ay oldu. Bu süre boyunca hayatımda ne tür değişiklikler oldu, bu süreç bana neler kazandırdı, neler katıp, neler kaybettirdi kısaca anlatacağım. Ama buraya gelmeden önce nasıl biri olduğumu, neler yaptığımı, nasıl yaşadığımı anlatmam gerekiyor. Çünkü bendeki gelişimin, değişimin gözle görülür bir nitelik kazanması için bu gerekli.

Buraya gelmeden önce sanırım ben yoktum. Ben hayatı boyunca tarla-okul ev arasında mekik dokumuş, ilerleyen zamanlarda metropollerde fabrikalarda çalışmış, okuldan mezun olmuş ama meslek sahibi olamamış en sonunda da bir yerde asgari ücretli olarak işe başlamıştım. Tüm bunlar bana sıradan gelir, olması gereken buymuş gibi gelirdi. Hayatımı, yaşadıklarımı sorgulama gereği duymazdım. Tüm bunlara rağmen içimde yanıp duran bir ateş, esip duran bir fırtına vardı. Ama bunu fark etmem, bunu bilince çıkarmam için zamana ihtiyacım vardı. En nihayetinde bu zaman gelmişti. Bir yerlerde bir düzensizlik, bir adaletsizlik, bir haksızlık olduğunu biliyor ve görüyordum. Ve her gün onlarca çocuğun gülüşlerinin çalınması benim içimdeki fırtınanın kopmasını tetikledi. Savaş tekrar başlamıştı ve kimyasal silahlarla ölen-yaralanan insanları çocukları gördükçe öfkeleniyor ve bir an önce bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordum. Daha önce de savaşlar vardı, daha önce de insanlar kimyasallarla öldürülüyordu, ama daha önce bende harekete geçecek cesaret yoktu.

Ve en nihayetinde kendimle yaptığım bir konuşma sırasında, "bu çocuklar için bugün bir adım attım, atamaz-

san bir dahakine her şey için çok geç olabilir" deyip ilk adımımı attım.

Yolculuk bitmiş artık partinin özgür alanına ilk adımımı atmıştım. Gördüğüm ilk gerillanın yüzünü, gülüşünü, elimi sıkıp merhaba deyişini hiç bir zaman unutmuyacağım. Ben hayatımda ilk defa gerilla görmüştüm, onun duruşuna, gözlerinin içindeki parıltıya ve silahlarına çok dikkatli bakmıştım. Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde daha birçok gerilla gördüm ve bu gerillalar ilerde benim yoldaşlarım olacaklardı. Tekrar bir yolculuktan sonra kalacağımız yere Karargahımıza gelmiştik.

Karargahta ilk gece hiç uyuyamadım, ailemi arkada bırakmış, bilmediğim bir yere gelmiş ve beni nelerin beklediğini bilememenin terdirliğini yaşıyordum. Böyle hissediyordum çünkü duygusal bir karar almıştım. İdeolojik bir temelim yoktu. Duygularım karar almış ve bu savaşta cepheye yerimi almak istiyordum.

Sabah eğitim süreci başladı. İlk eğitim, gerilla silahı keleşti. Elime aldığım da bile korkmuştum. Çünkü hayatımda ilk defa bir silaha dokunuyordum. İlk silahı söküp-takmayı öğrendim. Ve sıra atış yapmaya gelmişti, ilk kurşunla birlikte içimden de bir şey kopmuştu sanki, sonra tekrar atıştan sonra korkum geçmiş, nişan almaya başlamıştım ve atışlarım gittikçe iyiye gidiyordu. Sonraki günlerde Akis, M16, Biksi, Kanas vs silahları da öğrendim.

Eğitimim iyi geçmiş, silahlara tam olarak hakim olmayı öğrenmiştim. Kendi silahına sahip olmanın bana vermiş olduğu gücü tarif edemem. Kendi si-

lahım var!.. Kendimi o kadar güçlü hissediyordum ki anlatamam... Bence bu duyguyu bütün kadınlar yaşamalı!..

Sonra Parti Okulu... İdeolojik eğitimimi almaya başlamıştım. Bununla birlikte yavaş yavaş sorgulamaya başlıyordum, bilinçleniyordum ve hayatı anlamlandırıyorlardım. Sınıfları, sınıf savaşımını, sosyalizmi, komünizmi, kapitalizmi, emperyalizmi anlamaya başlıyordum, bunlar

arasındaki ilişkiyi anlayıp, kendi durduğum noktayı bulmaya çalışıyordum. Buraya gelmeden önce ben bir işçi, bir kadın ve bir Kürt'tüm, sınıfsal, ulusal ve cins olarak bir savaşımın ortasından geliyordum. Bunları anlamaya başlıyordum ve bu mücadeledeki yerimi almaya başlıyordum. Burada geçen ve yaşadığım her an bana bir eğitim, bir deneyim, bir gelişme olarak geri dönüyordu. İnsanın zihinsel olarak, içsel olarak gelişmesi, sorgulamaya başlaması, dünyayı, olayları ve kendini anlamaya başlaması, insana yeni ve özel bir güç katıyor. Bu gücü hissediyordum.

İdeolojik eğitim, silah eğitimi, araba

eğitimi, spor vs tüm günlerimde belli bir düzen ve disiplin içerisinde sürüp gidiyordum. Buradaki gördüğüm en önemli şeylerden biri, disiplinin varlığı. Her gün aynı saate uyuyor, aynı saate spor yapıyor, aynı saate yemek yiyor, aynı saate uyuyoruz, buradaki disiplin ve kurallar tartışılmaz ve kesin olarak uyulur.

Burada dikkatimi çeken önemli noktalardan biri de yoldaşlık ilişkisi. Yoldaşlar birbirini ileri taşımak için, birbirini geliştirmek için eleştiri yapar ve birbirini için gözünü kırpmadan ölüme gidebilir. Aramızda oluşan sevgi bağı kanbağı değil, cansal bir bağlılık, candan bir sevgi.

Yoldaşlık ilişkisini yavaş yavaş anlamaya başlıyorum, ama bazen eleştiri kaldıramayıp, darılabiliyordum. Bu benim eksikliğimdir, çünkü hiçbir yoldaş seni kıracak, ilerlemeni engelleyecek eleştiri yapmaz, sadece seni ilerletecek, gelişmeni sağlayacak eleştiri yapar.

Burada belirtmek istediğim bir konu daha var. Ben buraya gelmeden önce partiyi çok tanıyordum. Parti belgeleri, parti tarihi, partinin içerik ve politikalarını içeren kitaplar ve yoldaşlarımın bana aktardığı kadarıyla partiyi anlayıp, tanımaya başladım. Yoldaşlarım bana bilmediğim bir partide nasıl örgütlendiğimi sormuşlardı. Cevap olarak onlara "bu kadar sağlam bir politikaya, içeriğe, öze sahip bir partiyi bilseydim önceden örgütlenirdim" demiştim. (Şimdi "ne diyelim devrimin güncelliği işte" diyorum...) Ama burada benim partiyi bilmemem, önceden tanımam benimle ilgili bir şey değil, bu kadar sağlam politikalar içeren, bu poli-

tikaları özünde içermekle kalmayıp pratikleştiren bir partinin bana ve benim gibi insanlara ulaşması gerekiyordu. Ama en nihayetinde şu an buradayım ve bu örgütlü mücadelenin bir parçasıyım.

Buraya gelmeden önce ben bir bireydim, kendi hayatıyla, ailesinin hayatıyla ilgilenen, tüm gücünü ve ilerlemesini kendisine adanmış bireydim. Bu örgütün bir parçası olmaya başlamanca bireyin tek başına bir hiç olduğunu, kendi hayatına bu kadar adapte olan bir kişinin tek başına hiç bir şeyi değiştiremeyeceğini, hiç bir başarı elde edemeyeceğini anladım. Ben burada bu örgütün bir parçası olarak ancak ve ancak yoldaşlarımla, bu partinin her bir bireyiyle birlikte büyük ve güçlü adımlar atabilir ve devrimi zaferle sonuçlandırabilirim. Artık şundan eminim biz örgütlü mücadeleyle çocukların gülüşlerinin çalınmasına, insanların hayatlarını hiçe sayan bu sisteme son verebiliriz.

Kısa bir zamanda belli bir ilerleme ve gelişme kaydedtim, ama daha yolun başında olduğumu biliyorum. Eksikliklerimi görebiliyorum. Ama bunların hiçbirinin savaşabilmemim önünde engel oluşturmadığını da biliyorum. Hatta tüm eksikliklerimi de ancak savaşarak, savaşın içinde yer alarak aşabileceğimi de... Bundan sonraki süreçte tüm eksikliklerimi tamamlayıp, düzeltip, kendimi mücadeleden, devrimin ihtiyaçlarına göre şekillendirip, geliştireceğim. Partinin devrimi ileri taşımak için vereceği görev ve sorumlulukları yerine getirip, bu mücadeleyi zaferle sonuçlandırana kadar bu yolda sağlam ve güçlü adımlarla ilerleyeceğim...

Parti Okulundan Bir Leninist Kadın Savaşçı

SOSYAL İZOLASYON!

Temade Çınar

Covid-19 dünyaya yayıldı-ğında beri uzmanlar, televizyonlar ısrarla “Sosyal İzolasyon” diye bağıyor. Kısa bir teknik bilgiden sonra “sosyal izolasyon” itirazımızı anlatmaya çalışacağız.

Tıp biliminde, enfeksiyon kontrolünde standart önlemler denilen, her zaman uygulanması gereken, “hapşırırken ağzını kapat, gripliyisen maske tak, elin her zaman temiz olsun, sosyal mesafe 60 cm’yi koru” gibi önlemler en başa yerleştirilir. Eğer bir etken ve enfeksiyonun bulaşma yolu tespit edilmişse izolasyon tedbirleri uygulanır.

Temas izolasyonu: dokunma yoluyla geçen hastalıklar içindir. Sıkı temas izolasyonu: hastanın eşyaları da enfektendir her şeye dokunduğunuzda bulaşır. Damlacık izolasyonu: 5 qm’den büyük damlacıklarla taşınan enfeksiyonlardır. Solunum izolasyonu: tüberkülozda olduğu gibi etken 5qm’den küçüktür havada asılı kalabilir. Her türlü izolasyonda temas izolasyonu zaten temeldir, uygulanır. Bunlar fiziksel temas önlemleri.

Covid-19 damlacık yoluyla taşınan ve bulaşan bir viral etken. Temas izolasyonu zaten temeldir demiştik. Standart önlemlere her zamankinden daha fazla riayet etmek dışında ilk yapılması gereken önlem, maske ile damlacıkları engellemek. Damlacığın ulaşma mesafesi 1,5 m. İkincisi ise, damlacığın bulaştığı yüzeylerde etkeni azaltmak için, el hijyenini yine başa koyarak, kıyafetlerimizi 60 dereceden fazla ısıyla yıkamak gerekir. Kolonya gibi alkollü sıvılar etkenin hızlı uzaklaştırılmasında hayat kurtarıcı, ama sadece gözle görülür kir yoksa. Tüm yaşam alanlarında yüzeylerin temizliğine her zamankinden fazla

önem göstermek gerekir.

Hastayla yakın temas edenler için durum farklı tabii. Onların yoğun temasta olduğunu düşünerek, N95 maskesi ile virüsün geçmesini de engelleyen bir koruyucu maske, kıyafet, siperlik vb kullanmaları şart. En önemlisi pozitif olanların hızla tespit edilip ayrılması.

Salgın, hele de pandemi durumunda devletin yapması gereken ilk şey, sağlıkçıların tümünü testten geçirmek, ki onlar hemen toplumu taramaya girişecekler. Onlara sıkı önlem almak, ki yine onlar yaygın hastalık durumunda toplumu iyileştirecekler. Topluma eğer ilköğretimde veremediyse standart önlemleri özellikle de el hijyenini anlatmak, hızla maske kullanımını organize etmek. Tüm topluma etkeni ortamdaki azaltmak için temizlik malzemelerini ve bağışıklığı artırıcı gıda malzemelerini temin etmek. Dönüp dolaşan anlatılan da bunlar aslında. Yani hepsi fiziksel önlemler!

Toplumu hızla testten geçirip hasta olanları ayıramadığınız için, kabaca yeni vakaların olabileceğini göz önüne alarak, taşıyıcı olanların toplumda dolaşmasını engellemek için sosyal mesafenin kırıldığı toplanmaları engelleyebilirsiniz. Ama bu da fiziksel bir önlemdir. Olur olmadık her yerde eldiven kullanmak, aynı eldivenle hem malzeme verip hem para saymak salgını besleyen ters uygulamalar. Diğer ayrıntıların tartışmasını konunun uzmanlarına bırakalım. Bu konuda telekonferans mı yaparlar, makale mi yazarlar önlem alıp bir araya gelip tartışır mı onlar yol bulacak, yol açacak kişiler.

Sosyal izolasyon ise başka bir şey. Psikiyatride hastanın kendi içine çekilmesi, başkalarıyla bağ kurmak isteme-

mesi, odasına kapanması vb durumlarda “sosyal izolasyon” kavramını kullanırız. Hasta kendini sosyal olarak izole etmiştir.

Kaynağı ne olursa olsun dünya çapında bir pandemi yaşadığımız kesin. Her zaman tespit edilemeyen konak ve tespit edilemeyen ölüm nedenini de ekleyerek en iyi niyetli uygulamalarda sayıları 5 ile çarpamak yerinde olur. Uygulamalara güvenmediğimiz kapitalist-emperyalist ülkelerde çarpanı hesap etmek güç. Dünya Sağlık Örgütü şimdilik elimizdeki tek dünya çapında istatistik kurumu. Zaten tek yaptığı iş bilrkişilik yapıp istatistik dökmek. Elindeki verilere göre diyor ki, her bir ölüm 800 vakanın olduğunu gösterir. Test yapılmadan solunum yetmezliği tanısıyla ya da evinde öylece ölenleri de çarpamak gerek.

Toplumda kimi kesimleri saran korku paranoya seviyesine çıkmış durumda. Biri diğerini tehdit etmek için yüzüne öksürüyor, diğeri hapşırıyor diye öbürünü dövüyor, bir başkası balkonundan sokakta dolaşan gençlere küfredip bağıyor... Aile içi şiddetin geldiği boyut korkunç. Böyle dönemler toplumun yanlış alışkanlıklarını temizlediği, topluca eğitimden geçirildiği ve hatta eğitimin sınındığı dönemlerdir. Ancak, güvensizlik kaos dönüşmüş durumda. Hastanelere gitmekten korkar durumdayız. Ancak solunum cihazı ihtiyacında gideriz diye düşünüyoruz. Herkes kendi uygulamaları icat ediyor. Tabii en önemlisi sosyal izolasyon kavramıyla yaratılan korku ortamı insanları insan görmekten korkar duruma doğru itiyor.

Güvensizliğin ana kaynağından birincisi “sosyal devletin” bunca gürlüğe rağmen aramızda hissedilmiyor

olması. Belediyelerin ve sağlık kuruluşlarının bizim evlerimizde yaptığımız temizliğin yarısını bile yapmadıklarını tahmin ediyoruz. Salgının başladığı duyulur duyulmaz eş zamanlı olarak her yere binlerce temizlik görevlisinin işe alındığını duymalıydık. Belediye görevlilerinin, sağlıkçıların bırakın harıl harıl evleri, sokakları dolaşmalarını mahallelerimize girmekten kaçınır oldular. Salgından önceki temizlik bile yok oldu.

İkincisi, zorunlu olmayan üretimin devam ediyor olması. Otomotiv fabrikaları, demir çelikler, plastik sanayi vb harıl harıl çalışıyor. Krizin üstüne pandemi eklenince bazı sektörlerin durduğunu bazılarınımsa üretim hacminin azaldığını görüyoruz. Toplumun çalışabilir nüfusunun neredeyse yarısının dolaştığı, topluca çalıştığı, birbiriyle sürekli temasta olduğu, fiziksel izolasyondan bile yoksun olduğu bir durumda, toplumun geri kalanını koruyamazsınız.

Sosyal izolasyondan şunu anladık, herkes birbirinden kaçsın! Hatta herkes birbiriyle ilişkisine, iletişimine belirsiz bir süre ara versin. Herkes dursun. Üretim devam etsin ama toplum dursun! Sokağa çıkma, çıkarsan da sadece bana çalışmak için çık! Yoksa, mesai günü bitince başlayan, mesai başlayınca sona eren, iki saat önce açıklanan “sokağa çıkma yasağı” nasıl açıklanır?

Sosyal izolasyon “evde kal televizyon izle”den ibaret içi boş bir çağrı. Bu önlem sadece evinde kalma imkanı olanlar için. İmkani olup kendini karantinaya alanlar, imkanı olmayanlara kızıyor. “çöp toplamasın, hamallık yapmasın, inşaata gitmesin, işe gitmesin, dükkanını kapatsın, evde oturup ço-

cuğuna baksın!” Evde kalanlara sağlık hizmeti, gıda ve temizlik malzemesi temini, temizlik hizmeti organizasyonu salgında ilk yapılacaklardır. Ama burası henüz sosyalist bir ülke değil!

Sonuç olarak, Covid-19 viral, fiziksel bir salgındır. Fiziksel önlem almak gerekir. Sosyal izolasyon kavramının kasıtlı seçilmiş olabileceğini düşünmeliyiz. Toplumun özellikle evde kalma lüksü olanlar için “sosyal” bir paranoyaya dönüştüğü de kesin. Salgında her sınıfın payına düşen duygu başka. Korona, sınıf kimliklerini tam olarak ayırıyor. Burjuvaziye panik, küçük burjuvaziye güvensizlik ve korku, işçi sınıfına yerleşik bağların kopması ve öfke...

Fiziksel izolasyon evet, sosyal izolasyon hayır! Tersine böyle zor dönemlerde sosyal bağlarımızı daha da güçlendirmeli, dayanışmayı yükseltmeliyiz. 65 yaş üzeri dışarı çıkmasın, gençler kapılarını çalıp bışeye ihtiyacı olup olmadığını sorsun, alışverişini yapın, evinde bir işi varsa yardım etsin, maskesini takıp uygun mesafeden sohbetini etsin. Eve girip çıkarken de ellerini kolonyalasın. Bunda bir sakınca var mı? Fiziken yok, sosyal olarak var! Devrimciler topluma insanlıklarını böyle zamanlarda gösterirler ve bu büyük tehlikedir! Whatsapp gruplarının astronomik bir hızla arttığını görenler gruplara yönelik yasal yaptırımlar olacağını yaymaya başladılar. Kimileri panikle gruplardan çıktı, büyük çoğunluk iletişimi, sosyal bağları örmeye devam etti. Whatsapppan viral bir salgın olmayacağını biliyoruz ama, sosyal bir salgın olabilir. Burjuvazinin korktuğunu başına getirelim.

Ayaklanmanın Zaferi İçin Harekete Geçin

Halkların Birleşik Devrim Hareketi, 11 Nisan günü bir açıklama yayımlayarak “Kapitalizm virüsünü yok edecek ayaklanmanın zaferi için harekete geçin” çağrısı yaptı.

Yapılan açıklama şöyle: “Türkiye ve Kürdistan tarihi bir dönemden geçiyor. Covid-19, dinci faşist iktidarı emekçi sınıf düşmanı yüzüyle ortaya çıkmak zorunda bıraktı. Devletin iflas ettiğini, kasesinin bomboş olduğunu ortaya çıkardı. Uzun zamandır süren ekonomik ve politik krize yeni boyutlar kattı.

Her iki ülkede, emekçi halk kitleleri çaresiz, işsizlik, bunun getirdiği yoksulluk ve açlıkla boğuşuyor. Dinci faşist iktidar, kapitalistler, zenginler sınıfı zara uğramasın diye üretimi durdurarak, Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarını, ezilen, sömürülen sınıfları salgın hastalıkla, ölümlerle başbaşa bıraktı. (...)

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları, yoksulları, ezilen halkları, işsizleri için ayakta ve hayatta kalmak için tek yol var: Bütün zenginliğe, fabrikalara, bankalara, dev şirketlere, bütün büyük ticaret ve büyük ulaşım araçlarına, sağlık sistemine, enerji kaynaklarına el koymak, kamulaştırmak; emekçi sınıfların emrine ve hizmetine vermek. Kurtuluşun, hayatta kalmanın başka yolu kalmadı.

Ancak bunları yapmak, birikmiş tüm zenginliğe el koymak kapitalistleri, kapitalistlerin iktidarını yıkmadan, onları koruyan devleti, yani orduyu, bürokrasiyi, polisi, militarist kurumları dağıtmadan, parçalamadan mümkün değildir.

Bu yapılabilir mi? Evet yapılabilir ve hayatta kalmak için bir ayaklanmayla, bir devrimle yapmaktan başka yol yok.

Bu yapılabilir çünkü zengin sınıfların egemenliği, onları koruyan güçler, onların faşist iktidarı tarihlerinin en zor dönemlerinden geçiyorlar. Bu yapılabilir çünkü dinci faşist iktidarın emekçi halk düşmanı yüzü milyonlar tarafından en yalın haliyle görülüyor artık. Faşist devlet tarafından hastalık, açlık, işsizlik ve ölümlerle başbaşa bırakılan milyonlar şimdi patlamaya hazır bir volkan gibiler. Bu yapılabilir çünkü yedi yıl önceki Haziran Halk Ayaklanmasında yapılabileceğini gördük.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarını kendi kaderlerini kendi ellerine

almaya; bunun için harekete geçmeye çağırıyor.

Bir yanda ‘evde kal’ denilerek açlığa mahkum edilen milyonlar, öte yanda, salgın riski hiçe sayılarak işe koşulan milyonlar... Kapitalistler bize açlıktan ya da ateşli hastalıktan ölüm seçenekleri sunuyorlar. Ama biz yaşamı savunacağız. Bunun için de kapitalist sistem ve onun devlete saldırmaktan başka yol yok. Artık kimse-nin olayları izleme ya da kurtarıcı bekleme lüksü kalmadı. Tüm karantina koşullarına rağmen, bize dayatıldığı gibi kendi kabuğumuza çekilmeyecek, tam tersine, yüzlerce yeni örgüt kuracağız. Komitelerde, dayanışma ağlarında, meclislerde, milislerde örgütleneceğiz ve harekete geçeceğiz. Şimdi değilse, ne zaman?

Büyük acılar çektiniz. Ölülerinizi son kez bile olsa görmeden toprağa verdiniz; vermeye devam ediyorsunuz. Hepimiz böyle büyük acılar içinde çürünürken zenginler sınıfı, onların iktidarı, onların bürokratları korunaklı saraylarda yaşıyor, özel doktorlar eşliğinde kendilerini koruyorlar.

Yaralarımızı ancak bir devrim dindirebilir. Haziran Halk Ayaklanmasında, ayaklanmanın başındakilerin korkuları ve uzlaşma politikaları yüzünden yarım bıraktığımız işi tamamladığınızda, sermayenin hükümetini, zenginlerin devletini, ordusunu, polisini, militarist örgütlerini dağıtıp kendi halk iktidarımızı kurduğunuzda kara bulut gibi üstümüze çöken bu tablodan kurtulabilirsiniz.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi, bütün emekçi sınıfları ayaklanma için, dinci faşist hükümeti, dayandığı faşist devletle birlikte yıkmak için, kendi devrimci hükümetinizi kurmak için harekete geçmeye çağırıyor.

Dinci faşist hükümet ve faşist devletten emekçi sınıfların sağlığı için gerçek önlemler almaması, açlığı, yoksulluğu, işsizliği bitirmesini, zenginler sınıfının çıkarına aykırı işler yapmasını beklemek emekçilerde boş beklentiler yaratan, aldatıcı hayallerdir. Zenginlerin, burjuvaların iktidarı, onların devlet egemenliği altında atılacak her adım yaşamımızı daha beter, daha katlanılmaz kılmaktan başka işe yaramaz. Zenginlerin egemenliğini yıkmaktan ve bütün toplumsal zenginliğe, emeğimizin ürünü olan bütün bu zenginliğe el koymaktan başka çare yok.

Kurtuluşun tek yolu budur.”

Virüs Bahane Rant Şahane

Koronavirüs (C-19) pandemisinin dünyanın ve Türkiye’nin gündemini belirlemeye devam ettiği, hayati durdurma noktasına getirdiği süreçte Kanal İstanbul projesiyle ilişkili olan ilk ihalenin gerçekleştirilmesine yönelik tepkiler sürüyor.

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu tarafından Kanal İstanbul ile ilgili yapılan ihaleyle ilgili açıklamada; iktidarın öncelik sırasına bir rant projesini almış olmasının kabul edilebilir olmadığını, İstanbul’un tüm tarihi birikimini yerle bir edecek projede ısrar edilmesinin, tüm dünyanın ve ülkenin içinden geçtiği zor günlerin asla anlaşılmadığını göstergesi olduğu ifade edildi.

Açıklamada şu ifadelerle de yer verildi, “Hükümetlerin sağlık konusunda ne kadar kırılğan oldukları bu süreçte görülmüş, dünyanın büyük riskler karşısında ne denli aciz duruma düşebileceği ispatlanmıştır. Tüm bu süreçte ise tüm insanlık yeniden bilimin hayati önemini hatırlamış, bütün umudunu bilim insanlarının üreteceği çözüme odaklanmıştır. Bu yüzden bir kez daha tekrar ediyoruz: Kanal İstanbul projesi; İstanbul ve Marmara Bölgesi’nde yüzlerce bilim ve meslek insanı, birçok üniversite, meslek odası, kamu kurum ve kuruluşu tarafından yılların birikimi ile üretilen sayısız planlama, bilimsel araştırma ve çalışma neticesinde edinilmiş bilgileri yok sayarak gerçekleştirilmeye çalışılan bir rant projesidir. Bilimsel bilgi bu projenin asla yapılmaması gerektiğini söylemektedir. Proje; coğrafi, çevresel, ekonomik, sosyal, kentsel ve kültürel yıkıma neden olacak; ekosistemi ve insan sağlığını riske atacaktır.”

Açıklamada ayrıca İstanbul’un ve etki alanındaki büyük bir coğrafyanın geleceğini tehdit eden, yaşam ve vatandaşlık haklarını gasp eden Kanal İstanbul projesinin derhal gündemden düşürülmesi gerektiği vurgulandı

Sermayenin

Bizi Düşünecek Hali Yok

Hukuk Fakültesi Mezunu ve avukatlık stajını bitirmiş birisiyim. Fakülteyi 4 yıl okuduktan sonra 1 yıl resmi stajım sürdü. Stajın başlaması için 2-3 ay bekledim. Bittikten sonra, ruhsatın gelmesi için de 2-3 ay bekleme süresi var. Bu süreler göz önüne alınınca Hukuk Fakültesi mezunu olarak yaklaşık 1,5 yılı işsizliğe mahkum olarak geçiriyorsunuz. Akabinde kişi ruhsat başvurusu için 2.800 TL gibi bir rakam vermelisin ki avukat olabilesin.

Bu sıkıntıları çeken biri olarak maddi gücümün de zayıflığından ötürü bir kafede çalışmaya başladım. Kafelerdeki emek sömürsünü, hemen hemen her iş kolunda olduğu gibi, anlatmaya gerek yok. Sonuçta (İşverenler hariç) herkesin malumu!

Ayrıca hizmet sektöründe çalışan biri olarak şunu belirtmek isterim: o gittiginiz sürekli iş yapan kafelerde garson ile konuştuğunuz zaman bilin ki, garson sonrasında muhtemelen

içeride azar işitecektir.

Konumuza dönecek olursak, dediğim gibi iş aradım ve kafelerde çalışmaya başladım. Çalışmaya başladıktan sonra korona virüsü salgını başladı. Virüsün etkisiyle hizmet sektörü durma noktasına geldi ve bizler işten çıkartıldık.

Şaşılacak bir yan yok! Krizin faturalarını her zaman işçi, emekçi, yoksul kesim öder. Öyle de oldu. Krizin faturalarını bizler ödüyoruz. Krizin ağırlığı şu an için tam olarak hissedilmese de salgın bu şekil devam ederse, insanların büyük bir kısmı yoksulluğun ağırlığının altında derin bir ezilme yaşayacaktır.

Bizleri yöneten kesimin açıklamalarına bakınca, bizlere dair hiçbir iyileştirme yapılmayacağı da açık. Yapılan açıklamaların hiçbirinde işçi- emekçi yoksul kesime dair bir iz, emare bulunmadığı gibi, milyarlarca liralık kuruma fonları açıklandı. Bu fonların tek sahibi müteahhitler, fabrikatörler, büyük toprak sahipleri, bankalar...

Sermayenin iktidarının, devletin bizi düşünecek hali yoktur, olmaz da.

Bir Okur

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 98-özel /15-29 Nisan 2020 / Yayın Süresi Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd.Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: SüleymanAcar / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi8.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

DÜNYAMIZIN GELECEĞİ

SINAN KALELİ

Dünyamızın geleceği nasıl olacak? Küreselleşme devam edecek mi? Uluslar içlerine mi dönecek? Keynesyen politikalara mı döneriz? ABD'nin yerini Çin alacak mı? Piyasacı ekol (neo-liberalizm) dönemi kapanıyor mu? Doğaya daha duyarlı kamusal yönü ağır basan bir döneme mi giriyoruz?

Sorular, sorular... Ve hiç olmadık insanlardan "sağ partilerin devri kapandı, şimdi sol partilerin devri" yorumları. Üstelik sadece bizde, bizim kamuoyuna yönelik değil, tüm dünyada sürüyor benzer tartışmalar.

Bu tartışmaların çok büyük bir bölümünün temel bir kusuru var. Bilinçli bir şekilde veya farkına varmadan, hemen hepsi değerlendirmeyi verili referans düzlemine hiç değıştirmeden, o temellere dayanarak yapıyor.

Şöyle: Tüm bu değerlendirme yapanlar açısından sermaye egemenliğinin olduğu sistem, yani kapitalist sistem, verili ve değışmez bir önkabuldür. Haliyle sorular sorulara yönelik tüm yanıt bulma çabaları bu sistem çerçevesinde yapılıyor.

Bu yaklaşımın özü, verili gerçekliği, onun dinamiklerine bakmaksızın, statik olarak ele almak ve bu temele dayanarak bir "gözlemci" tarzında durum muhakemesi yürütmektir. Kargadan başka kuş, sermaye düzeninden başka bir düzen tanımayan bir bakış! Tarihi ve toplumu gerçekten çok tuhaf bir ele alma biçimi!

Tarih nedir? Bir toplum biçimi, bir üretim düzeni neyi ifade eder? Toplum nedir?

Saniyorlar ki; toplum dediğiniz insanlar toplamdır! Renksiz, kokusuz, tepkisz... Gerçekten çocukça, ama aslında

yapılan o koca koca değerlendirmeler aşığı yukarı bu sıghakta!

Her şey basit rakamlardan mürekkep! Dış ticaret hacmi, cari açık, yıllık büyüme... Küçülen ekonomiler, inen ve çıkan borsa, şişen ve patlayan balonlar... Salgın eş zamanlı tam bir kilitlenme yarattı ya dünya ölçeğinde... Tedarik zincirleri koptu, üretim aksadı, ticaret duraladı... E? Sonra sağlık sistemlerinin özelleştirilmiş olmasının getirdiği sorunlar açığa çıktı... E? Bu yüzden salgından sonra bu alanlarda kamu denetimi, kamu mülkiyeti, devletçi uygulamalar öne çıkacak... Başka? Üretim parçalarının küresel ölçekte dağılması yani küresel bir tedarik zincirine bağımlı hale getirilmesinin yarattığı riskler de görüldü, bu nedenle daha ulusal ölçekte üretim birimleri kurulacak...

İyi ama bu hale gelmesi maliyet hesapları ve kar oranları yüzünden değil miydi? Tüm kapitalist hükümetleri ve bilim insanlarını şevkle bu tartışmalara sevk eden, "küresel köy"ü yaratan bizzat sermaye dediğimiz ilişkinin gerekleri değil miydi? Aynı gerekler, aynı mekanizma, aynı ihtiyaçlar duruyorken neden farklı bir sonuç doğsun? Eğer bu işe belirleyen o ise, onun ihtiyaçları ise, durup dururken neden değışsin? Yoksa dilinizin altında başka baklalar var da ifade mi etmiyorsunuz? Hani geniş yığınların istem

ve iradeleri türünden?

Şu halde bu tartışmayı sermaye cephesinden yürütenler olarak pek de "gözlemci" sayılmazsınız. Daha ziyade "gizlemci" gibi görünüyor yaklaşımlarınız.

Toplum, onun bağrında bulunan insanlar arasındaki ilişkilerin toplamının ifadesidir.

Basit, kuru bir

ka-laba-lık değil.

Yaşayan, hareket eden, yaşamını sürdürmek için tüm geri kalanlarla karmaşık ilişkilere giren bireylerin bu ilişkilerinin toplam özettir. Ve iktisadi her kavram ve kategori bir toplumsal ilişkidir.

Adına sermaye dediğimiz şey, ne paradır, ne fabrika, ne gemi, ne makine, ne mal/meta... tüm bu elbiselere ve buradaki sayamadığımız daha pek çok biçimlere giren bir toplumsal ilişkidir. İnsan emeğinin ücretli formu girmesini şart koşarak onu bir meta haline ve kar kaynağı (artı-değer) haline getiren, bu temel üzerinde gelişerek son derece kompleks yapılar oluşturan bir toplumsal ilişkidir

sermaye. Bu nedenle de genetik olarak, "varoluşsal bir şekilde" emekçi ile kapitalistin karşıtlığı üzerinde yükselen bir ilişkidir. Toplumun olası evrimi, yönelimi, gelişimi... bu temel yok sayılarak nasıl anlaşılabilir?

Sermaye dünyasının düşün insanları bilerek, farkında olarak, gerçekleri çarpıtmak için bu temel noktayı es geçiyorlar. Tüm yaptıkları sorunları sermaye sınıfı adına, onun egemenliğinin devamı adına analiz etmek ve çıkış önerileri hazırlamak. Yaptıkları gelecek tasavvurunun özü budur.

Bizim cenaha gelince... Bağışlanmaz bir dar kafalılık yaygın. Devasa bir kriz var. Bu kriz salgından önce vardı. Salgın hem krizi çırılçıplak herkes tarafından görünür hale getirdi, hem de krizin etki ve çapını görülmedik boyutlara taşıdı. "1929'a rahmet okutacak bir kriz" söylemleri bizzat burjuva dünyadan yükseliyor. Öylesine yıkıcı, sarsıcı. Ama bizim cenahın entelektüelleri ve siyasal aktörleri, inatla kapitalizmin kriz aşma yeteneğine vurgu (hatta çoğu zaman övgü) yapıp duruyorlar. Verili koşullardan düzeni aşmak için nasıl yararlanırsınız... sorusu çoktan yitip gitmiş. Yok böyle bir düşünceleri. Gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi bu devasa kriz adeta

hareketsiz bıraktı hepsini. Tüm düşünme yetileri silinip gitmiş. Neredeyse kapitalizmin yıkılmazlığı üzerine yeminler edecekler! Sınıfın, siyasal örgütlenmelerin yetersizlikleri üzerine kesintisiz konuşup duruyorlar. Yine salt gözlemci rolüyle tabii!..

Kuşkusuz bunda sermaye fikir dünyasının onlar üzerindeki hegemonyasının rolü var. Yığınlar, işçi sınıfına güvenmeme; tüm değıştirme yeteneğini kitlelere atılma ve kolektif dehaya değil entelektüel düzeye bağlama aydın hastalığı... Basit bir izleyici/gözlemci gibi olaylara dair fikir oluşturmaya çalışıyorlar. Oysa tam da şimdi, bugün, bu devasa krizin ortasında, tam da yüz milyonlarca işçi, yoksul emekçi uçuruma sürükleniyorken, o yüz milyonların özlem, istem ve istencine dayanmak, o kolektif dehanın önünü açmak gerekiyor.

Sanki bu devasa emek okyanusunun hiçbir irade ve etkinliği yokmuş gibi kapitalist temeli değışmez kabul edip gelecek tasavvuru yaparsanız, burjuva ideologlarından farklı bir sonuca ulaşmayı nasıl bekleyebilirsiniz?

Salgından sonra dünya nasıl olacak? Bu soruya devrimci tarzda yanıt vermek istiyorsanız, önce kapitalist sistemi referans düzlemi olarak almaktan vazgeçmelisiniz. Salgından sonra dünya ne distopik saçmalıklara benzeyecek, ne "ehlileştirilmiş" kapitalizme... Kendini bu hale getiren sermaye denen prangadan kurtulmuş bir dünya olacak. Biz de bu geleceğin imkan ve araçlarını, bizzat toplumsal ilişkilerden süzülüp gelen bu gelecek tasavvurunu tüm açıklığıyla işçi ve emekçilere bıkmadan usanmadan anlatacağız.

BU VİRÜS KİME?

Aralık ayının sonunda, Çin'de ortaya çıkan ve yayılan, daha önce görülmemiş türden zatürre vakalarının Dünya Sağlık Örgütü'ne (DSÖ) bildirilmesi ile süreç başladı. Ocak ayı ortasında Çin'in Covid-19'u tespit etmesiyle DSÖ virüsün varlığını ve Çin'deki salgını duyurdu. Şubat sonu itibarı ile yine DSÖ tarafından pandemi, "dünya çapında ölümcül salgın" olduğu ilan edildi.

Hızla dünya gündemine giren, yaşamları hiç beklenmedik şekilde altüst eden bu olgu ile birlikte her yerde ortak bir söylemi duyar olduk; "Salgından sonra hiçbir şey eskisi gibi olamayacak!" Sanki salgın öncesi kapitalistler için her şey olağan ve yolundaymış gibi... Sistemin içine düştüğü bunalımın, yapısal krizinin sorumluluğu bu salgına atılmaya çalışılıyor. "Her şey çok güzel olacaktı, ah şu kahrolası virüs olmasaydı!"

Oysa ki Perşembe'nin gelişi Çarşambadan bellidir. İşçiler, emekçiler, öncesi bir yana, 2019 yılını kırkışın ülkedeki ayaklanmalarla karşılayan kapitalizme "hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını" müjdeliyordu. Ülkeleri ateş çemberine çevirerek haykırıyordu işçi ve emekçiler, artık bizim zamanımız geldi, korkun!

Pek çok çevre daha ne oluyor derken, Leninistler "yeni evrenin devrimleri"ni yirmi yıl önceden görüp ilan etmişti. "Şimdi devrim zamanı!" çağrısı, bu ilan, bu haykırış canı sıkılan bir gurubun ortaya attığı boş bir şey değildir. Her adının başına "işçi sınıfı"nın adını yazmayı olmazsa olmazı yapmış bir geleneğin, sınıflar savaşını bir bütün olarak ele alış ve bu savaşın kaçınılmaz sonuçlarına hazırlık yapma çağrısıdır. Sınıfın öncülerine "hazırlanın!" çağrısıdır.

Çağrı işçi sınıfındır. Gün senin günün, öfkeni ve bilincini kuşan, bu sömürü çarkını parçala! Yalnızca kendine karşı değil, bütün insanlığa karşıdır sorumluluğun. İnsanın ve doğanın talanına karşı gerçek umut işçi sınıfıdır. Sömürü çarkını kıracak ne varsa sende vücut bulur. Yeni dünya ökünün boynuzlarında değil, senin ellerinde yükselmekte. Sen ki ölüm kusan, cehenneme çevrilmiş fabrikalara nefes almak kadar sıradan bir tavırla girersin. Maden ocaklarına sevdiğinle helalleşerek girersin. "Bugün de işe git-

meyeyim" demezsin, diyemezsin. Yalnızca kendin için değil, sen olmayınca vardiyaadaki arkadaşının kazması daha fazla sallayacağını bilerek ar edersin. Her gün işe değil, arkadaşının üzerine düşen kayayı kaldırmaya gidersin. İşçi sınıfının aklı kolektiftir, devrimcidir. Çelikhanede potacı, haddede maşacı, ayaracı, doğrultmacı, inşaatta kalıpcı, sıvacı, tekstilde banttaki makinacı, ayakçı, katçı... Farklı fabrikalarda olsa da ortak aklı temsil eder kolektif üretim bilincinin temsilcileri. Gün senin, görev senin!

Pandeminin dünyayı teyakkuza geçirdiği bugünlerde yaşanan her şey iki sınıfın savaşını ve kültürünü berraklaştırıyor. Burjuvazi ve onun hizmetkarı yöneticiler bencil kültürleriyle kendilerine hazırladıkları özel alanlarda, doktorları, sağlıkçıları ve tüm konforuyla izole olmuşken, çağrı yapıyorlar yoksullara, "kendi olağanüstü halinizi ilan edin!" diye. Temsil ettikleri sınıfa yaşarış davranış içindedir. Kendileri için tam yalıtım ve koruma, işçi ve emekçilerle güvensiz gözlemelik "tedbirler". Bu ölümcül salgında işçi sınıfına bu sistemin sunduğu seçenekler neler? Tepkisini koymak, zorunlu olmayan alanlarda çalışmama hakkını kullanmak ve aklıktan ölmek! Çalışmak zorunda olduğu alanlarda iş güvenliği tedbirlerini istemek, işten atılmak ya da ücretsiz izne gönderilmek ve yine aklıktan ölmek!

İşçi sınıfının bir seçeneği daha var, Avusturya işçilerinin marşında da söyledikleri gibi, "bugüne vuralım, yarını kuralım kaldıralım sınıfları!"

Dünyada ve ülkelerimizde sokaklara bakan yaşamın durduğunu zannedebilir. Tabii ki dünyayı, onun hareketini sokaklardan ibaret görenler için gerçek bu. Burjuvazi ve onun kalemşoru medyalarının gözünden izlenirse yaşam durmuş, akıyor. Durum böyle algılanır, hal böyle görülürse, "İyi bari, kolay atlatırız, biraz daha kapanalım eve, perdeyi biraz daha kapatalım, hah oldu, zaten herkes aynı şeyi yapsa virüs de neymiş" denilebilir. "Devlet sorumluluktan kaçıyor ama ona gücümüz yetmez biz insanlara çıkışalım. İnsanlar kendi önlemini alsın, sorumluluk sahibi olsun, pekala üstesinden gelinir" diyenler başımızın etini yiyor.

Eleştirilerimiz salgında bilimin gerektirdiği önlemleri almalıyız, yapılması gerekenleri yapmaya-

lım şeklinde değildir. Elbette bilimsel gerçekleri takip etmek ve yerine getirmek işçi sınıfının görevidir. İşçi sınıfı kendisini geleceği yönetmeye hazırlamalı, yarın başına gelecek her tür olayda ne yapması gerektiğini öğrenmeli, bir uygulayıcı olarak da tam bir disiplinle davranmalıdır. Yaşamda her tavır sınıfsaldır. Sosyalizmi kuracak ve yönetecek işçi sınıfı, bugünün sorunlarını inceleyerek ve çözüm üreterek yarının en ileri, en insani sistemini kurabilir.

Bugünü inceleyen işçi sınıfı şunları görüyor; davranışlarımızı sınıfsal köklerimiz yön veriyor. Kendini sakinlik, yalıtım, kapatmak gibi kavramlar olanak meselesidir. Eve kapandığı halde yaşamını idame ettirebiliyorsan, bugün olmazsa yarın çözme olanağın varsa yani bu kapanış seni ve aileni aklıyla yüz yüze bırakmıyorsa, bu toplumun ayrıcalıklılarından birisin. İki ay sonra da olsa biriken faturalarını ödeyebileceksen karantınanı uygulayabilirsin. Ya yoksa, ya çalışırken bile çocuklarını kamını doyuramıyorsan? Akşam yemeği için değil erzak, ekmeğe almaya olanağın yoksa! Zaten ödenememiş biriken faturalar uyuklarını kaçırırken ücretsiz izin ya da işsiz kalma kaygısı... İşte bunlar, kapitalizmin işçi sınıfına vadettikleri... İşçi sınıfının gözünde kapitalizm çok değerken sosyalizmin kazanılmasının hayati bir sorun olduğu bilinci yükseliyor.

Toplumda çalışabilir nüfusun yarısından fazlası fabrikalarda, işletmelerde "bugün ücretsiz izne çıkarılır mıyım, fabrika duruşa geçer mi" korkusuyla işine gidiyor. Bir maden işçisinin deyişiyle, "Koronayı düşünecek hal mi var, ocağa girip çalışmazsak dışarıya zaten ölüm!" Bu sözlerin sahibi, ertesi gün üç işçi arkadaşının cenazesini şlap patlamasında yerin altından aldı. İçinde öfke, dilinde küfür! Arkadaşlarını yerin altından alıp, yerin altına koyduktan sonra serseri vardiya dedikleri gece vardiyasının yollarına düştü madenciler...

Bu salgın günlerinde yolu demirçelik fabrikasına düşenler, toz tutmaları kapalı, filitreleri çalışmayan fabrika bacalarına görecektir. Virüse inat, göz göre göre gökyüzüne kara dumanları salıyor. Sonra yine bir salgın bölgesi Zonguldak'ta termik santrallerin havayı kirletmesinden ve maden ocaklarında çalışmaktan dolayı o bölgenin halkının akciğerlerini

yaktığını, o bölgenin bu nedenle riskli bölge olduğunu duyduğumuz gibi duyuyor. İçerideyse pita altındaki izabeciler akan kanallarda yolundan çıkan kor demiri yoluna koyma telaşında kan ter içindedir.

İşini kaybetmiş olan AVM, cafe, restoran, turizm, inşaat, tekstil gibi bir çok sektörde işsiz kalan işçi işkurların önlendirme uzun kuyruklar oluşturuyor. Yaşamdan kovulmuş binlerce işçi, yardım bulurum umuduyla valiliklerin, kaymakamlıkların, sosyal yardımlaşmaların kapısını arşınıyor. İşte buralar tıklım tıklım. Sosyal mesafe, karantina kimin umurunda. Elbette işçiler de korkuyor, kaygılılar. Kendilerine bir şey olsa ailelerine ne olur diye kaygılı. Ailelerinden birine bir şey olsa cere bulabilir miyim diye kaygılı... Ama korkunun ecele faydası yok!

Çok bilmiş küçük burjuvazi, beyaz yakalılar, entelektüel aydınlar evlerinde perdelerini sıkı sıkı kapatıyor, herkese evde kalmalarını salık veriyor. Hadi canım sen de! Babam derdi, "o senin dediğin asma kabağı, o da Ağustos'ta açmıyor."

Burjuvazi ve onun dinci faşist iktidarı kendi sınıfı tavırını açıkça ortaya koymaktan çekinmiyor. Krizin onu karşı karşıya bırakacağı gerçeği bir an olsun unutmuyor, tüm gücüyle buna hazırlık yapıyor. Ellerinde tuttıkları iktidarı hepten kaybetmektense dünyayı yangın yerine çevirmekle kararlılar. Olanaklar tükenmiş burjuvazinin zamanı da tükenmekte... Açıklanan paketten payına bırakın bir kemiği kırıntı bile düşmeyen küçük esnafın bir devrimin peşine takılmasının koşulları oluşuyor. Esnaf yalnız bırakılmış, sokağa atılmış durumda. Kepenkler kapalı, birikimler erimiş, banka banka kredi peşinde umutsuzca dolaşıyor. Köylü umudunu çoktan kaybetmiş, bu tarım zengini ülkede kıtlık konuşulur olmuş. Küçük burjuva aydın "sosyal izolasyon" perdesinin arkasında saklanıyor.

İşçi sınıfı aç, yorgun, kaygılı ama yüreği umuda doğru akıyor. Kulağında bir virüs; komiteni kur, konseye katıl! Her yerde ağzı ağza vermiş tartışıyor işçiler. Çıkış yolu arıyorlar. Virüs kaygısı çoktan aşmış yaşam kaygısı... Tarih onu göreve çağırıyor. Tüm insanlığın kurtuluşu için masaya yumruğunu sertçe vurmanın ön gününde...